

SOLCULAR VE KIZILLAR

RUSYADA KOMÜNZM...
AVRUPADA KOMÜNZİSLERİN AZGINLIKLERİ..

30 Krs. — Müracaat: P. K. 330 ~ İstanbul

(Solcular ve Kızıllar) kitabına konamış olan bazı Klişeler:

Duclos - Thorez Fransayı
yıkmakla meşgul

Marty: Encümende yerini almakla geldim.
Er: Vatan halin Marty,
senin yerin Vensendeki
kurşuna dizilme meydandır
(Gingoire, 1938)

Penblerden:
BLUM

Türkiyede Solcular ve Kızıllar

Kızıl ve Sol Tehlike...

TÜSTAV
ARSIV
BELGESİ

Memleketimizde çok kişilerde - ve 5 - 6 yıl önce, bende de olduğu gibi komünist faaliyeti ne fazla önem vermemek zihniyeti vardır. Bunlarım, sivrilmek, göze batmak hevesiyle acayıp fikirler beslediklerine inanır, «Proleteryal!» «Amele ihtilâli!» «Marksizm» diye bağırmaların bir zarar doğabileceğini aklımız almaz. Memleketimizde büyük bir amelesi yoktur; sefalet içinde, fakat münevver bir kalabak da yoktur.. Halbuki komünizm tehlikesi, bu şartlar içinde bulunan cemiyetlerde doğar.. deriz. Ve bu hezeyanlara, bu kızıl havlamalara ve bu gülünç yumruk sıkışlara gülmese bile, emzür silker geçeriz.

İste bu zihniyyettir ki, bugün, birçok azılı solcunun elini sallaya sallaya dolaşması na, birçok kızılların mecmua ve gazetelerde fikirlerini yaymalarına, aralarında birlik kurmalarına, sarih komünist birçok «münevverlerin» öğretmen, doçent, profesör olarak gençliği serbestçe zehirliyebilmelerine, ve hattâ, mühim mevkilere kadar tırmamalarına sebep oluyor.

Unutuyoruz ki, Kızıl ihtilâl, Beynelmilel müthiş bir teskilâtm - Masonluğun - ve yabancı bir-devletin müstereken hazırladıkları bir facia dir. Bu mürettep facia, çok kere cemiyet hazır olmadan ve hazırlımadan de kopabilir. Karl Marks, komünist ihtilâlin, en geri bir memleket olan Rusyada kopacağını hiçbir zaman tahmin etmiyordu! Fakat, oldu işte.. İspanya, kızıl rejimi hazırlıယacak olan sosyal demokrat rejime - hemen hemen ânide ve habersiz olarak - kavuştuğu gün, ekseriyetle kralci ve muhafazakâr dr; fakat birkaç yıllık kurnaz bir sürükleyiş, onu Kızıl uçuruma iyice yaklaştırmıştı! Daha nice ihtilâller sayılabilir ki, heniüz cemiyet bunların elifini kavramadan, tepeden inme kendisini içinde bulmuş, bu ihtilâli kendisinin yaptığıni anlatanları hayran hayran ve gitgide inanarak

dinlemiştir. Hülâsa, memleketimizin menfi şartları üzerinde fazla durmak, bunlara güvenip miş olmak uyumak tehlikeli bir gaflet olur. Solcular, her çareyi denemekte, amele olmayan yerde köylüyü, köylü olmayan yerde issizi, şıursuz bir kin ve yağma macerasına sürüklemek istemektedirler. Bu hareket ânında istifade edilmek üzere, saflardan, gafillerden ve sapıklardan mürrekkep bir «münevver efkâriyumiye» hazırlamak için sinsi sinsi fikir ve mezhep propagandalarını yapmaktadır. Zaman zaman beyanname dağıtan ve hele temiz ordumuza bile göz dikmeye öüret eden bu adamlara karşı, daima uyanık ve tetikte durmalıyız.

Ben de, ilk zamanlar komünistlerin teşkil ettileri tehlikeyi kâğıtlaşdırdım. Fakat, Hareketçiler arasında sokulmaya çalışan solcu teşbuşunu görünce, bunun muvaffak olmasına rağmen irkildim. Ömer ve Nâzım Hikmet macerası, her an dipdiri bir Türkîük ve enerji kaynağı olan ordumuzun ve tertemiz Türk şeflerinin uyanıklığı sayesinde, bilhassa iş görmek istedikleri muhitin manevi bütünlüğü ve asıl şahlanış karşısında iflâs etmişti ama, bu kadar eiddi tesbbüslerde kaikisan bir cereyan, elbet de artık zararsız bir çocukluk sayılamazdır! Daha sonraları, Türkîük faaliyetlerimiz boyunca, solcuların iç yüzlerini öğrenip gizli teskilât ve takiklerine muttalı olduktan sonra, tehlikenin büyüklüğünden siphâ etmemize imkân kalmadı.

Ancak, lehimizle olan cihet şu ki, şimalden gelen ve bütün Taribimiz boyunca bizim en birinci düşmanımız olarak görünen bir devletin bu rejimi yayışı, her hakiki Türkçe, şıursuz da olsa, tabii bir gecikme hissi doğuyor. Muhitin bu derece gayrimüsait oluşu, bizdeki solculara büyük ihânet ve Avrupadaki kadar geniş faaliyet fırsatları vermemiştir. Onun için, burada,

Türkiyeli Kızılları tetkik ederken, Macaristan, İspanya veya Fransadaki kadar bârîz alçaklıklar, sarih ifâdeler ve ruha dehşet veren misaller kit olacaktır. Fakat şunu da esefle söyleyelim ki, soleuların devamlı ve kurnaz gayretleri sonunda, mühitin koruyucu soğukluğu gitgide erimekte, mukavemet yumuşamaktadır; Kızılilar, Avrupadaki hemşârı gibi azgârlık ve tasâkîlik yapabilecekleri günü yaklaştığını görüyorumlar ve o fırsat günün intizaren, simdilik da ha kapalı, daha sinsi hareket ediyorlar. Göze batan tezahürlerin kılığı, bizi aldatmamalıdır. Bizim komünistler de, Avrupadakiler kadar tehlikeli unsurlardır. Bunu iyi anlamak için, maskelerin arkasına iyice bakmak ve dış kabûga aldanmamak şarttır.

Bir noktaya daha dikkati çekmek faydalı olacak. Memleketimizde Yahudiler, Avrupadaki ırkadaşları gibi siyasete ve devlet idaresine katıstrılmış olmadıkları için, komünist hareketinde Türkiyeli musevi dinli Yahudiler pek görürmez. Fakat Beynemilel Yahudi Mason cemî yetiyle Komintern teskilâtı bizde de aşağı yukarı aynı mevzuu işlemiştir: Kökü ve soyu, bu millete yabancı olanları kullanmak. Hakikaten, Türkâuge ihanet için her tarih ânında fırsat kollayan bu yabancı kanlılar, Mason ve Bolsevik teşkilâtlarının adamları olmakta gecikmemiştir. Bunlar din ve tâbiyyet birliğinin verdiği haklardan istifade ederek, Türkiyeyi Kızıl uğuruma sürükleme çabalamakta, Avrupada Yahudilerin oynadıkları rolü yapmaktadır. Bizdeki komünistler iyi arastırıldığında, onda dokuzunun Selânik Yahudi dönmesi, Arnavut, Çerkez, Arap.. v. s. oldukları meydana çıkmaktadır.

Bu kısa tetkikte bulacağımız vesikalalar, hep sahî dosyamdan çıkardıklarımızdır. Yoksa matbuat, daha geniş bir teşkilâtlâ gözden geçirilince kolsa, bunların 10 misli bulunur. Bu sebepten Gençler, su ve bu hayaller için değil, matbuatı tetkik edip birbirlerini haberdar etmek üzere aralarında iş bölümü yapsalar, çok daha müsbet iş yapmış olurlar.

Komünistlerimizin tarihleri ve taktikleri

Komünizm, memleketimizde yüzde yüz yabancı bir sistemdir. Tarihimizde komünizme benzer fikirler besleyen Patrona Halilin Türk değil Arnavut oluşu dikkate değer bir husustur. Bu

hamam tellâkının kopardığı ihtilâle hep arnavut ve Rum ahalinin katılışı, bu yüzden Iran seferinin geri kalışı, nasıl gayrimilli bir cereyan karşısında bulunduğuuzu gösterir. Muvaffak oluktan sonra, zenginlerin mallarını yağma edisleri, İstanbulun en mühim ve en güzel semtleri ni yıkıları baskalarının mallarını ceplerine attıları, birkaç asır öteden, bu gayrimilli cereyanın hakiki iç yüzünü belli etmektedir.

Türkiyeye asıl komünist, Sovyet ihtilâlinden sonra ve o devlet tarafından sokuldu.

APACIK SOVYET TAHRİKÂTİ DEVRI

Düşmanlarla çarışan genç Türk Cumhuriyetinin zaafından istifade ederek, toprağımızda «İştrakiyun» ve «Komünist» firkalarını adetî zorla kuran Sovyet Rusya, (1) bunu da kâfi bulmamış, komintern azâalarından bir kaçını ve Sovyet ajanı olduklarını gizlemeyen adamları Türkâye gönderdi. Bu, Komünistlerin Mâliklerinde, birinci devredir: Sovyet Rusyaya olan bağlar gizlenmeden târikât yapılıyor. Burlardan Arnavut Suphi yoldas, «Türkîye Lenin» rolünü oynamaya kalkıyor. Bu adam, mâzisi lekeli eski bir binbaşıdır. Zinoviev, «Türkiyede târikât yapacak baş ajanımız» diye onu Staline takdim ettiği zaman, bu zatın itirazı se dikkattir:

— Eski bir zabıt daima milliyetçiliğe öner! Hele bu, bir Türk veya İranlı zabıt! (2)

Zinoviyev de, cevaben:

— Hayır! Suphi Yoldas Arnavuttur. der.

İste bu adam, etrafında bir sürü soyu bozuk, Türkâye geliyor ve bilhassa Trabzon'da komünist ihtilâli çikarmak istiyor: Rusyadan görülecek vardımı da gizlemiyor. Fakat Türk halkı, bu ihanet tesviki karşısında çösüyor ve komünist Suphiyle 16 arkadaşını Trabzon sokaklarında linç ediyor! (28. 1. 1921). Moskovanın adamları bir an sasalarılar. Bunu, Türk halkının saheser bir ihtarî olarak karsılaşacaklarına, hâlâ hâdiseyi Karl Markstan asılmış cumlelerle izaha kalkıyor. «Burjuva târikâcilerinin eseri» diyecek teessîf ediyorlar.

O strada, «Türk Komünist fırkası merkezî konitesinin haricî büro azası» olan Gîrifîli Ahmed Cevat bey (şimdiki Emre), Moskovaya su

(1) Bu okadar aşkar bir hakkattır M., soleularınız blle gizlemezler. Bk: E. T. Eliçin, «Türk İnkilâbı», yahut Sark ve Garpa 1940, Sah. 22.

(2) 1. Bagusa: Staline 1938, Sah. 199.

mektubu gönderiyor! (1):

«Aziz Yoldaşım Pavloviç,

«28 Sonkânunda Trabzon civarında vahşicesine öldürülererek denize atılmış olan Suphi ile komünist fırkasının merkezi komitesi azalarından 4 ve diğer 12 komünist yoldaşlar hakkında sizinle ciddî görüşeceğim.

«Kaybolan yoldaşlarımız hakkında epey zaman malumat alamadık. Fakat sonra onların Trabzon burjuvasının elde ettiği cellâtlar tarafından öldürülüdükleri anlaşıldı.

«Ta Erzurumdan itibaren, bizim yoldaşlarımız aleyhinde nümayişler başlamıştı. Halka diyorlardı ki: «Rusyadan gelmiş olan komünistler bolşeviklerdir... ilh.» Bunlar bizim yoldaşlara hücum ederek taşlamışlar ve parça parça etmeğe kalkışmışlardır. Yolda bizim yoldaşlara kimse ekmek ve atlari için yem satmıyordu. Hükmet ise Bolşevikleri himaye rolünü takınmağa çalıştığını göstermek istiyordu. Komünistler müdafaa için hükümetin tedbir aldığı yalanıdır (Bundan sonra, yoldaşlar Trabzon'da na sil öldürülüp denize atıldılarını tafsilatile anlatan A. Cevat, söyle devam ediyor:)

«Ertesi gün, motörlerin tayfaları herkesen Türk komünistlerinin denizin dibine gittiklerini anlatıyorlardı. Sovyet Rusya mümessili yoldaşlarımıza istikbal etmek istemiş, fakat vali buna mani olarak mümessilin evinden çıkmamasını emretmiş, aksi halde halk tarafından parçalanağını bildirmiştir. Rus mümessilinin bu vakayı radyo ile Moskova ve Ankaraya haber vermesi ve bizim yoldaşların cellâtlar elinden alınmasına çalışması, lâzımdı. Fakat yazık ki o sırada, Trabzon'daki Rus mümessili cesur bir adam değildi. Trabzon'da bunu bilmeyen yoktur. Bu hâdisenin, Belediye Reisiyle Millî Müdafaa Cemiyeti Riyaset divanı tarafından yapıldığı söyle尼yor. Burada (A. Cevat Rusyadayken yazıyor) bu meseleye dair henüz bir karar almamamıştır. Fakat artık susmak ta imkân haricinde dir. En iyi ve cesur arkadaşımızdan 16 - 17 sini kaybettik. Bizimle hemfikir olup o cellâtları

(1) Mektup, 1921 de Moskovada erkanları inkılâpçı Türkiye adındaki kitabın 119 - 121 ncı sahifelerinde ne redilmiştir. Mektubun muhatabı olan müellif, kitabının önsözünde sunları yazıyor: «28 Sonkânun 1921 de, Trabzon'da 16 arkadaşıyla vahşice öldürülererek denize atılmış olan ilk Türk komünisti ve Türkiye komünist fırkası reisi değerli yoldaş Suphiye ithaf olunur.» (Orhun, IV, 88) Pavloviç o strada mühüm bir siyasi mevkî işgal ediyordu.

rin tecziyelerini istemelisiniz. Trabzon'a gelecek her komünistin öldürülmesine karar verilmiştir. Anadolu burjuası, barbarca yaptığı cinayetlerden mesul olmadığını gördüğünden, komünistleri şiddetle tâkipte devam ediyor. Cellâtlar tarafından öldürülmiş olan bizim en değerli yoldaşlarımızı müdafaa etmeyi üzerinize alacağınız ve bu meseleyi kurcalıyacağınızı ümit ederim.

«Komünist selâmları ve hürmetler.

AHMET CEVAT.

İşte size, tefsire hacet bırakmıyacak kadar açık bir vesika! İlk devrede komünistlerin Rus ajanı olduklarını nasıl saklamadıklarını gösterdiği gibi, en zayıf bir ânında Türkiye'ye Rusya'nın müdahaleşini istemesi ve Türk Cumhuriyetini yabancı bir devlete jurnal etmesi bakımından da, şaheser bir örnek! Türkiye'yi alenen jurnal eden «Enbüyük tehlike» broşürüyle farklı pek yok!

Suphi vakasından sonra, birkaç bahtsız tecrübe daha, Türklerle Rus peygamberliğinden bahsetmenin ne kadar tehlikeli olduğunu, en aham komüniste bile öğretti. O giindenberi, Sovyet Rusya adına söz söylemekten vazgeçerek, artık Türkiye için komünist inkılâbından dem vuracaklardır.

Eşasen «Takrirî süfün» kanunile «İstiklâl Mahkemesi» Kızıllara pek sert çarpmış. Atatürk'ün bu işte şaka etmediğini göstermiştir..

NÂZIM HİKMET DEVRİ

Bu devrede, Rusya'ya tahsil çağrılıp dönen bazı gençler, seytana ruhunu satan Faust gibi kör bir coşkunlukla, komünizm propagandası yapıyorlar. Zemin hazırlamağa lüzum görmeden, kafaları Avrupa misallerinin bulutu içinde, açıkça «İhtilâl!» diye bağırmanın, bu ihtilâli koparmağa kâfi geleceğini sandılar. Nâzim Hikmet, 1921 den beri, hakiki sair kabiliyetini bu sapık davranışın propagandasında kullandı ve kinleri tahrik için söyle bağırır:

Yine biz kâleleriz, efendileriz var.

Yine her mel'mîn taşı yesunlanmış bir duvar.

Eşr - efendi diye koymus ta adılarını

iki bâhta ayırmış arzu evlatlarını

Efendi işlettiyor, esr işliyor yine..

Biz bu añaçımızın dibinde ölürcen ac,

Efendiller gösterip sırrtan dîslерini

Birer birer toplayıp bütün yemislerini...

Ve arkasından, kitale, intikama teşvik eden bir nara:

Sade bir din, bir kanun, bir hak:
İşliyen - dişler..

Dişleri isleyen bu «proleter» lerin isimleri, «Mehmetçik» der gibi, huşu ile büyük harflerle ve açıkça yazılır, şerefle anılır:

Yolumun üstünde duruyor

ve soruyor

bana:

«PROLETER.. İlh.

Nâzım Hikmetin şiirlerinde hep grevler, a-mele ihtilâlleri, isyan kaynayan sokaklarda

«Amele çocukların

Babalarını geçiyor..»

Tabloları, yıkılan burjular, ezilen patronlar tasvir edilmekte ve mev'ut komünist cenneti açıkça haykırılmaktadır:

Arkadaşları..

Cıplak ne karnımı kurşunlara vermek
Kıvrınarak gebermek..

Hayır!..

Önlümlüde onlar

Kalın enselerini kırıp

Boynuzlarını saplayınca topraga ..

- Ağrı -

.....
O zaman gilleri kokıracak,

O zaman,

Tabiat

Güzel bir ağaç

Gibi karşımızda güllümsleyecek..

(Benerci kendini niçin öldürdü?)

Gene bu devirde,

Bana baktı

Hey!

Avanaklı..

Gibi küfürlü ve küflü misralarla, milli san'at müntesiplerine ve Türk büyüklerine çatılır. (Resimli Ay) ve (Hareket) mecmualarında, Nâzım Hikmet ve Zekeriya (Sertel) kumpanyası

«Putları deviriyoruz!» nârasile, Namık Kemalden Abdülhak Hamide, Mehmet Akiften Mehmet Emine kadar her Türk büyüğünü alcen tâhir ederler. (Aydınlık) ve (Projektör) gibi mecmualarda, apaçık ve küstahça komünizm târikâtı yapılır; 1931 de, Hasan İzzetin (Dinamo) Vehbi Cem (Aşkun) ve Melih Cevdet adlı 3 delikanlı, (Atsız kitap) nâmile bir eser nesreder, aynı açıklıkla komünist fikirlerini haykırırlar:

8 yıl sairlik yaptığım yeter

Proleter

Olmayanlara!

Göğsümün altındaki yara

Bundan sonra, yalnız sizin için

Sızlayacak!

(H. İzzettin, Şiir değil, tercümeihal)

Madem ki ben

Bir Eter

gibi

Proleter

Olanlara daır

Yazı yazan bir satırı,

Be anam! ideal bir sair!

(Aynı kitap, kalpten tasarı taskınlıklar)

Ve bu kitabı hikâyelerinde, açların dâvâları (!), toklara karşı duyulan kin ve «Yusuf Ağabey» in, gümüş bastonlu bir toku boğup polisler tarafından vurulması - hayır! kitaba göre, şehit oluşu! - anlatılır, «Proleter! Amele! Açılar!..» Kelimeleri adetâ sarhoşça bir lezzet duyarak tekrarlanır, «Patron, burjua sınıfı ve toklar» kinle anılır, «Kızıl ihtilâl!» diye haykırılır. Bunlar da yetmiyormuş gibi, gizli komünist beyannameleri bastırlır ve dağıtır, halk isyana teşvik edilir, kuşlarda bile anti-militarizm ve komünizm târikâtı yapmağa çalışır (1931 de İzmirdeki beyanname vakası.. İlh.)

Fakat, Rusyadan aldığı vazifeyi pek hâya perest bir metotla tatbik yeltenen ve Avrupadaki hemşehrileri aynen taklide kalkışan bu Kızıllar, bulutlar içinde dolastıklarını anlamakta gecikmezler. Her nâra atışta hapishaneyi boylayınca, gerçeğin katı toprağına inerler.

Fakat Nâzım Hikmet, hakikî bir Türk olduğunu için, (1) işin hâlâ kabadayılık tarafındadır:

Ben ki bileyklerimde tel kelepeçiyi

Bir alın bilezik gibi tasımışım,

Ben ki İlâikleri sabunu iplero bâkip

Kılık kalmı enseli hasarlıdım..

Bu devir, iste böyle «kılık kalm enselerin kelepçeli ellerle» kasınmasile bitiyor ve Nâzım

(1) Ana tarafında Macarlık varsa da, esas itibarile ayırmak demektir. Mamaflı Adsız, «Nâzım Hikmetof Yoldaşa» adlı broşüründe ve «En sinsi tehlike» risalesinde Nâzım Hikmetin Polonyalı soyundan olduğunu iddia ediyor. Bunu neye istinaden söylediğini bileyemiyorum.

Orduya da burnunu sotktuktan sonra, 28 yıl hapsi boyluyarak ortadan siliniyor. Onun ön ve arkasmdan, (Atsız kitap) müelliflerinden Hasan İzzettin, gizli beyanname dağıtmaktan 4,5 yıl hapse mahküm oldu ve Sabahattin Ali, Faik Berçmen, Nail V., gibiler de muhtelif müddetler için zindanı boyladilar.

SİNSİ KOMÜNİSTLIK

Türkiyede, Kominternin en büyük ajanları sıfatile perde arkasından komünist hareketlerini idare edenler, bu taktigin muvaffakiyete götüremeyeceğini anladilar. Çünkü bu faaliyet, ortaya çıkarılan Solcuların tevkifleri ve kahraman pozlarla «ense kaşmalarından» ibaret kalıyor, halk bunları lâkaydiyle, veya sadece meraklı bir tiyatro gibi seyrediyordu. O meşhur «kütleler» sürüklendi, birkaç serseri genetten başka kimse bu harekete katılmıyordu. İlk defa olarak, zemini hazırlamakla işe başlamak ve renklerini pek belli etmeden iş görmek gerektigini anladilar.

Losovskynin meşhur sözü hatırlanır: Komünistler, şartlar değişince doktrin değiştirmiş gibi görünmesini bilmelidirler!» (Kominternin 5. nci dünya kongresi zabıtları) tesbit edilen yeni taktige göre, eskisi gibi komünistlik apası - kâr söylenenmiyecek icaba göre Halk Fırkası, demokrat, hatta milliyetçi kılıklara girilecek, mühim mevkilere tırmanıp yerleşilecek, ideo-lojiyi yayanlar da, «Proleter, burjua, enternasyonalistik, amele, patron, dünya ihtiialı, Marks...» gibi, kırmızı rengi pek belli tabirler kullanmadan yazı yazacaklardı.

Sonra, bu yolda yürüyenler bile kolkola gitmeyecek, kimi daha taşkıncı iş görürken (Ses, Yeni Edebiyat, Yürüyüş.. gibi), kimi de daha ağırbaşlı ve ilmi görünecek (Yeniyol, Yurt ve Dünya, Adımlar, İnsan.. gibi).. Fakat daima bir birlerinden bahsetmek suretile tesir kuvvetini artıracak, vahdeti temin edecekler!

Bu karardan sonra, Türkiye komünistleri çok daha tehlikeli oldular. Her tarafa sokuldu- lar; fikirlerini her vasıtayla ve her yerde - suni kabuklar altında - sürdürüler.. Artık zehirli telkinler ve prensipler, gayet mährane bir tarzda cümleler arasına gizleniyor, umumi ve mücerret mevzular içinde saklanıyor ve öyle asılanıyor. Eskisi gibi sarih «Proleter! Burjua! Kapitalist! Amele!» formül ve kelimele rastlanmıyor. «İstihsal ve müstahsil sınıfı» gibi sözde ilmi

Marksist tâbirler bile pek göze görünmez oluyor. Artık, bütün havası, ruhu ve mahiyetile komünist olan, fakat cümle ve kelimeleri bitraf görünen yazılar yazılıyor.. hattâ, şüpheleri büsbütün dağıtmak için, «rüşveti kelâmda» bile bulunuyor, en görünür yerlerde «Milliyetçiyiz! Cumhuriyetçiyiz! Smif yoktur!» gibi cümleler sarfediliyorlar.. Mecmualarının kapağında, «sınıfız millet» telâkkisini güttüklerini söyleyen bu baylar, iç sahifelerde, baştan sağa sınıftan bahsederler, amelenin apolojisini yaparlar, orta sınıfa karşı kin aşıllarlar, Marks'ı izah ve tefsir bahanesile göklere çıkarır, milletin ve hükümetin anladığı manadaki milliyetçiliği irtica addeder, normal nizamın mukaddes tanırı ve kıymet verdiği her meşhûmdan istihfafla, istihkarla bahsederler! Buna rağmen, komünist fikirli oluşlarına hücum edenlere: «Hâşâ! Komünist değiliz! Hemen damga vurmak ne kötü adet tir!» diye haykırırlar! Bilhassa Yurt ve Dünyaçilar bu işte pek mahîdirler. İşte bu müthiş tak tit sayesinde hızla arazi kazanıyor ve en can alacak noktalara yerlesiyorlar.. Sokakta, çocukça ve zararı mahdut cümleler taşıyan komünist beyannamesi dağıtanlar hapse tutulurken, onlardan bin kere daha zararlı fikirler telkin eden ve çok daha müessir olan kodamanları, öğretmen, doçent, profesör oluyor, Ankaranın göbeğinde mecmular çıkarıyor ve bu taktik sayesinde, killarına dokunulmuyor! Çünkü «Komünist değiliz!» diyorlar. Sarih kırmızı kelimeler ve tâbirler kullanmıyoruz. Arada sırada, aksi kılıklarda görünlüyor, sunu bunu da pohpohluyorlar! Bu taktik, askerlikte, kesif mitralyöz ateş karşısında verilen «Yayılın!» kumandasına benzer. Artık meydanda, gözle görüllür, kurşunlara hedef olan düşman yoktur! Hepsi yayılmış, kendilerini araziye uydurmuş, ilerliyorlar.. Aralıklara rağmen aralarında gaye ve direktif bağı hâlâ mevcuttur. Bu taktik sayesinde, az sonra, zayıfsız, müdafaa mevziini zaptedeklerdir. Kılık değiştiren, yayılan, araziye uyyan, fakat hep eski imha gayesini taşıyan düşmanı seçebilmek, zâhirî sükûnete ve tehlikenin belirsizliğine aldanmamak, milletimizin hayatı ığın şarttır!

Bu taktikle süratle ilerlediler. 1936, 37, 38 yıllarında, memleket fikriyatının hemen her tarafına kol atmışlar, Türk Ocaklarının kapanışından ve 1931 - 33 yılı Türk'ü mecmualarının ezilişinden büyük istifade görmüşlerdir. 1938 yılından sonra, Ergenekon ve Bozkurt mecmuala-

riyla yeniden alevlenen Türkçü mücadele, Görenmeyen Adam gibi yakalanmamış, fakat her yerde iş gören bu Kızıl tehlikeyle çarpışır. Az sonra, Kopuz, Çığır, Yıldızdağı.. gibi mecmular da savaşa katıldılar. Kapandıktan sonra, daha fazla bir baskı hamlesiyle tekrar ortaya çıkan BOZKURT mecması, Tasviriekâr gazetesi, Çınaraltı, Tanrıdağ, Türk Yurdu, Millet.. gibi Türküler, her an daha kuvvet kesbettiler. 1940 - 41 yılı, Bozkurtla, Tan, Ses, Yeni Ses, Külliük, Gün, Yeni yol.. gibi kızıl gazete ve mecmular arasında daimi mücadeleyle geçti. Neticede, bütün bu kızıl dergiler kapandı. 1941 yılı, Türkçülüğün mutlak zaferidir. Her tarafı kaplayan milliyetçi mecmular, kızılları sindirmiş ve susturmustur. Örfi idare komutanlığı da, en azılı Kızılları ve Sesçilerin coğunu Ana doluya sürmüştür.

1943 yılı Rusyanın hâlâ yenilmemiş olmasından kuvvet alan Kızıllarm tekrar azdıkları yıl olmuştur. Mecmuları bir düzine bulmuş, Yeni Ses, sürgünden gelen komünistler tarafından tekrar çıkarılmış, cüretleri artmış ve teavüz kuvvetleri son haddini bulmuştur. Aksi bir tesadüf de, onlara karşı savaşan Türkçü mecmuların hemen hepsinin kapanmış olması zararlarını tamamen başıboş hâle koymuştur!

Nihayet, çıkışıkları broşürlerle de hükümetimizi beyanatta bulunmağa sevkeden bu Kızıllar, «gün bugün, saat bu saat!» diye sevinçle fısıldıyorlar!

Hayır! Uyanık Türk gençliği ve Türk zaibatı sayesinde, umdukları Kızıl gün hiçbir zaman doğmuyacaktır! Biz buna inanıyoruz ve bunun için çalışıyoruz.

Solcularımız ve Kızıllarımız

ROLLERİ

Türkiyedeki solcuların bir kısmı ortaklıktada dolasır, bir kısmı da görünmez, perde arkasında kalır. Ortaklıktada dolanın gazete ve mecmua çıkarır, kitap neşreder, konferanslar verirler. Bunlar da ikiye ayrılır: kimi daha alenî ve daha patırtıcı bir şekilde propaganda yapar Tan gazetesi, Nazım Hikmet, Ses, Yeni Ses, Külliük, Sokak, Projektör, Yürüyüş mecmuları gibi, kimi de daha ağırbaşlı tavırlar takmarak propaganda vazifesini ifa eder (Kerim Sadi, E.

T. Eliçin, Abidin Nesimî gibi şahıslar, Yeni Yol, Yurt ve Dünya, Adımlar, İnsan.. gibi mecmular).

Bu propaganacılar, pek çeşitli vasıtalar kullanırlar: Kimi şiir yazar (bu şiirler, Bolşevik Rusyadaki moda mucibince, hep bob-stil-kübik tarzadır. Nâzım Hikmetten başka hiçbir şiir denebilecek şeyler yazamamışlardır. Aralarına, Orhan Veli, Asaf Hâlet Çelebi gibi bir sürü bob-stil de alarak, tamamen manasız ve alelaceyip şiirlerle, üzerlerindeki dikkati dağıtmak, kendi maksatlı şiirlerinin de bunlardan olduğu zannını uyandırmak isterler); kimi hikâye yazar: Çerkez Yusuf Ahiskalı, mlez Bekir Sıtkı Kunt, Rum dönmesi Sabahattin Ali, Sait Faik, Ermeni Faik Berçmen ve dönme - Arnavut melezi Kemal Bilbaşar, bunlardandır. Hikâyecilerinin için de ciddien kuvvetli kalemler vardır. Bütün bu hikâyelerde, komünist propagandası yapılır, niflär birbiri aleynine tahrik edilir ve proletaryaum bayraktarlığı yapılır; kimi felsefe yapar; Hilmi Ziya Ülken'le, her şeyi yüzüne gözüne bulastıran acemi çrağı Giritli Hasan Tanrikut gibi; kimi estet geçinir ve sanat hakkında mülahazalarını yazar: Giritli Rum dönmesi Abidin Nesimi, (?) Hüsamettin Bozok, Rumanyalı, Çavuş Yamaç.. v. s. bunlardandır. Sanatın sınıflarının olduğunu ve ihtilâli hazırlamakla mükellef olduğunu anlatırlar; kimi sadece mütefekkir muharîdir: Lütfi Erişçi, Talha Balkı, Mecdî Devrim gibi; kimi ise ressam - şair - polemikçidir: Arnavut Abidin Dino, Çerkez Dinamo, Fikret Adî ve sırf polemikçi (?) Adnan Cemgil gibi; kimi ise iktisatçıdır: Hüseyin Avni Moğol, tat Beñice Sadık Boran, Çerkez «Berkes» çiftleri gibi.. Şu da var ki, hemen her solcu - Marksizm icabı - iktisatçı geçinir ve veristirir «plus-value»leri, istihssalleri, müstehlikleri! Muzaffer Şerif Baþoğlu ise, bunların arasında, sahâsi olan Psikolojiden Marksizm lehine ne yazabileceğini düşünür durur ve vakit geçirmek için, irklärin müsavi olduklarını isbat etmek kaikar...

VAHDETLERİ

Arkada kahip ta ipleri asıl tutanlara ve facayı idare edenlere gelince.. Bunlardan bazıları, eski kadrocuların grubundan olup, sessizce mühim mevkilere tırmanır, kimi de tam militan olarak, gizli «Çekiç, - Orak» gazeteleri çıkarır, kimi beyannameler dağıtır, kimi de ameletler arasında, adsız sansız iş görür.. Kimi de Prof. Sad

rettin Celâl Antel gibi, profesörlüğü kaybetmek için yalnız soyadını kullanarak yazı yazar; bunlara da «yarı - gizli» diyebiliriz. Görünenler arasında müsterek bağlı sezmek kolaydır. Mesele, eserleriyle de komünist tahrikçiliği yapan Hüseyin Avni, bütün kızıl dergilerin «iktisat muharriri» dir: Pojektörde o, Yeni Seste, Yeni Yolda ve yeniden çıkan Yeni Seste o, Yurt ve Dünyada o.. Hüsamettin Bozak da, edebiyat ve tiyatro tenkitleriyle komünizmi yayar; ona (Uyanış) ta olduğu gibi, Seste, Yeni Seste, Yeni Yolda ve Yurt ve Dünyada da rastlıyalıız! H. İ. Dinamo, Suat Taşer.. gibiler, Ses, Yeni Ses, Yeni Edebiyat ve Yeni Yolun daimi yazarlarıdır.

(Ses) in kurucuları Yusuf Ahiskalı ve Abidin Dino'dur.. (Yeni Yol) unki Abidin Nesimi.. Yeni Yol kapanıp ta bir yıl sonra, (Yeni Ses) in tekrar çıktığını görünce, kurucu kadrosunun başında, (Yeni Yol) un kurucusu Abidin Nesimiyle karşılaşıyoruz! Ses'ciler dağıtıldıktan sonra, sürgün edilmişenlerin hepsini (Yürüyüş) mecmuasında toplanmış bulmadık mı! Bağ oka dar aşıkardır ki, Ses'in sairlerinden Sabri Soran, (Yürüyüş) dergisinde tefrikaya başladığı (Hakikat) başlıklı şiirlerini,, (Yeni Ses) tekrar çıkmıca, burada devam etti! Aynı şeyi, (Yürüyüş) ün sairlerinden A. Kadir de yaprı Bu suretle, S. Soranın (Hakikat) ve A. Kadirin (Mahpusane düşünceleri) şiirlerinin I, II, ve III Nolu Ları (Yürüyüş) te IV numaraları ise Yeni Sesin 3 üncü sayısında intişar etmiştir! (Yürüyüş) ün ressamlarından Agop Arad ise, bu sefer Yeni Seste arzıendam etmektedir. Yürüyüş ve Yeni Ses dergilerinin hemen bütün yazarlarını da, Ankarada, Yurt ve Dünya mecmuasında tekrar raslıyoruz Soleu Yurt ve Dünyanın kurucularından Behice Sadık Boran ise, Soleu (Adımlar) dergisinin sahibidir. Esasen Yurt ve Dünya dergisinin birçok yazarları - bilhassa Niyazi Ağrınası, Bekir Sıtkı Kunt, Muzaffer Şerif Başoğlu.. ilh.. (Adımlar) mda yazarısları! Adımların yazarları ise - meselâ Muvaffak Şeref - İstanbuldaki (İnsan) dergisine ve Tana yazarlar. Öteki kızıl dergilerin muharrirleri de (İnsan) in sahifelerinde toplanırlar. Ankaradaki bütün solcu dergilere yazı yetiştiiren Muzaffer Şerif Başoğlu, İstanbuldaki kızıl dergilere de yetiştiirmektedir. Eski (Yeni Ses) te bille imzasına raslamak kabildir. Adnan Cemgil, Sabiha Zekeriya Sertelin (Tan) ma yazı yazarken, bu bayan da (Yeni Yol) ve (Ses) dergilere yazı yetiştiir.. ilh.. ilh.. Bunların peşinden

kızıl bir iplik takip eder gibi, bütün Solcu sebekenen bağlarını seçmek ve vahdetlerini anlamak pek kolay olur. Hattâ kapanmış olan en eski kızıl dergilerin bile sahiplerinde bu tanıklara rastlarız. Aydinlik, Resimli Ay, Projektör, Ses, Yeni Ses, Yeni Edebiyat, Yeni Yol, Yeni Adam, Külliük, Sokak gibi kapanmış dergilerin muharrirleri, çıkmakta olan Tan, Yürüyüş Yurt ve Dünya, Adımlar, İnsan, Pınar, Yeni Ses, gibilerinin yazarlarıdır ve bütün bunların kadroları birbirlerinin içine geçmiş vaziyettedir. Her bir sol derginin sol yazarı, diğer solcu dergilere de istirâk eder, fakat başka yerde yazmaz. Birde bir başka bir yere şiir veya yazı verecek olsa, hemen zehirli fikrini oraya da sokuşturur: Gençlik ve Genç Türk mecmualarında yaptıkları gibi..

Teknik faaliyetlerinde bile bu vahdetin izlerine raslamak kabildir: 1942 de kapatılmış olan Soleu (Yeni Yol) dergisi, Ermeni Mihailin (Akün) matbaasında basılıyordu; 1943 ün mahut (En Büyük Tehlike) broşürü de Ermeni Mihailin Akün matbaasında basılmıştır! İşte böylelikle, meşhûl F. Erkmanı mâlüm A. Nesimiye bağılıyan bağlı anlıyabiliyoruz. Ve (Yeni Yol) un kurucusu A. Nesiminin, F. Erkmanı ve Ermeni malbaacayı yeniden çıkan Yeni Ses mecmuasında (sayı 2) niçin müdafaa ettiğini öğrenebiliriz. Nihayet, bütün bu Soleu matbuat daima birbirlerinin mecmualarını tavyise eder, her vesileyle yazarlarından bahis ve onları reklâm eder, birinde çikmiş yazıyı ötekipler iktibas eder ve müsterek mevzularda, hep aynı ağız, aynı taktik ve aynı ifadelerle konuşur, aynı şekilde hükmü verirler; polemikleri bile müsterektir ve bir elden idare ediliyor hissini verir. Meselâ (En Büyük Tehlike) broşürü vesilesiyle Tan ve Yeni Sesin yaptıkları polemik! Gene meselâ, M. Serifin «İrk Psikolojisi» kitabı, yarımdüzine soleu mecmua hep bir ağızdan methe başlamış ve hep bir ağızdan ırklara sövmüslерdi!

Dr. H. Fikret Kanat'ın «Topyekün Millî Terbiye» kitabına da hep bir ağızdan sövmüslерdi. Kitipyoz Pınar'a kadar; Konferans ve biriken bile birbirlerini tutmağı ihmâl etmezler. Mesela, Cavit Yamaç, 27. 7. 1940 gecesi, Eyüp Halkevinde bir konferans verir ve münasebet düşürüp, Kızıl şaircileri öğmeğe, onların şiirlerini okumağa başlar! Gene bunlardan İ. Altay,

Gençlik mecmuasına sokulur, bir şiir yazar ve bu ufacık parçayı tamam altı solcuya

birden ithaf eder. Vahdet manzarasının misalleri pek boldur. Bu eser boyunca hep görögiz. Burada bir kaç tipik örneği mehaz olarak gösterip gececeğim:

Yurt ve Dünya mecması, sayı 21 (Sah. 357, 358), 22-23 (Sah. 362, 363, 413), 26-27 (Sah. 87), 28 - **Yeni Ses mecması**, sayı 11 (Sah. 15), **Yeni Edebiyat**, sayı 25 (Sah. 4), **Tan gazetesi**, 24. 4. 943, 12. 5. 943, 13. 5. 943, 26. 6. 943. En son «**Yeni Ses** Sayı 1, Sah. 10) - **Kerim Sadı** (Tarihi Maddecilik), Sah. 69, Yürüyüş, İnsan, Adımlar. İlh. hattâ, **Falih Rıfkînîn Ulus'taki yazısı**, 6. 7. 943, Sah. 5.

Fakat perdenin arkasında kalanlar arasındaki bağlılığını sağlamak ve yakalamak pek o kadar kolay değildir. Onlar, ancak mühim bir hâdiseden sonra görülebiliyor: Ankaradaki suikast davası ile Eroinci Ziya hâdiselerinde olduğu gibi. Fakat gene de hepsini yakalamak kabil olmuyor, çünkü aralarında gayet kurnaz ve mahir bir teskilât kurmuşlar «Selül» (Hücre) dedikleri ufak ufak gruplar halinde iş görüyorlar. Bir hücre yakalanınca, irtibatı sırrılığı sayesinde diğer hücreler meydana çıkarılamıyor.

MAHKÜM OLANLAR

Meydanda görülen Kızillardan mahkûm olanlar çoktur. Hâlâ hapiste olanlar da vardır. Bunlar, komünistlikten, sınıfları tahriften, bayanname dağıtmaktan ve orduyu kıskırtmaktan mahkûm olmuşlardır. Adnan Cemgilin ve Zekeriya Sertelin mahkûmiyetleri gibi, katiyetle emin olmadıklarını bir tarafa bırakarak, pek malû molanlarını sayacağım:

Nazım Hikmet: Türk ordusunu isyana teşvikten: 28 yıl (hâlen hapiste)

Sadrettin Celâl Antel: Tan gazetesinin bu muharriri İstiklal mahkemesinde, komünist tahrifçiliğinden mahkûm olmuştur (hâlen Pedagoji profesörü!!)

Abidin ve Arif Dino: Biri hapiste, diğeri sürgünde,

H. İzzettin Dinamo: 4,5 yıl hapis cezası görmüştür (hâlen, örfî idarece sürüldüğü söylüyor).

Nail V. : Konyada mahkûmiyetini çekmiş tir.

Faik Berçmen: O da Konya hâpishanesinde yatmıştır.

Sabahattin Ali: Sinopta hapsedilmişdir (hâlen Ankarada Maarif Vekâletinde, mühim

bir vazifedendir.)

Naci Sadullah: Tan gazetesinin bu muharri askere alındıktan sonra, «Vatan vazifesini yapmak istemiyerek kaçtığı için, hem ordu, hem de emniyet kuvvetleri tarafından hâlâ aranmaktadır.» (1)

Cevat Şakir: Kızıl mecmualarda ve bilhassa Ses'te «Halikarnas Balıkçısı» müsteар imzalı yazan bu Kızıl hikâyeci, Bodrumda sürgündür.

Adını hatırlıymadığım bir sol romancı romanları Tan gazetesinde tefrika edilmiştir komünist tahrifçiliğinden Anadolu hapishanelerinden birindedir. Sabiha Zekeriya Sertel, ise, daha Cumhuriyetin ilk yıllarda, İstiklal mahkemesinden müthiş bir ihtar almıştır. Ve kızıl şirlerini vaktile okuduğumuz bir çok adı karanlık gençler daha Anadoluda sürgünde veya hapsedilirler. İşte, Türkçüler, kanuna ve devlete muhalefette damgalamağa ve efkârı umumiyyeye «rejim düşmanı» gibi göstermeye çabalayan Solcuların şeref listesi! Bütün bu sabıkalar ve mahkûmlar, hâlâ yazı yazmakta ve elâleme satılmaktadırlar!

BAZI SOLULAR VE FAALİYETLERİ

Tan Gazetesi: Bunu, Amerikaya misyonerler tarafından tâhsile gönderiliip kırkınlı bir mezeple dönen Kırım Yahudi dönemlerinden Zekeriya Sertel ve eşî Selânik Yahudi dönemlerinden Sabiha Zekeriya Sertel çıkarırlar. (2) İlk çift, Nazım Hikmetle birlikte (Resimli Ay) ve (Aydimlik) mecmualarında müfrît bir komünist propagandasına başlamış, «Putları deviriyoruz» başlığı altında bütün Türk büyüklerine tecavüz etmiştir. Bu kızıl dergiler hükümet tarafından kapatıldıktan sonra, Sabiha Z. Sertel, apaçık Komünizm tahrifatlı dulu (Projektör) ü nesretti. Daha ilk sayısında hükümet tarafından kapatıldı ve toplatıldı. Bu kadın, Karl Marks ve Kavsky'ye ait tercümler de yapmış ve gene komünist tahrifatından toplatılan (Citra Roy ve babası) romanını yazmıştır. «Ses» ve «Yeni yol» mecmualarında da yazmıştır. Şimdi de Tan gazetesi çıkmakta olan bu kızıl çift, fırSAT buldukça soleculuğu propagada etmektedir.

Sadrettin Celâl Antel: (Aydimlik) mecmuasının kuruçularındandır. Müfrît komünistliği ve kıskırtıcılığı, mahkûm olmasına kadar varmıştır. Yillardan beri TAN gaza-

(1) Peyami Safa'dan (Tasviri Efkar, 29. 6. 943)

(2) İlk sırıldarda, Selânik dönmesi Ahmet Emin Yalman da bu gruptandır.

tesinde, (Anten) imzası ile yazılar yazar ve fikirlerini soğuk tutur. Maarif surasında, millî anamelerin ve ailennin kalırılmasını istemistiştir!

Naci Sadullah: Tan gazetesi bu kızıl muharriri, Ses mecmuasında da yazmaktadır. Lisedeyken, (mühür fekki) suyuyla mektepten atılmış ve bir baltaya sap olamayınca, komünist olmuştur. Muhtelif defalar hapse giren ve sarhoşluğu ile mafuz olan N. Sadullah, askere alındıktan sonra kaçmıştır. Halen firaridir.

Vedat Nedim Tör: İstiklal mahkemesinden ve Aydinlik mecmuasından söhrettil olan bu çok eski komünist, 1936 sıralarında Matbuat Müdürü olunca, ilk işi Namık Kemal'in (Vatan ve Silistre) piyesinin oynamasını yasak etmek olmuştur. Bilahare, Radyo evi müdürü olmuş ve Ağustos 1943 de, Ankara radyosunda, komünist telkinlerle dolu olan bir piye oynattığı için Tavşırı Efkâr gazetesinde mebus, A. Süha tarafından hesaba çekilmiştir.

Kerim Sadi: Türkiyede, Komünizmin Ziya Gökalp, yani nazarîyecisi tavrıları takılır. Arada sırada eserler okunur, tercümeler yapar, etosuyle kituphanesi adı altında bir sürü broşür hazırlar. Birçokdan birinin adı sudur: «Kerim Sadizm değil, Marksizm».

Sadri Ertem: (Çırıklar'da) ve (Süllendir sapka giyen köylü) romanlarında kaba bir maddecilik ve komünistik yapmıştır. Gazi Terbiye Enstitüsünde sozyoloji eğitmeniyken yaptığı solcu tekinler bilhassa kayda sayan durum devredir mebustur. Kırkınlı «Ses» mecmualarının devamlı muharriri olmuştur. «Ayi Mehmet» piyesi radyoda oynandıktan sonra, sola kaçan fikirleri ve bilhassa Türk köylüsünü tâhkir etmesi sebebiyle memlekette büyük bir nefret dalgası uyandırmış ve Radyo idaresi, dinleme yicilerinden özür dilemek mecburiyetinde kalmıştır.

Falih Rıfkı Atay: Bu zata tam komünist denemez. Esasen hiçbir şey denemeyecek kadar seyyaldır. Fakat fâaliyetiyle ve yazılarıyla solcuların gayretlerine daima desek vazifesini görmekte ve onlara yardımıcılık etmektedir. Kırkınlı «Ses» mecmualarında da sık sık yazmıştır.

Sesçiler Yeni Edebiyatçılar, Yürüyüşçüler:

Yusuf Ahiskalı, Abdin Dino, Arif Dino, Suat Dervis, H. I. Dinamo, A. Kadı, Ömer Faruk Toprak, Suphi Tasnan, Rifat İlaz, Asaf Halet Çelebi gibi delikanlıkların arkadaşları mecmuaların etrafına, Abdin Nesimi, Suphi Nur İler, Lütfi Erisci gibi ağırbaşlı görünen bazı elemanlar da katılmış, Fikret Adil gibi ahlâk münâkirleri de cellâl satırını yüklenmiş, en atılgan ve edepsiz grup olarak görülmüştür. Bundan Fikret Adil, Insel kitapevi ile İşbirliği ederek, ahlâkî tefessûh ettirecek romanlar tercüme etmektedir. Sesçiler ve Yeni Edebiyatçılar Orfi İdare Komutanlığı tarafından 2 yıl önce Anadoluya sürgün gönderilmiştir, bir kısmı da hapsedilmiştir. Geri kalanlar, 1,5 yıllık bir süsüstan sonra (Yürüyüş) mecmuasını çıkararak, aynı

taskınlığı devam ettiler. Bu satırları yazdığımız sırada, (Yeni Ses) mecmuasının yeniden çıktığını ve sürgündekilerin avdet etmiş oldukları hayretle gördük.

Merhum Külliük, Sokak, Yenilik, Yeni İnsanlık.. dergilerile, hali hayatta olan «Uyanış» ve «Pınar» bu guru ba dahildir.

«Yurt ve Dünya» grubu: Solcu cereyanın fikri önderliğini bu grup almaktır istiyor. Siyasi önderliği - (Tan) ve taskınlığı (Ses) - (Yürüyüş) güderlerken, ilim ve doktrin sahasının lideri de Ankarada çıkan bu dergi üzerine almışa benziyor. Türkçülükten Kızılığa dönmüş olarak avdet eden Pertev N. Boratav'la Adnan Cemgil adında, eskiden komünistlikten mahkûm olduğu söylenen müallimin ecle verip nesrettikleri bu dergiye, Niyazi ve Mediha Berkes, M. Serif Başıoğlu gibi hep Amerikada tahsil etmiş ve bilinmez hangi kaynağın tesirile solcu olmuş doçentler de istirak etmektedirler. Cemgil efendi, pek cirkin ve salyeli bir azgınla her milliyete saldırırken, Hüseyin Avni ve saydılmaz doçenter de Marksizmin esaslarını yaymağa çalışıyorlar. Ankarada doçentlerin nesrettikleri bu dergi, bilhassa köylülerini kıskırtmakla tehlikeli bir hat almıştır. Hayret edilecek nokta da sun ki, komünistliği pek belli olan Adnan Cemgil, Sanat Usta okulu gibi çok tehlikeli bir mührîte öğretmenin tuyin edilmistiir; bu Solcunun pervasızca fikirlerini propaganda ettiğini, talebelerinin birçoklarından mecmua-miza gezen mektuplardan öğreniyoruz. Diğer doçentler ise, devlet memuru oldukları halde bu Solcu mecmuatı nesrettikleri için Maarif Vekâletinden takib görmiyor, bilakis fakültelerinde himaye buluyorlar.

«Adımlar, İnsan»: Ankarada (Adımlar) mecmuasını, Yurt ve Dünya'nın kurucularından Behice Sadık Boran ve İstanbulda (İnsan) dergisini Prof. Hilmi Ziya Ülken çıkarıyorlar. Bu sonucusu, her 4 - 5 yılda bir, bir kanaat doğıştırıcıdır, ilk zamanlar Anadolucu ve Türkçü olan bu zat, birçok ideolojiye daha şaplandıktan sonra, Marksizme kapıldı. 5 - 6 yıldır bunda sebat ediyor. Felsefeyle birlikte şair, edip, ressam ve romançı olmaya heveslenen bu hercâl mütefekkir, (Posta Yolu) romanında bile Solelüğü yayar. Bu romanın sonunda, Kahramanı Murad, Ayasofya camlinde komünizm varlığı yapacak kadar asır bir kızıl mezhebe gelir dayanır. (D) Dündüp dolasından sonra materyalist ve komünist olan ve en büyük hakikati keşfettiğini sanan Murad, cüsse bertaraf, romanının kendi kopyasıdır. İste insan mecmuasının ve o grubun mahiyeti de budur.

Sunu da kaydedelim ki, bütün bu gruplasmalar væziyet icabıdır. Yoksa hepsi de birbirlerine giriş bir şekilde bağlı olup, aynı imzaya hepsinde rastlamak kabildir.

1) Hilmi Ziya, Posta Yolu, 1941, sah. 267

Esasen, kapakta hangi mecmuaları tavsiye ettiklerini görmek, sebekeyi anlamağa yeter.

Baltacıoğlu: Kanaat değiştirmek hususunda Hılimi Ziya'ya çok benzeyen bu sabık profesör de ilk önceleri Türk çıktı. Sonraları mutaassip bir komünist oldu ve yıllarca, durmadan usanmadan, (Yeni Adam) mecmuasında komünizmi yaydı. Bütün Kızıl mecmuaların kızıl muharrirleriyle kolkola, onlardan duyduğu «büyük ustad» hitaplarının bolluğuyla mest, mecmuasını kırkızıl bir renge soktu, milliyetsizlik, dinsizlik ve ananesizlik için uğrastı. Hatta, harp aleyhtarlığı ve Marksizmin en alâsını yaptı. Hatta Adnan Cemgili mutaassip bir kızıl yapanın Baltacıoğlu olduğu söyleniyor. Günün birinde - 1940 a doğru - Baltacıoğlu koskoca bir çark yaptı, ilk önce harççı, ananeperest, sonra milliyetçi, Türkçü oldu. Hatta bunda en ifrat sekillere vararak, en one geçmek isted, çekinmeden «Gök-alpin ustası» olduğunu iddia etti! Komünistliği bırakı diye ona en şiddetli çatan, Yurt ve Dünya'da Adnan Cemgili oldu. Hatta bu adam, hancı yenemiyerek, Tan gazeteinde de sabık «Büyük Ustad» a o kadar sözdü ki, mahkemelik oldular. Baltacıoğlu hâlen mebstur.

Hasan Ali Ediz: Bolsevik Rus edipierinden yaptığı tercümelerle sol fikirleri ağlamaktadır.

Ahmet Cevat Emre: Sabık Komünist partisi merkezi komitesi Azalarından olan bu zat, uzun dövreler mebus olmustur. Hâlen T. Dili kurumundadır. Şimdiki ideolojisini bilmiyorum.

SOYLARI

Çok kişilerin de müşahede ettikleri gibi, komünistlerin çok kahir bir ekseriyeti, öztürk soyundan değildir. Avrupada bu cereyanın elebaşıları nasıl hep Yahudilerse, bizde de Türk olmayanlardır. 183 Kızılık bir liste üzerinde yaptığım tetkikte, su neticeye vardım:

- 86 ... Tam melez (Türk, Arnavut, Çerkez, Arap.. v. s. karışığı)
 - 18 ... Arnavut
 - 17 ... Selânikli Yahudi dönmesi
 - 13 ... Çerkez
 - 11 ... Giritli Rum dönmesi (bir tanesi Oflu Rum dönmesi).
 - 10 ... Arap
 - 8 ... Boşnak
 - 8 ... Türk veya cinsi belirsiz.
 - 5 ... Kürt
 - 4 ... Ermeni
 - 1 ... Pomak
 - 1 ... Çingene
 - 1 ... Süryani Arap
- En tanınmışlardan birkaç örnek vere-

lim:

Trabzonda linç edilen Komintern azası Suphi Arnavuttur; Komünist fırkası merkezi komitesinden Ahmet Cevat Emre, Giritli Rum dönmesi; Abidin Nesimiyle Kerim Sadı de öyle; Sabahattin Ali, Oflu Rum dönmesi Yahudilerinden; Sabiha Zekeriya Sertel, Selânik Yahudi dönmesi; kızı Sevim Sertel bir Amerikan Yahudisiyle evli (eşkarnumumiyeyi aldatmak için halâ Sertel imzasını kullanır); Halil Lütfi (Tan gazetesinin sermeyedarı); Selânik Yahudi dönmesi; Abidin Dino ve Arif Dino Arnavut (hattâ Türk tabiiyetinde bile olmadıkları iddia edildi). Cezayir Bahri Sefit Valisi Arnavut Abidin Paşa'dan gelen Dinoların biri, Ummi harpten evvel, Mülkiyeden mezun olduğunda, hâlâ Türkçeyi iyi öğrenmemiştir! Hâlen Romada, Tiber nehrinin kıyısında bir köşkte yaşar. Abidin Dinonun diğer kardeşi Cemil Dino, hâlâ Arnavutluta yaşar. Meshur bir terzidir. İtalyan prenseslerinden birine hediye ettiği manto dolayısı ile İtalyan gazetelerinde resmiydi. Suphi Nuri İleri de Dinolardandır.)

A. Kadir: Arnavutlur; H. I. Dinamo: Çerkez; Faris Erkman: Çerkez; Vehbi Cem Aşkin, Yusuf Ahiskalı da öyle; Kemal Bilbaşar, dönme Arnavut melez; suikastçılardan Ömer, Abdülhalâ ve Süleyman: Bognak; Hasan Tanrıastı, Giritli Rum dönmesi.. Asaf Hâlet Çelebi, Rodos Çingenelerine mensup bir aileden; Niyazi Berkes de Kıbrıslı bir Çerkez aileden; Suphi Nuri İleri, Arnavut; Faik Berçmen: Ermeni, Agop Arad (Yürüyüş'ten): Ermeni, Mihail Akm (En büyük Tehlikeyi ve Xeniyyol dergisini basan): Ermeni. A. Cancıkyan (Yeni Ses ve İnsan'da): Ermeni..

Ötekiler, kâh Türk, kâh diğer unsurların karmakarışık melezleridir. Mevcut solcular içinde Türklerin ve cinsi belirsizlerin nisbeti yüzde 14.64 tutuyor. Türk olmayanlar yüzde 85.36 dir.

YAZI DILLERI

Kızıllarm dilleri de soyları gibi pek karışık. İçlerinde güzel ve temiz yazan birkaç tanesi istisna edilirse, diğerleri, manâsını esasen pek anlamadıkları yiğınla frenk kelimeleri doldurarak yazmayı marifet sayarlar. Mesela, Nâzîm Hikmetin kaleminden - imlâları ayınen «Şövinist» emperyalist, terörist, diktatu-

rist!» tekerlemeler döner dolası hattâ çümleler, mânâsı anlaşılamayacak derecede bunlarla tıka basa doludur. (Bk. N. Hikmet: «Alman Fasizmi ve Irkçılığı», 1936). Kerim Sadi, Türkçeye hiç girmemiş Fransızca kelimeleri kullanmağa bayılır; «Şibihintikârî eloquans söylevleri» okuyucuya şaşkına çevirir (zikrettiğimiz eseri, sah. 69). Abidin Nesimi ise, en koju Arapça ve frenkçeyi kucaklaştmakla kendini âlim kabul ettirmek iseter: «Sosyetenin genel nehçini ekonomi politik.. ilh..» (Z. Gökalp, sah. 29). Yürüyüs mecmuası da lügat paralar: «Oryantasyon ararken kendi oryantasyonunu kaybetmiş» (Sayı 16, sah. 34) İnsan mecmuasında Hasan Tanrikul, «Siyantizm Dialectik» diye bir garibe yamurtladı diye kendi kendine hayran olurken, 2 yıllık sürgünden sonra evvelsi gîn yeniden çıkan «Yeni Ses» de, köpüklü satırlar yazıyor: «Millet, vatan, harp darp derken, sadîzme ve homocidomanîye ve yamyamlığa kadar çıkan bir hastanın syndromelarına şahit oldum... ilh.» (Sayı 1, sah. 4).

Bu misaller daha pek çoktur.

YAŞAYIŞLARI

Kızılların yaşayışları iki çeşittir. Kimisi «burjuva - proletér!» alayı hakedecek şekilde lüks ve refah içinde yaşar, buna rağmen fakirleri zenginler aleyhinde kıskırtmaktan utanmaz. Meselâ, Zekeriya Sertel yoldaş, Modada, denize nazır, pek mükellef bir yalının sahibidir; ailesiyle birlikte orada oturur. Kadıköy vapurlarında, değil 2 ncide, değil 1inci mevkide oturmak, daima «Lüks kamarada» seyahat eder! Bütün ailesi efradı da, Sabiha Zekeriya Sertel Yoldaş dahil, lükste otururlar. Buna rağmen, 2. 6. 943 tarihli Tan gazetesinde, «Vapurlardaki Lüks Salon!» başlıklı proletér bir makale okuruz. Zenginlere ve imtiyazlılara tag atıp hükümete akıl gösteren bu makalede, su satırları da vardır: «Eğer ben, lüks salona girmiyorsam, bu, elbette üç beş parayı esirgediğimden değildir! Cam bölme arkasında sıkışık bir kalabalığı genişçe bir yerden azametle bakıyor sanılmak korkusundandır. Çögümüz bu düşünce ile lüks salona ayak atmakla çekiniyoruz!»

Bu misali, samimiyetlerini göstermek bakımından zikrettik. Nihayet, Tancı ve Solcu Sadrettin Celâl Antel'in «Lebon» da geçirdiği lüks dakikalari ve lüks «bonbon»ları da, bu

misale ekleyebiliriz. Ankara bile, en lüks apartmanlarda yaşayan mutaassip komünistlerle doludur!

Kimisi de, tam proleter hayatı sürdürmek le beraber, cebi delik derbeder ve serseri olarak yaşıar. Liseden kovulmuş, memuriyetten atılmış, Hukukun ilk sınıfının 5nci yıldönümü kutlamış delikanlılardan mürekkep olan kızıl güruh, zamanını Külliük kahvesiyle Abanoz soğazı arasında paylaşır. Bununla da, marifetmiş gibi, ögünlürler.

Memleketimizde, komünistlerin millîyetçilerden daha çok faal oldukları ve daha çok nesriyat yaptıkları göze çarpmaktadır. Buna sebep sudur: Bir kere solcular, Türkçilerden daha çok para alır. Sahsen pek zengin olmamakla beraber, bu yolda faal olmaları için gerekli parayı temin eden kaynaklar bulunduğu şüphesizdir. (1) Sonra, Kızılla bir büyük bir kısmı, suradan buradan kovulmuş insanlar olduklarıdan, hayatlarının tek umidi olan komünizme sırıksı sarılmışlardır. Coğu issiz güçsüz yaşadığı için, bomba vaktlerini bu yolda kullanmaza imkân buluyorlar. Halbuki millîyetçiler, is giz sahibi, mesleğine ve vazifesine merhabut ve bunların yükü altında pek az serbest zamanla malik oldukları için, zoruri olarak bu yoldaki faaliyetleri zayıf oluyor. Buna karşı tek care mesleğini ve şahsi istikbalini feda ederek, surf Türkçülük yolunda çalışmayı meslek edinmiş millîyetçilerin bir araya gelmemesi ve nesriyat yapmalarıdır.

MATBUATIMIZDA SOLCULARIMIZA VERİLEN HÖKÜMLER

Solcuların heyeti umumiyesini ele alarak mâhiyetleri hakkında, en iyi fikir verebilen 3 yazıyı iüläsa etmek isterim.

Birincisi, Bozkurtun Eylül 1940 tarihli 6ncı sayısında (Komünistler) başlığı altında çıktı. Komünisti her cepheden inceleyen bu yazı, şu satırlarla Kızılların çirkin içgüzlerini meydana vuruyor:

«Komünist acayıp bir mahküktür. Adılar man İngat mânâsına bakacak olursak bunların cemiyet sever olmaları içay eder. Halbuki tatbikatta Komünistler içinde bulundukları cemiyetin her seyine; hükümetine, irkına, kültürüne, dinine, ahlâkına, tarihine ve istiklime candan düşmandır. Komünistler dediklerine göre «asanyetçi» dirler. Fakat onlar «insansı» hayvandan ayıran her şeyi in-

1) İstisnasız hepsinden, sur ve bu yabancı kaynaktan para alarak bu işi yaptıkları iödiasında da değiliz.

kâr ederler, böyle herseye düşmandırlar: İffete, ahlâka, milliyete, alleye, cemiyet nizamına, devlet fikrine düşman dırlar. Komünistler ebeynemilecis dırular; bütün milletlerin dost olup birleşmesini isterler; halbuki kendileri ne rede olurlarsa olsun, içinde bulundukları cemiyete yabançı ve o cemiyete düşman ayrı bir little teşkil ederler. Her komünist tam bir «iktisat alimi» dir, her hâdiseyi iktisadi bir yönden görür, her hâdisenin sebebi onca sonunda iktisadidir, iktisadi tâbirler ve hele «ıhtısal», «çalışmak» «müstahsil sınıf» gibi tâbirler ağızlarından hiç düşmez; halbuki komünistlerin hepsinin en göze carpan müsterek varlıklar bunların faideli hiç bir iş yapmadan geçinmeleri olmalarıdır. Hiç bir komünist yoktur ki geçinmek için, namuslu herhangi bir insan gibi, «alınan terini akıtarak» çalışmak yolunu tutmuş olsun. Komünistlerin fikir cepheleri şâşılacak derecede kof ve bestur; en ufak bir mantıkı incelenmeye dayanmaz; ve ortaya attıkları parola kabilinden fikirlerin hemen hepsi birbirini cerheder; zaten komünistlerin hiçbir «fikir» lerini mantık ve nihai sahnesine götürüp, tatbik alanma koymadıkları görülmemiştir. Komünist, «burjuas», «kapitalizm», «çığır sınıfı» v. b., diye bağırdığı zaman onun yegâne gayesi etrafâa kendisinin komünist olduğunu anlatmaktır. Komünistlerin «fikir» lerini yok, birbirini tanımsaya yarıyan steklerlemes ieri vardır.

«Fert olarak her hangi bir komünisti yakından tetkik edelim. Umumi manzara daima aşağı yukarı sudur: Bazañ dış görünüşe kadar vuran umumi bir dejenerelik; tip tam bir soyu bozuk tipi; insanı tiksinti verecek derecede ahlâk bozukluğu; umumi ahlâk, siyasi ve içtimai ahlâk, ve bîjhassa cinsî ahlâk bozukluğu müthiş bir derecede; alkollik, morfinoman veya heroinci; izzetlîefis düşük, ve hattâ hiç yok; tam bir hodkümîk, kendi sâili zevklerinden başka hiç bir şeyin onlareca bir kıymeti yoktur; hiç bir sadakat bağı ile bağlı olmamak, ne nilesince, ne doğduyu yere, ne vaşınma, ne de millotine; utanmak hussusu hemen hemen kaybolmuş donecek kadar silik; çalışmak ve tahammül etmek hassalarının feikalâde zayıflığı; ve bu tablonun belki en dikkate değer tarafı: Kendisinden daha fazla yüksek, daha doğru ve daha temiz olan her seye karşı, her şâsa, teşekkûle ve fikre karşı, zehir gibi bir düşmanlık...»

Bundan sonra muharrir, komünist oluslarının âmillerini tetkik ediyor ve şu sebepleri sıiyor:

1) Soyca Türk olmayanlar ve kökleri yabancı olanlar, bu millete daima zarar vermek için, komünizme de kapılanmışlardır. Nesebi gayrimeşru çocukların ve piçler de komünistlerin arasında pek çoktur.

2) Mâzileri kirli ve lekeli olanların yegâne melceci, komünistlerin muhifi ve yegâne ümitle

ri, komünizmin zaferidir. (1)

3) Tembel ve miskin insanlar da, çalışma - fak para kazanacaklarına, zenginlerin malını yağma edip hazırla konmayı tercih ediyor ve bunu vadeden komünizme kaplanıyorlar (2)

4) Komünistlerin çoğu ahlâksız, cinsi dalâ lettlerde sahip, ayyaş ve afyonkes oldukları için, hayvanı hislerini ancak anarşik bir nizam için de tâmid edeceklerini umuyorlar.

5) Hariçin parası: Vie danarmı satan bir çok komünistlerin komünist oluslarına tek sebep budur.

Ve muharrir, neticeyi söyle bağlıyor: «Komünistler, kendilerinde olmayan herseye düşman insanlardır!» (3)

Ben de, 1938 de çikan Ergenekon mecmuasının 3. neli sayısında yazdığım bir baş makalede, aynı neticeye varmustum. Gerçekten, Komünizmin en güzel tarifini yapan Sombartin da dediği gibi, «bu mezhep, surî kışkançlık ve haset üzerine kurulmuştur.» (Le Socialisme allemand, 1938, frans. tercümesi). Komünistler de, çalışarak kazanacaklarına, kazanmış olanları yağma etmek ve sefalete sürüklmek isteyen tembel, hırslı ve hasut insanlardır.

İkinci yazımı, Çığır mecmuasında, Psikoloji docent Dr. Mîmtaz Turhan yazmıştır. Ona göre, komünist tipleri su zümruden birine girerler

1) Türk ırkından olmayan, fakat Türk tabiiyetinde yaşayış insanlar. «Vaktile Osmanîci, İslâmîci, halîfevi ve simdi komünist olan, fakat hiçbir vakit Türk olmak istemeyen su münevver tipi, hattâ mühim, maes'ul bir idari mevkie geçirildiği zaman da çok sinsi, çok yükse ve millî siyasete muhalit bir cephe almıştır. Millî Birlik ve istiklâl temin edecek olan her nazarîye buntarda amansız düşmanlarını bulmuştur.

2) ikincil olarak, ferdi kabiliyetsizliklerine rağmen içlerinde büyük ihtiyaçları taşıyan, bununla beraber, hiçbir seyde muvaffak olamayan münevver tipi gelir. «Bunlar,

(1) En yakın bir misal: Rusların Moskovada teşkil ettiler. Komünist Polonya hükümetinin azalarının ve reislerinin ne kadar kırılı mazili olduklarını, Lordradaki Sikorski hükümetinin nesrettiği rapordan öğrendik. (25. 6. 1943, PAT). Kimseyi tâhir etmemek için bizden misal vermiyorum. R. O. T.

(2) Macaristan ve İspanya misalleri, bunun en güzel deiliidir. R. O. T.

(3) İ: Rasîn, Bozkurt, Cilt I, sah. 140

muvaffak olamayışlarının sebebini kendilerinde değil, mevcut nizamda görürler.» Mevcut nizam içerisinde kabiliyetlerle mütenasip mütevazi bir yer işgal edecekleri yerde, sadece onun düşmanı olmayı tercih etmeleridir. Çünkü bu suretle göze çarpabileceklerine kanlıdır.

3) «Yarım münevver denilen dejenere tip de 3 nci örnektir. Maddi hazırlı, dünya nimetlerini herseyin üstünde tutan bu zümre, fizyolojik zevklerin inceliğe coğalmasını, hayatın en büyük gmayı ve beşeri olgunluğun sonu diye kabul eder. Onun için, maddi hazırların her türlü ille uyuklayan nefislerini eiddi bir harekete zorlayan her fikri meselenin amansız düşmanıdır. Ferdi hasbiliğe götürebilecek her fedakârlık bir nevi (enayilik), her ferağat bir nevi budalalık, dır kafalıktır ifade eder. Artık kaybedecek hiç bir şeyi bulamayan bir müftüs zihniyeti, insanlığın tecrübe edilecek bütün kıymetlerine hâkimden çekinmezler.

4) Bu zümredediler, büyük Türk münevveri rolünü oynamak isteyenlerden meydana gelir. Büyüklük bir fikir adamı gibi hareket eden, fakat ilim zihniyeti, ilim sahisi yete sahip olmayan «entelektiler» bu sınıfa girer. Her bir fikir sistemini başından sonuna kadar no tetkik eden, ne de anlayan bu ayıksek münevver bütün sistemleri bildiğini zannederek en son hakikatın en son meydana çıkan sistemde bulunacağını kabul etmiştir... Bu felsefi sistemlerden veya dünya görüşlerinden hiçbirini asıl müessesi veya milletinin eserlerinden öğrenmemiş, bunlar ticle yazılan «popüller» kitap ve risalelerle söyle böyle ex berlemış olduğundan, bunlardan birisine - çok kere "en sonucusuna - bir dîne inanır gibi inanmaktadır.» (1)

5) Son tip ise, saf ve gaflı insanlardan mütesekkildir.

Bundan sonra muharrir, «Mahiyetlerini kısmen fahilli calıştığımızı bu (sol ve sözde münevverler) ne yapmak istiyorlar?» sualını soruyor. «Bugün filigran ve silâh mücadelede tam bir hezimete uğrayan komünistlerin imidi, dünyada mevcut bütün nizamların bozulmasına dikilmiştir... Bunum için de, bir cemiyet içindeki bütün nizama, yerli ve köklü tesekkülerle müsesselelere düşmandır. Su halde, harp ve sair felâkeler neticesinde meydana gelecek inhilâl ve bezgunluğun tohumlarını sulu zamanında atmak lazımdır.» Muharrir yazısını «bu köksüz, yarınlı ve sahte münevver zimbresinde hâlin niyetlerines dikkat çekerek bitiriyor.» (2)

3 nci yazı Peyami Safanın Tasviri Efkâr-

(1) Komünistlerin hepsinin - belki Kerim Sadî mütesnadır - Karl Marks'ın (Kapital) ini okumadıkları ve bunun bunun hâliyle eserlerinden kaptıklarını sattıklarını bence muhakkaktır. R. O. T.

(2) Çıktı, Sonkânun 1941, «Sözde münevver zihniyeti», sah. 7 ve ötesi.

da çikan «Tahrikçilerin topuna cevap!» başlıklı yazısıdır. Bu yazısında, Kızılların iç yüzlerini ve bilhassa Tan gazetesinin Kızıl propaganda faaliyetini teşhir eden Peyami, hilelerini de suçlarıla meydana vuruyor:

«Hep aynı taktik ve hile: Türk vatanperverlerine ve milliyetçilere küfür ve iftira. Kendi tabir ve tabiyelerine göre, burjuva Türk cemiyetinde ihtilâl hareketinin zeminini hazırlamak için, evvelâ ölü ve diri ne kadar şahsiyet ve otorite varsa hepsi gençlik ve halk nazarında lekelemek teşebbüsü;» (3)

Daha ileride bu yazıya sık sık temas edeceğimiz için, burada fazla durmuyorum.

Maskeler ve Bilmeçeler!

Bu kaypak Kızıl varlıklar teşhise yarayacak birkaç anahtar verelim:

1) Södâr, sık sık «HALK» tabirini kullanırlar. Ontarın kalemine «Halk — Proleters» dir. «Amelie sınıfı, müstahsil sınıf, proletarya» deyişlerini solcular bu kelimeyle becâvis etmeleridir. Kızıl «Ses» mecmuâsının 3 nci sayısının 2 nci sahifesinden aldığı resim bu apâcık isbat etmektedir. Resmin üstünde deki (Halk) yazısı, bizzat ressamın yazısıdır (zannedersem Abdîn Dinonun). Yeniden çikan (Yeni Ses) te, A. Nesimi, «burjuva olmayan sınıf» diyecek Halkı târif ettiğine göre, apâcık proletaryayı kastediyor demektir (sayı 3, sah. 5).

«Yeni Yol» adındaki diğer kuzey mecmuâsının 3 nci sayısında ise, Halk, «Londralı amele, Kronstadt gemisi, Belgradlı coban, Haymanalı sigortmacı» gibi ve milletlerin itikâhîni yâmi bunlar korur musı Görüyiliyor ki onlarca «Halk» sınıf amele - coban ve gemici takımıdır; yani proletaryadır! Bizim anladığımız manadaki geniş halk tabası deildir.

2) «HALKÇILIK» deyiş darduktardır seyde, tabiatille, Halk Fırkasının ve 6 okun (Halkçılık) prensibîyle ilgili değildir. Bununla komünizm ve solculuk kastedilmektedir. Çünkü (Halk), proletaryadır, yalnız amele sınıfıdır (Bk.

(3) 29 Haziran 1943 tarihli Tasviri Efkâr.

Abidin Dino: «Av anperestilik» Yeni Edebiyat, sayı 1) (Halkçılık) derken, kimi kastettiklerini yukarıdaki resim ve yazıyla gösterdi. Fransa ve İspanyadaki Kızıl «Halk cephesi» de (Halk) ve (Halkçılık) tâbirleriyle proletaryayi kastediyor muydu?

3) Sollar, «milliyetçilik» yerine «Halk Milliyetçiliği» tâbirini kullanırlar. Gafiller, bu tâbirin 2 nci kelimesine okarak, onlarm da milliyetçi - dolayısıla bizden - olduklarını sanırlar. Halbuki (Halk) tan murat proletarya olduğunu göre, bu tâbir, «Proletaryanın davası» manasına gelir. Yani, Komünizm ve Solculuk demektir. Kızıl «Ses mecmuasının 2 nci sayısında, kirkizil Međi Devrimin «Halk Milliyetçiliği» basılıktı - üzüm yazısını okumak kâfîdir. Bu tâbir de, Fransa ve İspanyadaki kızıl gidişin meşhur «Halk Cephesi Programı»nın Türkçesidir.

4) Genis kütüleler hâls Solcu tâbiridir. Avrupanın İtilâclî komünistlerinin bütün yazı ve nutuklarında geçen «Les masses profondes du prolétariat» tâbirinin tam tercumesidir. «Genis Halk Kütüleleri», «büyük kütüleler» ederin halk kütlesi gibi sekiller, hep kalabalık amele kütlesini, İtilâlli yapacak proletarya tabakasını ifade eder. Sadece «Kütle» olarak da kullanıldığı vâkidir. Mesela Ömer Faruk Toprak, hepsi de komünistlikten ve ameleleri kırkırtmakтан hapse mahkûm olmuş Nazım Hikmet, İ. H. Dinaamo ve Nail V. için «Külenin istirabını duyan salırlar» diyor. Artık «kütle»nin ne manaya geldiğinde şüphe eden kalır mı?

5) «O» «Onlar», «Sizler» - Solcuların pek sık kullandıkları bilimece kelimelerden birkaçıdır. Amelerleri, proletaryayı ifade eder. «Onlar için yazıyorum» dendiği gibi «Sizin için sarkı söyleyorum» sekil de kullanılır. «Onlar» veya «Sizler», hep o mahut «nasırı balyoz yumruklu» sınıftır!

Rus Alman harbi başladiktan sonra, «Onlar», «Bolshevik Ruslar» manasında da sık sık kullanıldı. «Onlar», Sovyet amelerleri, Sovyet askerleridir. Mesela, (Nell V.) Yeni Edebiyat gazetesinde, (Daha çok Onlar yaşamayırdı!) başlıklı bir şiir yazıp, Glen Rus askerlerine kani gözyasları döker! (bu şiirlerde tekrar görüceğiz). Aynı mecmuanın aynı sayısında (Mehmet Ziya) imzalı şiirin başlığı «Onlar bilirlers» dir. Mevzu aynıdır. Ses Mecmuasında (İ. H. Dinaamo) ise, durmadan «Onlar için yazacağımı» diye haykırır.

Bu nâralardan birinin 17 misra aşağısında ise, «Ey tek yıldızlı tayyare!» Haykırışla, «Onlar» dan kastedilen mananın Kızıl Rus ordusu olduğunu belti eder! (Ses, sayı 15, sah. 8)

6) «INSANLAR» ya meczsiz olarak «Beseriyet» manasında kullanılır, ya da «esefîl ve aç insanlar», yani proletarya anlamına yazılır: «insanlar», «Alâmlâsema altında ki insanlar», «insanlara dair». İlh.

7) Solcular, (patron - amele), (burjuvalar - proleter-

ler) tezadını korkusuzca anlatabilmek için, «Alt yapı», «üst yapı» tâbirlerine sigınırlar. Malûmdur ki, Marks ve Engels, «Temelle üst-yapı arasında aksiyon ve reaksiyonlar» nâmle bir nazariye tutturmışlardır. Bîzdeki Solcu lar, «Temel» yerine (alt yapı) yi ikame ederek, bu yüzde yüz Marksist - komünist formülü alenen kullanıyor. Kızıl «Yeni Yol» mecmuasının 2 nci sayısında, «İnkilâpcılık» başlığı altında uzun bir yazı yazan Abidin Nesimi, bu tâbirleri pek cüretkar bir şekilde kullanıyor, Cumhuriyet İnkilâbinin, «en üst - yapıyı» zedelemis olmasına rağmen, yukarıdan aşağıya yapıldığı için anormal ve nâmam oluguunu, hakiki İnkilâbin - yani kızıl İhtilâlin - aşağıdan yukarıya doğru, «alt - yapı» nim «üst - yapıyı» tepelemesi suretelle yapılacağını yazıyor. (Yeni yol, sayı 2, sah. 3).

Gördiğinizde ki «alt - yapı — proletarya» «üst - yapı = burjuvazis», «alt - yapı - üst - yapı» mücadele ve münaşebeti = amele İhtilâlin sayesinde yüksek ve orta sınıfın imhaşı demektir.

Aynı leze (İnkilâp, aksiyonları) Cemiyetin ancak üst yapısında terra etmiş (E. T. Eliç'in kitabımda (1) Kerim Sadîn yazısında (1), Yurt ve Dünya mecmuasının birçok nüshalarında (2) sık sık rastlarız. Kızıl «Yürüyils» (2) ne olduğunu anlatırken, bunu belki bin defa «alt - yapı» «üst - yapı» laflar ile izahâ kalkmış (sayı 15, sah. 21).

8) Nerede asırı bir şekilde «Burjuva» kelimesinin kullanıldığından görürsek, bilelim ki onu yazanlar Marksistler. Burjuva, yani proleter ve amele olmayanlar, zenginler, orta sınıf, üst tabakadır, ve solcularımız, tükürür gibi yaşırlar. Burjuva! Bu kelimenin müstaklları da vardır: Burjuva sanat, burjuva inkilâp, burjuva ilim.. İl. Yurt ve Dünya mecmuası - bilhassa Hüseyin Avni'nin ve Adnan Cemîlin yazıları - hep bu tâbirle doludur. Prolete kelimesini kullanmayı tehlikeli bulduklarından, «burjuva» kelimelerini, hem orta sınıfı, hem de meşhûmu muhalifîyle, proletarya sınıfını ifade için kalemlerine dolamışlardır. Gene bunun gibi, Namık Kemâle (3), Ziya Gökalpa (4) çatılar, daima «Burjuva» damgasile oma ilnet etmektedirler. Cumhuriyet İnkilâbi ise «Nasyonal bir Burjuva rejimî» imis; amele tabakasının beklediği veya yaptığı bir inkilâp değil.

(1) Adu geçen eser, sah. 55.

(1) Osmanlı İmparatorluğunun Dağılma devri ve tarhi Maddeelik, sah. 4,58. İlh.

(2) «Üst-yapı» tâbirini «Üst-bilîne» seklinde kullanır (Umumi İletimiyat, 1932, sah. 300).

(3) Kemal Tahir: Namık Kemal için diyorlar ki (bk. Kerim Sadî, Nazım Hikmet, Hüseyin Avni, Suat Dervis) - 1936.

(4) Abidin Nesimi: Türkiye'nin tekâmiî hamlesiinde Z. Gökalp, 1940.

mix (1).. Hele (Yeni Yol) mecmuasının yalnız 3 tane sayısında «burjuva sosyolog», «burjuva müellif», «burjuva Alimi» gibi tâbirler o kadar boldur ki, saymakla bitmez. Hülâsa, «Burjuva»yı pek fazla kullananlar, «Proleter» tabiri ni çok kullananlar gibi, hep soleudurlar; bu tâbirlerin masâsında, sınıf farkı ve sınıf mücadele propâgandası yapılır.

9) «TOPRAK» tâbiri ise Proletaryayı ifade eder. Marks, proletaryayı «Temel» deyiimile zikredişini bizde «salt - yapı» diye tercüme eden ve kullanan Solcular, besbelli bun dan mülhem olarak «Toprak» sembolünü de benimsemis lerdir.

«Alt - Yapının, proletaryanın zaferi, komünist nizam.. v. s....» mânalarına gelen «Güneş»le birlikte kullanılır. İki örnek:

Nasıl inkâr edebilirim
Toprağa bastığımı
Ve başsunun üstünde
Bir Güneş bulduğumu..
(Yürüyüş, sayı 16)
Aynı mecmuanın son sayısından:
Ben, Toprağın cocuğu
Güneşin adamıymım.
(N. Akıncıoğlu, sayı 17 - 18)

1) Gene «Toprağın», «Tabiat», altı:
İnsan bir şeyler söylemek ister
.....
Ama elin piedi bırakmaz ki!

Orada çiçeklerin, böceklerin yanbaştına
Daha başka şeyler vardır
Daha başka, daha azı...
(Yeni Ses, sayı 4, s. 7)

Muhitin söylemesini bırakmadığı şey ne olabilir? O «daha başka, daha azı» şey nedir? Aynı sayıda, Sabri Saran'ın (Toprak ortasında) başlıklı şiri, bunun (Komünizm) ve (Proletarya) mânâsına geldiğini belli ediyor (sayı 12).

10 «Güneş» yeni bir Bolşevik İhtilâlinde sonra kuru- lacak «Komünist nizam» mânâsında kullanılır. Mesela:

Kıpkızıl güneşten bir damla
İstiyorum! (İllîmi Büyükkereci, Ses, 15)

Yayut da, amelenin mevhum zincirlerini koparıcı anlatır:

Keparacağın zincirlerini
Güneşe bakarak!
Arif Dino (Ses, 14)
Gene onlardan:
Kahvaltimiz senden olsun,

Güneş reçeli! Cahit Saffet)

Aynı şirici, yeniden çıkan (Yeni Ses) dergisinde, aynı formülle su ifşaattâ bulunuyor:

Güneş içime benzer,

Kızıl kumrularla dolu!

(Sayı 1 «Güneşe bak!» şiri)

Veya Solcu gençler, şirlerinde bu «Kızıl Nizam» te- rennum edeceklerini vadederler:

Misralarımızda civil civil öten

Bir Güneş vereceğiz! (Suphi Taşhan, Ses, 15):

Vadediyorum!

- Görülüyör ki, 1931 deki:

Proleter olanlara dair

Yazı yazan bir şairim!

Şekildeki apatik nârâlar, 1941 de:

«Pâsi pâsi bir Güneş altında

Hürriyet şarkısı söyleyeceğiz..»

Postuna bürünmüş, bu sayede kızıl mecmular, 15 - 20 sayı (yani 1 - 3,5 yıl) aksamadan, kapatılmadan çıkabiliyor.

11) Yağmur demek, Kızıl İhtilâlin kopması ve boşanıvermesi demektir. (Yeni Edebiyat) gazetesinde (N. Oytam) yağmuru bu manada kullandığı gibi, Ses mecmuasının 12.inci sayısında N. İlhan Berk de «Yağmura dair» başlıklı bir şirinde İhtirasla «Yağmuru» çağırır.

«Bize uzak duran bütün yıldızları ışlat!

Misrali, «burjuvaların imhasına» dura ettiğinden sonra, (Yağmur) dan ne kastedildiğini su misra ile meydana vurmuş oluyor:

Gec-lerde bütün hanları dolduran yorgun

ışicilerin akındasım!

Son misra ise, Kızıl İhtilâli (belki de Kızıl Rus ordusunu) bir çağırış çağırır:

Yıkal! Boşan, yağımur!

Abîsin Dino'da yağmuru çağırır:

İslat! yağmur, İslat! gel yağmur!

Sen ta derinlikten arzuladık

Bizi israrla okşo yağmur

Yağ yağmur, devane yağmur.

Seriñ yağmur, car yağmur!

Yalvarırım,

Yeni Yol, sayı 1 - Yedi Tepe).

12) «Şehir» bazen burjuva Alemin nefret edilen nizamını, bazen da komünist bir rejimi ifade eder. Bu son mânâya göre daima «altın, rüya, hayaller..» gibi lenir. İşte, soyadında da Kızılığum haykran Arif Kızıl tas- in «Eş Şehir» başlıklarlığı.

«Altın bir şehir görüyorum rüyalarında,

Orda evlerin kapıları kapanmıyor (gündüz hususi mülkiyet yok)

Ve kadınlar bu kadar çekingen değiller (çinkili müste- rek)

O şehrın sabahlarında yalmayak dolasılmıyor (!!)

Zafer sarkuları (gene sark!) söyleyerek dolasıyoruz.

13) «Çiçek açtı» demek, İhtilal günü yaklaştı, zemin hazırladı, demektir. Ağacların yemis vermesi ise (mesela Kiraz), İhtilalin patjası vermesidir. Mesela, Kızıl sair söyle mijde verir:

«Sağına soluna bak

Bademler çiçek açtı!

Yahut da, «çiçek açmaz» da, «kavaklar pamuklar» ve arkasından, Kızıl renkli «kiraz» görünür:

Pamukladı myidy kavaklar,

Kiraz gelir ardından..

İhtilalin geldiğini görmeyenlere de, su ihtar («Gazallı mütefakkirler» mânâsında yazılmış):

«Kavaklar pamukluyor Guzinde

Fakat

Görmüyor üsted

Kirazın geldiğini

Ölüme (yani mevcut nizamı) ibadeti bundandır!

(Yürüyüls, Sayı 15, 1. Sabri).

14) «Kızıl» tâbirini, apacık Bolsevik mânâsına gelmesine rağmen, Solcuların kâh mecazen - «Gül». Kiraz, Nar (1). Güneş reçeli gibi tâbirlerle - kâh doğrudan doğruya kullandıkları oluyor. Mesela, Arif Dino:

Basacağız

Kızıl ates damgamız

Kırrenin su-tına!

Diyeye yazarken, (Yeni Ses, Sayı 15, Sah. 15) Hilmi Büyüsekerci de:

«Kıpkızıl güneşten bir damla istiyorum!»

Diyeye haykırır. (Sah. 13). Bir başka Kızıl, «Kızıltas» soyadını alır.

«TAN» gazetesiinin ismi, ise, Tan renginin kızılığına atıf olup, başlığı: dahi, bütün Türk gazetelerinin kırmızı reninden başka, kızılı calar bir renktedir.

15) «Gül», kırmızı rengi dolayısıyla, Komünist nizamın parolasıdır. Ses mecmualarında bu parola doludur ve ekseriya «Kızıl Parti rozeti» mânâsında kullanılır. Hâlâ çikmakta olan Kızıl «Yürüyüls» mecmuasında da bu parolaya açıkça rastlıyoruz. «Ümit» komünist İhtilalin Ümidi demek olduğuna göre, su misalar, «Gül»ün surf kızıl rengi için parola olarak kullanıldığını ifşa ediyor:

Yesil değil rengi ümidiñ

Tomurcuk gül tak göğsüne...

Sayı, 16, Sah. 23: Niyazi Akmciozlu)

16) Solcular, Komünizme bağlılıklarını - üstü kapalı şekilde - anlatırlarken, bu vesile ile zehirlerini de dökmek fırsatını bulurlar. Mesela, bugün (Yurt ve Dünya) ile (Yü-

(1) Nazım Hikmetin soyadı olan (Ran), (Nar)ın ters çevrilmişidir.

riliyiş) mecmualarının kızıl sair Rifat İlgaç, (Yeni Ses) te, ölen arkadaşını tebrik ederken, Akidesini sokusturuveriyor:

Biz hâla öğrenemedik

Senin kadar olsun

Etsiz, ekmeksiz

Parasız, pulsuz yaşamayı.

(Sayı 15)

Simdi çıkmakta olan (Yürüyüls) mecmuasında (Haklı kat) başlığı ile komünizmi propaganda eden Sabri Soran, (Yeni Ses) te, hem komünistliğini anlatıyor, hem de bu fikirleri aşılamağa çalışıyordu:

Bentim de sesim var

Ben de haykırabilirim,

Ben de korkmuyorum zindandan..

Göriyorum

Yanan bir nufuk, kanlı bir gök

Kank ve kızıl tepeler karşısında,

Ben de bir zamanlar çektim

Kan kusun, taş kırın insanları çektilerini,

Ben de bir zamanlar tipki sizin gibi,

Dolastım sokaklarda, ne ve celi bos..

Perisan ballıme bakır

Bana da Serseri dediller,

Ben de güldüm, siz nasıl gülliyoysanız onlara.

(Sayı 14, Sahife 15)

17) «Mukaddes Kitap» Komünizm prensipleri ve Karl Marks'ın «Kapital» adlı eseridir. Yukardaki şiirin sonu bu na örnektir:

Ey billyük dâvanın kahraman evlatları:

Ben de billyorum

Neler yazdı olduğumu «Mukaddes kitapta!»

(Sabri Soran, Yeni Ses, 14)

18) «Bildiklerimiz» «Düşüncelerimiz» «Hakikats» «ekafas» tâbirleri komünist Akîdeler demektir. Mesela, Suphi Tashan'ın (Şarkı) başlıklı şiirinden:

Ritnesi kaybolmadı bildiklerimizin

Biz varız yaşatacak bu hakikatler..

Biz varız ateş kollarımızla gerinde..

(Yeni Ses, 11)

Veya, Arif Yesari imzalı bir şiir taslağım su son misraları:

Yaşatmayı ve simyel bildiler,

Gül yüzelli hakikat önlünde..

Düşüncelerimizde yaşıyorlar,

Bize kafalarını miras bırakınlardı..

(Yeni Ses, 14)

19) Hakikat, Komünizm ve Kızıl Dünya İhtilali demektir. Sabri soran, adlı bir Sole, «Yürüyüls» mecmuasının hemen her sayısında, tefrika halinde (Hakikat) başlıklı şiir-

ler nesreden, dalmış büyük harflerle yazılıan Hakikat, birinci şiirde, söyle takdim ediliyor:

Uçan buultarda değil

Camur içindedir! (sayı 7)

Bu Hakikat, (2) numaralı şiirde, daha çok katlesilme:

yor:

Nasıl inkâr edebilirim

İnsan olduğumu... .

Bağıştan bir ses var içimde,

«Hakikati söyle» diyor;

Kovamam o sesi içimden! (Sayı 16)

Son nüshada ise, (3) Numaralı Hakikat, onun şiirlerine ilham veren «Yeni bir gizli kitaplarımın adı olan «efkîr» mis! Yeni Ses mecmuatının 14. sayılı sayısında (Ben de biliyorum!) şiirini yazan Sabri Soran'ı, Karl Marks'ın «Kapital» adlı eserine taptığını ve komünizme inandığını haykırırken bulunca, «şîrlere ilham», kitaplarma adı veren «Hakikat» in ne olduğunu artık iyice anlıyoruz! (1)

Bu tâbir, daha bir şîrî solcu şîr ve yazılarında bulunuyor. Solcu İnsan mecmuatı ise, 23. sayılı sayısının kapağında, koskoca puntularla, su hâni nesretti:

« H A K I K A T ! »

Genc neslin günlük siyasi ve edebî gazetesi! «Yakında çıkıyor.. .»

Demek ki, TAN gazetesi yetmemis!

20) «Böllüşmek» deyiği, kelimenin kendisinden de anlaşılacağı üzere, «müsavatan mal taksim etmek» demek tir; komünizm de budur. Türkîyenin ilk komünist turkasının «İstirakîyun» adını taşıdığı da unutulmasın. Solcuların şiirlerinde «ekmekler böllüşür» «yemisler, nimetler böllüşür» şeklinde geçer; burada ekmek, nimet, meyva, hep (mal) manasında kullanılır.

O insanlar (yani, komünist rejimde proletarya)

Ekmekleri böllüşür. Su sizmaz aralarından

(İlahan Berk)

Solcu Hilmi Ziyânin İnsan mecmuatında, Fehmi Yazıcı «Dost olmak» adını taşıyan kırkıncı şiirde, «emeyvalar» böllüşüyor:

Halbuki ne güzel sey

Böllüşmek meyvaları tabiatın

Hep beraber, (Sayı 23, Sah. 28)

Kızıl mezhepli, Kızıl kapaklı Yûrûylîs mecmuatında, Kızıl şîrci Ömer Faruk Toprak, birçok seyler böllüşüyor:

Taze ekmek ve zeytin ve karpuz böllüştük

(Sayı 16, Sah. 8)

Aynı şîrci, diğer Kızıl mecmua olan Yurt ve Dünya da, «çiyî insanları» yani komünist yoldaşları anlatıyor:

Ekmeklerini benimle bölecek kadar

Kalplerimin ufukları geniş, iyî insanlardı ..

1) Yeniden çikan (Yeni Ses) te nesredilen 17 numaralı

(Hakikat) şiirinde, Sabri Soran, bildiğimiz (Toprak) ve (Güneş) formüllerile bakayı ağızdan çıkarıyor:

Beni sen götüreceksin

Toprağın ve Güneşin güldüğü yere,

Seminle gülouceğim,

Seminle güloucek, çocuklarım» (Sayı 3, Sah. 12)

Anlaşıldı, değil mi? Hakikat, proleteryayı Kızıl rejime götürürecek olan İdeoloji demekmiş.

21) Makine, Tarihi mide kavgasında, kültürü teknikte ve medeniyeti dinamoda anlayan, bundan başka hiçbir kıymet tanımayan maddi «komünist» İdeolojisinin mabududur. Bolşevik Rusya, Allahı ve İsa'yı yokmış, Makineye başbağıt tapmıştır. Moskovada «Dinamo stadı», «Dinamo sinemâst», «Motör operası» İlh. yüksünlâdir. Oyleyse hizdeki Komünîstler de, reşk ve mezheplerini bu kelimelerle ifade edeceklerdir.

Nâzım Hikmet:

Karmâma bir türbin oturtup

Kuyruğuma çift uskuru, takılığım gün!

Terrrum!

Terrum!

Terrum!

Makinalasmak

Istiyorum!

Diyen bağırdığı zaman (Makinalasmak, 1923), kelimeyi ifade ettiği tez için kullandırdı. Fakat ondan sonra, şapık solcu delikanlıları bunu şuursuzca, mukaddes bir kelimeli gibi, adeta bir parola olarak kullandılar. Hasan İzzettin (Dinamo) Scyadını takındı; Arnavut Abidin Dinc, (Yedî tepe) romanında «şâşk oldu, makineye, şâşk, illet meselesi, ölüne geçilmez». Makine böyledir, seviller cenabet! (1) diyerek söylendi. Yurt ve Dünya, «köylere otomobil», «Makineler» diyerek tutturdu ve millîyetçi Çifîr mecmuatı tarafından lâylâk olduğu şekilde alaya alındı. Birçok şiirlerde ise, bu makine formülü gevenenip durur.

22) «Şarkılar» ise PCP bot gevelenir. «Hürriyet şarkısı», «Şîr Tanrısına Şarkı», «Hürriyet Cephesine şarkısı», «Sefalet serenâdi», «Türkü», «Saadet Şarkısı», «Hayat Şarkısı», «Mesut İnsanların şarkısı», «Mesut İnsanların şarkısı», «Sulha şarkısı», «Yeraltı Şarkısı», «Mesut Şarkıları», İlh.. İşte size, birkaç Sol mecmuatının sahifelerini çevirdikçe gözümle lisiveren şîr başlıklar. Her biri, komünist ve marksist bir manâ ifade eder. Seitîm su parça ise, evvelki canahılarla da hep bir araya getiren bir şîrektilir:

Ve mesut Şarkılar haykıracağız.

Terîtaze bir Güneş altında

1) (Yeni Yol, sayı 1)

Başkaları değil,

Biz koklayacağız

Kendi bahçemizin nefis güllerini, (1)

Ve yine başkaları değil,

Biz vuracağız

Yerden -yere:

Sıh kahpe dünnyanın (butjuva alemin)

Sıh kahpe döllerini (zenginleri, burjuvaları, milliyet-
elleri)

Hazır

Nasırı balyoz yumruklarımız!

(Suat Taşar, Ses. 14, Sah. 14)

23 «Hayat Şarkısı» tabiri, Kızıl şirclilerin misralarında sık sık geçer. Bu, «Açların dış biteyisi, komünizm şarkısı» sözünün gizli ifadesidir. Meshur bir Kızıl gazete olan «Yeni Edebiyat» in 25.inci sayısında, «Yağmur dinmeden basılıklı bir sırlı, bu tabirin anahtarını veriyor: ikinci kırta söyleştiyor:

Besteliyor bir aco duası.

Daha aşağıda da, mahut formül:

Beraber başyalım

Bir hayat şarkısına!

24) «Bir ağızdan şarkı». «Beraber şarkı söylemek» gizli teskilat hâlinde bir araya gelmek demektir:

Ornek: Yukarıki sırlı veya Arif Kızıltanın şu müraciatı:

«Şarkı söylemek bir ağızdan ...»

1 Yeni Ses, Sayı: 13)

Bütün dünya komünistlerinin bir ağızdan söyledikleri şarkı, Rusyanın resmi marşı olan «Enternasyonal» dir. Böyle başlar:

Nihai mücadelede dir,

Topluşalmış ve yarmış

Enternasyonal

Bütün insan nev'i olacakdır!

«Safsı zirmek» te bu mânada kullanılır.

25. Hürriyet tabiri de pek bol kullanılır. Bununla proletler İhtilâlîyle «üst tabakaların» katledilmesinden ve amele diktatörlü kurulmasından sonraki Kızılların zaferi ve güya patronlar elinde esir tutulan «alt tabakanın» kurtuluşu ifade edilir. Durmadan gevelenen «Hürriyet şarkısı» da, Zafer nârası demektir. Ses mecmusunda daima görülen «Hürriyet ka'idecis» başlıklar hep buna dairdir.

Alman - Rus savaşı başlaymacı, bu tabir bilhassa «tehdit edilen Bolsevik vatannın hürriyeti» manasında da kullanılmıştır. Su sırde olduğu gibi (O = Rus amelesi):

Y) «Bahçemizin güller, yemister, mahşurler gibi tabirler, ameletelerin istihâsi ettilerini servetlerin güya haksız yere kapitalistlerin cebine giden kısmını ifade eder. «Bunları yalnız biz koklayacağız» demek, (burjuvaların mallarını proleteryaya dağıtabileceğini) demektir. Nâzim Hikmetten evvelce aldığımız parça, aynı formülü İhtiva etmek teydi.

«Hürriyet onun kırılmaz bileklerle kurtulur yakında,
Vahşî köpek (yani Almanlar) onun fermanille yok
olur»

(Suphi Taşar, Ses. 15)

Yahut ta, 4,5 yıl hapsin usandırmadığı H. L. Dinamo-nun «Hürriyet Cephesine Sarkı» sırlı örnek olabilir:

Fakat hesap sonunda

Yine kârî çikacak Onlardır (Onlardır)

Sokakta, tramvayda, fabrikada

Hürriyet cephesinin ölüleri için

Bir dakika susalım! (Ses. 14)

Bu misaller dolup taşmaktadır. Saymakla bitmez.

26) «Realist Sair» Solcu sair demektir. Bütün komünistler, kendi kendilerini bu sıfatla öğterler.

27) «Realizm» inanç olarak Marksizm, Komünizm demek. İl. «Sosyal» veya «İttimat Realizm» Solcuların lügâtinde, Tarihi maddeciliğe proleteryaya, Proleteryanın nihai zaferine inanmak manasını temsili. «Realist Edebiyat» ise, bu davranışları söyleyen, maddecilik yapan, elire «orospu, abdeshan, sefiller, aclar, irgatlar, sehvet, libido» İl. kelime-leini sokań Edebiyattır. Yürüyüş mecmuasının (Realizm) doğru) başıkları bas yazılarını okumak yeter.

28) «Tarihi Materyalizm» Solcuların korkmadan tâlândıkları mezhep adıdır. Bununla «Tarihi matâdiyetçi bir gürüşle tefsir etmeği» kasdekkilerini söyler ve bu «ilmî kanaat» tan kanun yakalarına yapışmaz. «Tarihte idemîrm, manevi ruhi sebepler yoktur; hepsi mîde kavgası, iktisadi mücadelede dir. Millî İhtilâllerde sadece istihâsal açılarından ve sistemin değişiminden doğmuştur. Bugün dahi tarihi materyalizm prensibi mucibince, ekmeke kavgası sınıf ihtilâllerine müncûr olmaktadır ve olacaktır» diyorlar.

Bunu, Kerim Sadî de (adı geçen eser, sah. 5) Yurt ve Dâlinayactar da, Yeni Yolcular da, Yürüyüşçüler de, Hilmi Ziyâalar, Nâzım Hikmetler ve Serteller de söyleşiler ve tek rârdan usanmazlar. İlmi tavırı elimlere rağmen, bunun代替 *«Komünizm»* demek olduğu, mînevverlerin gözünden kaçmıyorsa da, zabita tabiatille bir sey anlamıyor. Ne raden bilsin ki «Tarihi Materyalizm» I kuran Komünizmin peygamberi Karl Marks'tır! Bu «diyalektik» «determinizm materyalist» gibi frenkçe tabirlerin altında, komünist propagandasının gizlendigini nasıl anlasın? Ve iste, «Komünizmin felsefesi» nâmîle eser yazamayan solcular, «Tarihi materyalizm» tabirine battâ, pek ayân olan «Marksizm» e bîle stigmata, fikirlerinin yapıyolar! (1)

29) Son söz olarak, suna da dikkati çekelim: Komünistler, daima «Herr, Yeni, Aydınlık, Nur, İşık» gibi kelimeler ve mefhumları inhisarlarına almışlardır. Mecmualar-

1) Umit ederiz ki, yent polis enstitüsünden mezun olacak gençler, bu hususta etrafı bilgilerle teşhiz edilmişlerdir. Esasen Kerim Sadî, itiraftan da çekinmez (Fasizmin Felsefesi, 1939, S. 19).

rının çoğunu adları bunlardan türemedir: «Aydmlik, Projektör, Yeni Yol, Yenilik, Yeni Adam, Yeni İnsanlık...» İlhd. Seyadları da buna uygundur.

Komünistlerin soyadları da enteresandır. Birkaç misal: Ran (Nazım Hikmet) = Nar kızılı (Nar'ın ters şekli Ran'dır)

Dinamo (H. I.) = Rusyadaki Dinamo stadi, Dinamo meydani. v. s. den mülhem.

Ileri (Suphi Nuri) = Bugünkü normal nizamdan daha ileri İhtilâleti.

Er İşçi (Lütfi) = «İşçi» kökünden

Irgat (Cahit Saffet) = Köy amelesi

Solok (Cevdet Kudret) = Eskiden, kısaca «Sol» du. Sonradan (ok) ilave etmiş.

Bozok (Hüsamettin) = En eski Türk içtimâlâtında, «Uçok»lar sağda, «Bozok»lar solda otururlardır. Solcular da, Parlamentolarda, solda otururlar. «Bozok» apaçık (solcu) demektir.

Sertel (Sabiha ve Zekeriya) = Ingilîs günü sokaklarda, dolap ve araba yığınları ile asillerin yaptıkları siper.

Kızıltas (Arif) = Kızıl!

Eliçin (E. T.) = Dostlarının rivayetine göre, Lenin'in küçük adından mülhem = İlç Vladimir Lenin.

BIRKAÇ MASKE DAHA

Bizdeki Kızıllar, beynemilel Komünist taklığı mucibince, revaçta olan fikirlere bürünerek kaleyi içten yıkmağa teşebbüs ederler. Bu taklık, geçen yıl Vatan gazetesinde tefrika edilen eski bir Amerikan komünistinin itiraftıyla de büsbütün belli olmuştı.

Birkaç maskeye ve maskenin arkasında sırttan renge temas edelim:

1) Milliyetçilik, veya Türkçülük, postuna bürünen Solaklar çoktur. Eskiden milliyetçiliğe, şovenlige (koyu milliyetçiliğe) ve Türkçülüğe şiddetle saldırırlarken, bugün - isıramadıgmeli öp kabilinden - bu kılıklara girdiklerini görüyoruz.

Başvekilimizin «Türkçülük» sözünden sonra, en hâlis Türkçü olduklarını iddia eden solcularımız, güya ounu tefsir maksadile, bu ısim altında gene Komünizmi sokusturdukları, görüldü. Aradan bir yila yakın zaman geçti. Bu sefer Kızıllar, yeni bir manevraya başlıdilar. Türkçülüğün sanki «Türk milliyetçiliği»inden başka bir mânâsı varmış gibi, bu iki mefhumu birbirinden ayırdılar ve milliyetçiliğe şgimp Türkçülüğe yayılım ateş açtılar. Bu komik lâf hokkabazlığıma geçen aydanberi şahit

olmaktadır. Solcular meğer hakiki milliyetçilermiş. Türküler ise, haksız yere bu sıfatı maske olarak kullanıyor ve halkı aldatıyorlar; milliyetçiliğin tâ kendisi olan beynemileci kızıllar da bu hakikati müdafaaayı vazife bilmışlardır! Gaye, birine şgimp ötekini yıkmak ve revaçta olan postun altında, halkın ürküfü kızıl fikirleri propaganda etmektedir.

2) Demokrasi ve Cumhuriyetçilik, Kızılların, milliyetçilik kadar muhalif oldukları sistemlerdir. Bu «burjuva rejimi» ne fırsat buldukça saldırırlar. Fakat memleketimizde «demokrasi» ideali pek tutunduğundan, Solcuların hepsi de, istisnasız, «demokrat» tırlar. Bu alenî sıfatlarına rağmen, Sabiha Zekeriya Sertel Tan'daki baş yazılarında, Adnan Cemgil Yurt ve Dünyada, demokrasi sisteminin en belli başlı prensiplerini ve hele liberalizmle, mütedil sosyalist demokrasiyi sinsi sinsi müştaralar.

(1)

3) Türkiyede «Sınıfsız millet» akidesi kabul edildiğinden, Solcular da, zaman zaman «Sınıfsız, kaynaşmış millet telâkkisini tervîc ederiz» (meselâ Yeni Yol, sayı 1, kapakta) dilerler. Bunun nasıl bir hokkabaz maskesi olduğuunu anlamak için, aynı mecmuanın, aynı nüsha sunum 6 sahife ötesini açıp okumak kâfidir.

İşte: «Tefekkür, ilim ve sanat tamamen sınıflıdır!» (Yeni Yolun ilmi tahlil metodu, sah.

1) Komünistler, demokrasının parlamentarist (meclis) sistemi'ne dahi muhaliftirler. 3 ncü Enternasyonalın 1920 Moskova kongresi kararları arasında sunuları da okuyoruz:

«Bugünün azgın emperyalizm şartları içinde meclis, sadece bir yalan, dolan, şiddet ve sınırlendirmeli gevezelik ile olmustur. Parlamentarizmin artık sağlamlığı kalmamustur.»

«Parlemento komünistler için, her surette, inkılaplar veya işçi sınıfının durumunun istahî ile bir mücadele sahnesi olamaz.»

«Bâlikâs, proletaryanın vazifesi, burjuvaların hükümet makinesini kırmak ve tahrîp etmektir; buna, parlamento müesseseleri de dahildir. İsterse Cumhuriyet, isterse Meşruî kralîk olsun! Komünizm, meclislerin içten fetih îhtimalîî istâr eder. Gayesi, parlamentarizmin lâgvîdir!»

Suna da dikkati çekelim ki, komünistler, mezhepleri sorulduktâ (Sosyalizm!) diye cevap vermekte çok kere beş görmezler. Bu tabir, (Komünizm) kadar türkütmediği ve müphem olduğu için hoşlarma gider. Aslında sosyalizm tabirile, komünizmi ifade ederler.

6. süt. 2.). Daha öteki sahifeler ve daha öteki sayılar, hep bu «sınıf» ve «amele sınıfının hakları» iddiasile dolup taşmaktadır. Diğer solcu mecmular da (meselâ, sanatın «sınıfı» olduğunu durmadan tekrarlayan Yürüyüş, sayı, 16, sah. 27,28) hep aynı yolun yolcusudurlar! Halk Frkası programına bağlılıklarını bar bar bağırarak ilân eden bütün Solcular (Yurt ve Dünya dahil), hep «burjuva sınıfının tahakkümü - amele sınıfının iddiası» meselesini kurcalamaktadırlar. Bunu «sınıflar tefrik» bahsinde etrafiyle göreceğiz.

4) Namık Kemal, Ziya Gökalp, ATATÜRK Solcuların en çok dış biledikleri Türk büyükleridir. Zaman zaman gazete, mecmua ve broşürlerinde bunlara nasıl saldırdıkları artık herkesin mâmûmudur. Tan gazetesi de, Atatürkün ölümünden az sonra, Atatürkü çürütmek istemiş, eski kuvvet ve reabetleri tahrik ederek, büyük adı çamurlara batırmak istemiştir:

Fakat Gençliğin coşkuluğu ve mâhut gazete idarehanesinin camlarını kırmasile başlayan umumî şahlanma, Kızılları türkütmüs ve af dilemiştî: Ziya Gökalp ve Namık Kemal da siddetle müdafaa edilmiş ve efkârnumumiye, bunlara söven Solculardan nefret etmiştir. Bu vaziyet karşısında birçokları yandan garketmiş ve hattâ Namık Kemalin, Gökalp'ın müdafii kesilmişlerdir! Yurt ve Dünya, 24. ncü sayısında, Gökalp'ı benimsiyor ve ona sağlanarak, bugünkü Türkçülere saldırmak cüretini gösteriyor! Bütün Solcular, Gökalp'ın irkçılık aleyhisi cümlelerini ele almışlar, bunlarla irkçı milletçileri vurmağa çalışıyorlar.

Fakat, Gökalp'ın bu yeni dostlarının yazıları tetkik edilince, ulu Türkünüñ bütîn fikirlerine aleyhî saldırları, adını sâdece bir kurnazlık için andıkları anlasılıyor. (bk. A. Cemgil, Gökalp'ın hâtırasına açık mektup, Y. D. sayı 24)

Atatürk ise, bütün Soluların kalemlerinde dolaşmakta, onun en mukaddes tanıldığı prensiplere saldırrıken, tahrif edilmiş sözleriyle büyük şahsiyeti siper edilmektedir.

Daha tuhaftı, bu aleni bağlılıktaki sunilik, büyük Türk dâhisini mukayese ettikleri adamlarla anlaşmaktadır:

Kızıl «Yeni İnsanlık» mecması, 2. nci sayısında, Atatürkü, Nurullah Ataç ve Hilmi Ziya ile bir ayarda tutmaktadır! Atatürk'e lütfedilen bu mevki bile, rüşvetkelâm kabilinden

verilmistiir.

Kıpkızıl Yeni Ses mecmuasının 4. ncü sayısında, Suphi Nuri İleri, Atatürkü Karl Marks ve Leninle bir ayarda tutuyor (Sah. 14). Bu gülünç «bağlılık» nümayislerinden samimiyetsizlik okunmuyor mu?

5) Solcular, fikirlerini daha tehlikesizce asılayabilmek için, kafalarına uygun olan edip ve mütefekkirlerden sık sık bahsederler. Hayatlarını anlatmak bahanesile, ideolojilerini propagandasını yaparlar.

Bunlardan biri, **Tevfik Fikrettir**. Fikret, «Tarihi Kadim» şiirinde, Fransa bahsinde gördüğümüz Jean Zay gibi buyrağı Kahramanlığı, büyüklerine, orduyu, velhası, her mukaddes hissi sögmüştür. İşte bir parça:

Bir bulut sayebar olur, mutlak
Basta, en başta kanır bir bayrak!
Her şeref yapma, her saadet piş,
Hercseyin iptidasi, ahiri bliş!
Kahramanlık, esastı kan, vahşet!
Yere gey satvetinle, ey serdar!

Tan gazetesi, 1930 yılı içerisinde yaptığı nesriyatla, Sabiha Zekeriya Sertel nesrettiği bir broşürle, bu şiir bir hürriyet terati olarak kabul ettiler. Meshur Sertel hâmin, broşüründe, bu şiir söyle takdim ediyor:

«İnsanı tefekkürlerle dolu.» (Sah. 7)
«Doğmaka olan bir alemin, bir inkilâbin
Müjde-iisis» (Sah. 8).

Fikret'in temsil ettiği, terennüm ettiği inkilâp ve ileri fikirler (Sah. 18). İlh. Ve nihayet koca bir iddia: «Tarihi Kadim'in aleyhîne bulunanları inkilâba mensup addetmemiz» (Sah. 18). (1).

Bu Kızıllar, kendileri söyleyemedikleri şepleri ve cüret edemecikleri hakaretleri bu suretle Fikre söyletiyorlar

Gene Fikret'in meşhur:

Vatanım ruyi zemin, milletimi nevibeser!

Enternasyonalist haykırısı, bütün Türkîeli Solların elinde bayrak olmuştur. 2 yıl evvel, Tevfik Fikret'in yıl dönümünde, bütün sol mecmualarda, sanki bir tek işaretle, hep aynı tabirlerle bir kıyamettir kopmuş! Bütün Türk matbuati, sairden normal bir şekilde bahsederlerken, sol temayıllü bütün mecmualar, hususlu (Tevfik Fikret) nüs halârları okardılar* ve bastanasağı ondan bahsettiler. Ve hep si de Fikret'in «Vatanım ruyi zemin, milletim nevi beser» misâni «en başlara aldılar, bu misânların kendilerine ifâ ettiği» cemsiz hakikatten, büyük idealden dem vurular. Uyanış (Servetîfunun), Yeni Adam, Yeni Yol... gibi Kızıl ve kızıllımlı mecmuaların o sayılara bir göz

1) Eşref Edip: İnkilâp kargasında Akif - Fikret. Sah. 37

atmak Kâfîdir! Daha şayâni dikkati: o İhtifal akşamı, Moskova radyosunu açanlar, saat 21.30 la 22 arasında, Türkçe olarak (Tevfik Fikret) hakkında ve onun insan- yetçiliğini tebarüz ettiren bir konusma dinlemislerdir.

Fikretin Sovyet Rusyada heykelinin de dikilmesi olması (1) nekadar manîdardır! Hattâ Tevfik Fikretin «Tarihi Kadim» siiri, Sovyet Rusya tarafından yüzbinlerce nüsha basılarak idare ettileri Türkler, Solculuğu astılamak maksadile ve tefsirli olarak dağıtılmış. Fikretin bir bayrak olarak kullanıldığını, bizzat Sabiha Zekerîya Ser-tel itiraf etmektedir: «Fikretçiler ileri düşüncelerin.. mü-messili oldu. Bu da Fikretin ideolojik bir dâvanın sembo-li olduğunu göstermektedir!» (21. 6. 943 - Tan)

Komünistlerin Fikrete İttifatı, Vatan ve milliyeti inkâr edisinden ve bayrağa sözüsünden olduğu bu delillerle meydana çıkarıyor.

Emile Zola, Kızılların diğer bayrağıdır. Onu her Sol mecmuada buluruz. Ona da hususlu nüshalar tertiip edilir ve koca sahifeler ayrılr; hattâ, memleketimizde, Türk ediplerine tahsis edilmiş monografiler ancak birkaç taneyken, Zola hakkında bir eser negredilmiştir! Müellifi, Hüsamettin Bozok adlı pek gayretkes bir Solcudur. Zolaya İttifatın sebebi malûmdur: Bu Fransız romancısı, Komünisttir, Yahudi Dreyfusu müdafaa etmistiir, naturalizm adıyla materyalist bir edebiyat mezhebi kurmuştur (Jerminal) adlı romanı ise, tam Komünist tesbihidir. Alakalarma sebep bu olduğunu Solcular saklamayırlar. Uyanış mecmuasının 2277 ncı sayısında, Ziya Yamacın su satırları bir misaldır: «İnsanları böyle gören bu romançı, önce ateşli bir Cumhuriyetçi, daha sonra sosyalist olmuştur. Zamanın hâdiselerine karışarak, haksızlığa uğrayanların arasında yer aldı. Bu yüzden resmi makamların gadrine ugradı, hapishanelere düştü.» (Sah. 345)

Zola'nın en hâlis Komünist eseri olan Jerminal, Solec mecmuaların hezvesiyle serh ve takdim ettileri bir romanıdır. Bu romanda Zola, işçilerin açlığını, sefaletini, zenginlerin ve burjuvaların eburca yiyip, sisip, ameletele yalnız tabak yalamayı bırakıklarını anlatmış, en azgın bir kalemlle kin ve intikam duygularını tâbirlik etmiş, muvaffak olamayan grev ve İhtilâllerî nakletmiş, muvaffak olmamalarının sebebini teşkilâtsizlikta bulmuş ve yarının Kızıl İhtilâlini müjdeleyen satırlarla romanını bitirmiştir. «Maden ameletelarının yer altındaki kazma sesleri gitgide satha yaklaşmaktadır. Sapan izlerinde yavaş yavaş gül-en, müstakbel asırın hasatları için büyüyen ve filizlenme-si, yakında toprağı yaracak olan intikameri kara bir ordun halinde insanlar yelâstırıyordu...» iste bu roman, Solec mecmualarda anlatılmakta ve bilhassa komünist fi-

Kirleri belirtilmektedir (bk. Yeni Ses, sayı 15, Hüsamettin Bozok'un makalesi). İste, bu roman, hayret, Maarif Ve-killiğinin tavsiyesile tercüme edilmekte ve bu Zola, Yurt ve Dünya, Adnan Cemgil tarafından, büyük bir peygam ber gibi anılmaktadır! (bk. Y. D., Sayı 24, Sa. 424).

Bolşevik rejimin en kudretli edibi olan Maksim Gor-ki de, Solec matbuatımızın mabududur. Kıpçızıl (Yılıru-yüs) mecmuasında, ileri gelen Solculardan Ömer Faruk Toprak, Gorkiye dair yazdıktı ve dolu bir makaleye suna başlığı konduruyor: «Şimalin Firtinası» (Sayı 7 - 8). Diğer mecmualardaki «Gorki hayranlığı» «Gorki hususi nüshası maskaralıkları, (Yeni Edebiyat) gazetesinde son had dini bulmuş. Solec gençler zaman zaman bîtaraf mecmuata sokulmaktadır ve orada da fikirlerini propaganda etmektedirler. Mesela, Kızıl bir genç olan Doğan Avcıoğlu, Gene Türk mecmuasına násılsa sokulmuş ve daha ilk makalesinde, Nâzım Hikmetle Maksim Gorkiyi göldere çıkarmıştır. (İhsan Altay adlı Kızıl muharrir de, 1940 da, Gençlik mecmuasına sokulmuş ve «Nereye gidiyoruz?» başlıklı seri yazılarında, Marksizmi propaganda etmiştir: 4 Sonkanun 1940). Bilhassa (Ses) mecmuası, onu Allah gibi gösteriyordu!

Romain Rolland, Kızılların diğer peygamberidir. Bu Fransız edibinin nasıl müfrît bir komünist, daha sonra da Bolşevik Rusyanın hayran bir bendesi hâline girdiğini, eski arkadası H. Guillebaux etrafile anlatmıştır (1). Esasen, Romain Rolland'ın daha 1917 de, 4 arkadaş ile birlikte «Rus İhtilâlie Selâmi» adlı coşkun bir eser yâzdığı mü-lümdu. (2)

1936 da, 1 ncı nüshası çıkar çıkmaz toplanan meşhur komünist (Projektör) mecmuasında Sabiha Zekerîya, bu edibin 70 ncı yıldönümündü heyecanla anarken, Sola dönüsünü anlatıyor ve ona mevcut nizama isyan eden «dünya-nın birincik edibi» diyor (sah. 85). Komünist olmadığını iddia ederek o eskimiş kurnazlığı sapan Yurt ve Dünya da, Romain Rolland'ı hayran hayran anarken, onun daima Solec tarafına işaret ediyor (bk. sayı 24. sah. 421, 932 ll.). Adnan Cemgil denilen azgın komünist ise, aynı mecmuada «Ey Emîl Zola! Ey Romain Rolland! Kıtayuzumuz olacaksın!» diye bağıryor. (sah. 424) Kıpçızıl Yürüyüs mecmuası ise, bir bayrazımda, iştirapçı benzer bir haykuru, bu kılavuzluğu «Gorki ve Romain Rolland» da buluyor. (Sayı 12). Yeni Yol mecmuasında mahut H. Bozok, Romain Rolland'ın Fransız Akademisine alınmasının olusu

1) La Fin des Soviets, 1937 ve L'enine n'était pas com-muniste, 1937, Sah. 115, 120.

2) Salut à la Révolution Russe: Romain Rolland, H. Guillebaux, Jouve, Martinet Masereel 1917.

na karşı ateş püskürüyor ve bunu «elli fikirleri hazırlamayan mürtecilerin eseri» addederdi! Halbuki onca, Rolland, komünist olmasının sebebile öteki Fransız edipçilerinden fersah fersah üstündür! (Sayı 1' sah. 10).

Bir de Panait Istrati'dir gidiyor. Veremden ölmüş olan bu Yunanır - Rumen melezi romancının rengini, bize, tanındığımız Solcuların kendileri söyleyivereceklerdir: Hüsamettin Bozok (hep o!), Solcu Uyanış mecmuasında, 2 yıl evvel, Panait Istratiyi anlatıyor ve Romain Rolland'in (gene bir tanındık!) tâbirini tekrar ediyor:

«Balkanlarım Gerkisi!» Bu izah herseyi anlatır. Filhakka Istrati, sınıf tabakanın proletaryan edebiyatını yapmış, tam bir «sunif romançısı»dır. Yeni Adam mecmuası, Baltacıoğlu'nun Solculuğu zamanında, bu Yunanı romançının «Adrien Zografi» sınıfı tefrika ediyor. Uyanış mecmuasında Cavit Yamaç da alkışlıyordu. Bugün de Yılı rüyâsıyla mecmuası «İnsanların zulmüne isyan duyarak hakiki adaleti haydet olarak arayan kahramanları teren nüm eden Panait Istrati» yi bize tanıtmak vazifesini yüklenmiş. (Sayı 7 - 8)

Walt Withman adındaki Amerikan Şairinin de adı, sakallı resmine ve bob-stil şiirlerine Solcu mecmualarında sık sık rastlıyoruz. Solcu Uyanış mecmuasında, C. Yamaç, Withman'dan niçin bahsettiklerini izah ediyor: «Günkü Withman, inandığımız bir adamdır. Biz ona, yaptığı onun dünün, bugününe ve yarının tükenmez mevzuu olan (İnsan'a) inandığı kadar inanıyoruz.» «İnsan» in ne demek olduğunu Solcu şairlerin bize anlatıklarına göre, Withman'a ittifatın sebebi anlaşıyor demektir.

Withman'ın şiirlerini ben asılmdan okumadım. Fakat Solcu mecmualarında tercüme edilen şiirlerinde, daima istatı kapalı bir komünizm vardır. Zenginlere, mallarını dağıtmalarını tavsiye eden, «Yoldaşın yoldaşa duydugu aziz aşkı» takdim eden bu Solcu Amerikan şairi, yalnız komünist fikirli değil, aynı zamanda da birinci derecede ahlaksızlık propagandasıdır. Andre Gide'in «Corrydon» adlı eserinde, Withman'ın cinsi dalâlete müptelâ (homosexuel) olduğunu öğreniyoruz; Solcu «Adimlar» dergisinde tercüme olunan şiirinde de:

Her kim beni reddedirse olsın, umursamam;
Her kim beni kabul ederse, o erkek veya kadın

Mutlu olur, beni de mutlu kılar.

Demektedir. (Sayı 1, Sah. 10). Yeni Adam mecmuasında, Kızıl Arnavut Abidin Dino'nun tercüme ettiği bir şiirinde, dehsetli bir cinsi serbestlik gülümseyerek tabii bulduğumu görüyoruz (sayı 1, Sah. 12). Aynı zamanda da, bu sakallı ahlâksız, müthiş bir kozmopolittir:

Bundan öte, hürriyet

Bundan öte kendime ferman ettim: sunur.

lardan, hayali bölgümlerden kurtul, dedim;

Gönlümün çektiği yere giderim..

(Adimlar, 1, Sa. 9. Çeviren: Behice Sadık Boran)

«Vatanım ruyi zemin» diyen bu Amerikan şairini Solcular iste bunun için seviyorlar; ve B. S. Boran hanı takdim yazısında, komünizm fikirlerine üstü kapalı bir şekilde temasla, alakanın sebebini belli ediyor. Withmandan hep Solcuların bahsettiklerine de, bizzat Cavit Yamaç şahadet ediyor:

«Withmandan şair İlhan Berk, Ses, Servetfünün (Uyanış) ve Yeni Adam mecmualarında, kıymetli genç entelektüel Hüsamettin Bozok ve Abidin Dino (Yeni Yol) gazetelerinde bahsetmişlerdir..»

Beethoven bile Solcular tarafından istismar edilmektedir. Mesela, Yurt ve Dünya mecmuası 28 nci sayısını büyük alman müzikisinin tahtası ediyor. Çünkü Beethoven, insanlık, beynimizle kardeşlik ve Hürriyet fikirlerine ihanetsiz bir kimsedir. Onun «Hürriyet» prensibine sarılan Solcular, zorluya zorluya, «ezilen amele tabakasıının hürriyeti» manasını çikarmak istiyorlar! Bilhassa beynimizdeki fikirlerine mal bulmuş magribî gibi sarıyorlar. Adnan Cemal, Romain Rolland'dan okuduğu bir kitapta, Beethoveni anlamaya ve anlatmaya çalışıyordu.

«...ne senfonî, insanların kurdeşliğini bütün devirlerde haykuran, atesten seslerle yaratılmış şîmîs bir chukuku besar beyannamesi» dir. (Sayı 28, Sah. 122);

İste Beethoven, sîrf bu fikri propaganda edebilmek ve milliyet duygusuna bir musta yurabilmek için ele almış, bayrak olarak tutulmuştur!

Sarılo da bu sebepten göklere çıkarılır; Ses mecmuasında H. Bozok «Büyük Halk sanatkâri Sarlo» diye başlayan yazısında, Sarlonun Halka - yukarıda verdigimiz anahtarlar mucibince, proletarya - sanatkârı olduğunu, «makine ekonomisinin doğurduğu sistemin aleyhinde» büyük bir filozof ve bu «bozuk burjuva nizamının değişim, istikbalde de dâha güzel bir nizam kurulacağının» inanan, bunun içen mücadele eden bir sanatkâr olduğunu ilan ediyor (Sayı 2, sah. 16); Gerçekten Yahudi Sarlo, Sovyetlerden «Kızıl Nişan» almış bir komünisttir. «Modern Zamanlar» filmi de bu fikirlerin propagandasıdır. İste solcularımız, Sarlo adını bunun için anarlar.

Tarihteki «îstirâke» Babek bile, fikirlerini propaganî, içen bir vesledir. Babek'in su fikirleri, Ses mecmuasında desilmisti:

«Babek iste o olgunluğun pek enteresan bir misalidir. Çünkü insanlar içen müsavi haklar ve dünya nimetlerinde istirâk ister.»

«...her yıldızı insanların müsterek evlidir. - Müsterek evde ayrlık, gayrılık olamaz. - Dinler, kuvveti, hakka hâkim yapmak ve azi (yani burjuvaları) coğun (yani proletaryan) hakkile geçindirmek için kurulmuştur.»

(Sayı 2, Sah. 4)

Şehir tiyatrosunda bunca piese oynanır. Fakaktı Ce-

hov'un. (Visne Bahçe) oynar oynamaz, solcular alâkâdar olur ve bu münasebetle, mecmualarında Cehov'un fikirleri tâhîl edilir. Mesela, Yurt ve Dünyada, Kızıl sair Omer Faruk Toprak (Halkçı tiyatro ve Cehov) başlıklı bir yazı yazar. Anahtarı tatbik edelim: Halkçı = Proleter sınıflıyla alâkadar. Filhakika yazda, Cehovun bu cephesi anlatılmış ve Gorkiyi de bu yola onun sevkettiği belirtiliyor (Sayı 29, Sah. 166).

Siyaset Aleminde bunca beyanat yapılır. Fakat sabık Moskova elçisi ve solcu Sir Stafford Cripps bir beyanatta bulununca, Yurt ve Dünya alâkadar olur ve derhal sahiplerine su sözlerini geçirir: «Artık ilk cihan harbinin sonunda görülen sosyal müsavatsızlıklarla, bir tarafta snosuz servetin, öte tarafta da büyük bir sefaletin gösterdiği içgücü tezada yer verilmemelidir.» (Sayı 26 - 27, Sah. 89)

Avrupada bunca yeni edip yetişir. Fakat (İnsan) mecmuası, «Yasadığımız Edebiyat» sahifesinde, kıymetsiz bir sürü Solcu ve Sovyet ediplerini takdim eder. Hilmi Ziya Ulken, (Gladkov) gibi bosphelli Kızıl ve Bolşevik bir Rus edibini - fikir ve iddialarının üzerinde uzun uzun durarak - anlatmaga lüzum hisseder,

Hüâtâ, komünist fikirleri yaymak için, her çareye bas vurulur ve açıkça yapılmayan yerlerde, dolayısıyle sokusturulur. Kimse de bunlara «ne yapıyorsunuz?» diye soramaz. Hele kendilerine komünist diyenlere karşı, asıl bir hiddetle sahlanırlar!

Milliyetçilere saldırışlarında mazururları Türk - cılığının yere batırıları milliyetçilik uğrunadır. Türk büyüklerine sögmeleri, hâkît uğradıdır. Hep komünist ve kırkpızıl ekiplerden bahsedisleri tesadüftür. Hepsinin de bu «tesadüfü» isleyicileri gene tesadüftür! Hele o bobstil şirler, sadece şirlerdir, sanattır. Başka manalar aramak vehimdir.

Doğrusu Kızıllar, bütün Türkleyi pek ahamk bilyorlar!

EMPERYALİZM DÜŞMANLIĞI

Yabancı bir devletin emperyalizmi için carstıkları beli olmasın diye midir, nedir, bütün Solcular emperyalizme - tabii surâ läfta kalarak - daffettili aleyhtar keslimislerdir. «Burjuval» derken, «kapitalist» derken nasıl tüfek diken diken olursa, emperyalist kelimesini de aynı şekilde tükürür gibi kullanırlar. Hangi sole mecmuayı açsak, hangi kızıl yazıya bir göz atsak, ilk olarak gözümüzeye carpacak olan sey, gölgelerde boğuşur gibi mehul bir emperyalizmin iyice tartaklanması, gene mehul emperyalistlere sögmeleridir!

«Bu emperyalizm nedir Allahâşkına» diye soracak olasak, bir sürü laf kalabalığı içinde, burjuva nizamının pi-

yasasına mahreç bulmak için başka memleketlere saldırısı: veya saldırması ihtiyâl olduğunu anlatırlar; arkasından da, her burjuvanın, her ırkçının, her milliyetçinin emperyalist olduğunu söyley ve küfürlerle içlerini bosaltırlar. «Peki amma, hangi millet, kuvvetli olunca, emperyalist olmaz ki?» diye sormayın. Dinci İspanyol ve Araplar, Cumhuriyetçi ve demokrat Fransızların, hürriyet şampiyonu Ingilizlerin, İnsaniyetçilerin İlderi Amerikalıların, hatta dâjîya kardeşliği peygamberi Sovyet Ruslarının emperyalist olduklarını anlatmaya da kalkışmayın. Çünkü, onlar, bu lafi «marksist bir laf» diye, mânâ ve sumûlunu pek kurcalamadan kullanırlar. Bu onlarım birlik parolalarından biridir. Her vesileyle, münasebet düsün düşmesin, emperyalizme söylemek âdetleridir! Sanattan bahsederken, İlmden söz acarken, ruhiyata dair yazı yazarken, iktisattan, içtimaiyattan, kültürden, musikiden, dem vururken. Hatta millî birlik, Türk birliği, İdealleri bile onlarca emperyalizmdir! Serfeller olsun, Dinamo - Dinolar olsun, Camgill - Berkesler olsun, Kerim Sadi veya Nâzım Hikmet olsun: Kafalırma geçirdikleri en parlak horoz tâyü budur. Emperyalizmin düşmanı!

İste başlica maskeler bunlardır..

Bu sinsî kundaklara göz yuman olsa bile biz uyurnuyoruz ve işin farkındayız. Hakkıaten bilmeyenlerimiz ise, artık gözlerini açmalı, güpegündüz ve önmüzdé oynanan bu kızıl oyunu, bu kızıl tehlikeyi görmelidirler!

Rus hayranlığı ve İhanetler

YALNIZ KOMÜNİZME DEĞİL RUSYA
YA DA AŞIKTIRLAR - AŞKIN NETİCELERİ

Solcuların, Sovyet Rusya'ya satılmış olduklarını dün yada bilmeyen yoktur. Avrupada - bugüne kadar - devam etmiş olan binlerce misal bunu artık «esâzi muhâkeme» yaptıktı gibi, bîzdeki komünistlerin tarihi de bunun en tevîl götürmez vesîkasıdır. «Türkiye Lenini» olmak sevdasında kapılan komünist Suphi ile Türk komünist fincası merkezi komîtesi Azâzî Ahmed Cevâtin misalleri, komünistlerin nasıl sadece Rus ajansı olduğunu göstermedi mi? Mütarekede «İstirâkiyun» partisi, açıkça yabancı devlet partisi değil midir? Bunları «Târihçâ» bahisinde vesîkâlarla ve dellîlerle gördük. (bk. sah.) Daha sağda, bahsedeceğimiz (Cekic - Orak) gazetesi de, bunu en taze dellîlidir. Bu bahiste ise, Solcu yazarlarımızın nasıl Rusya'ya hayran oldukları ve nasıl açıkça Rus propagandası yaptıklarını, Türkiye devletinin menfaatleri aleyhine yabancı bir devletin menfaatlarını güttüklerini göstereceğiz.

SATILMIŞ KİMDİR ? KIZILLAR MI? MİLLİYETÇİLER Mİ?

Her memlekette Solcuların en zayıf noktaları, satılmış olmalıdır. Halk, yabancı devlet ajanlarını - nekadar güzel söyleşeler - kolay kolay takip etmez. Linç edilen Suphinin misali ortada. Bunu bildikleri için, Solcular, kendilerini Rusya bağlayan his, para veya memuriyet bağlarını daima titizlikle gizlerler. Foyalarını meydana vuranlar hep Milliyetçiler olduğu için, onlara karşı sönmez bir kinleri vardır. Bir suçu en güzel gizlemenin veya unuturmanın yolu, başkasını bununla itham etmektir. Maz nun mevkilindeyken itham eden tavırlar almak, hemen daima muvaffak olmuş bir kurnazlıktır. İşte bu sebepten, her memlekette Solcular, milliyetçileri Almanlara satılmışla itham ederler! Fransız milliyetçileri yıllardır «alacak fasistler! naziler! Alman ajanları» diye tekrar edilmiş, Leon Douhet, meclis kürsüsünde, Almanyaya karşı tenkit ettiği zaman bile sesi, Solcu mebusların «Satılmış fasist! In aşağı!» diye bağırlıları altında boğulmuştur. Bu feci bir şekilde anlatıldı. Peyami Sefa da, 20. VII. 1940 tarihli Cumhuriyette yazdı: «En büyük iftiranın en büyük

Bizde de Solcular, Ruslara Satılmışlıklarını meydana vuran milliyetçilere karşı derhal aynı silahlı mukabele ettiler. Sayısal pek bol olan komünist mecmuaları, komünist broşürleri ve mahut TAN gazetesi, Türkçülere «fasist! Nazil! Alman ajanı!» damgasını vurarak müddetçi vaziyetine girdiler. Bozkurt mecmuasının Mayıs 1940 tarihli 4 ncü sayısında, simdi önemlili bir mevkide bulunan bir arkadaşımız, (Bozkurt) imzasıyla «Besinci Kol'a Dikkat» başlıklı bir makale yazarak Türk soyundan olmayanlarla komünistlerin, 5 ncı kolun en tabii namzetteri olduğunu izah etmiştir. Bunun üzerine, Kızıllar derhal, millî hususta pek ileri gidip, Bozkurt'u da, lma suretiyle kastedince, mecmuamızın İlkesinin 1940 tarihli 7 ncı sayısında «Üzerlerindeki Süpheyi dağıtmak için Beşinci Koldan bah sedenler! basılıklı bir yazı nesrettik. Ve burada, komünist mecmuaların nasıl satılmış ocaçralar olduğunu, Üzerlerindeki süpheyi dağıtmak için müddellerine leke sürmeye çabaladıklarını teşhir etti ve evvelce nesretmiş olditibas etti.»

Beşinci Kol, en cüretkar hileler, en hilekar metodları kullanır. Beşinci Kolun en ziyade korkuluğu kuvvet, bir soydan ve bir huydan olanların bütijn kuvvetidir. O, her seyden evvel bu kuvveti yıkmak ister. Bu kuvveti yıkmak için, Soy Birliği, Hùy Birliği, suurunu temsil eden Milletin en hâlis evlatlarını kendi hüvyletile damgalamaktan,

kendi yerinde teşhir etmekten de çekinmez. Türk milleti, bu mel'un hiyanet vasıtının bu cesit entrikalarına kanamamalıdır.» (Bozkurt, sayı 4, sah. 91)

Buna rağmen iftira sağınağı ve yaygara - tipki Avrupadaki kırmızı matbuatta olduğu gibi - devam etti: Her gün birimiz veya topumuz birden «Satılmış! Alman ajanı! 5 ncı kol! Nazi! Fasist!» ilân edildik. Hattâ, Komünizmin yabancılığı gün gibi ortadayken, Türkçülüğün Alman pancermanizminden kopye edildiği, Gökalp devrinde bu Hitler Almanyası tarafından körtiklendiği iddia edilmiş ve Türkçülük taklit, Türküler de Almanlar olarak teşhir edilmişlerdir! Bütün Sol mecmuaların, tipatır aynı seyleri, li bagai işaretir. Temmuz 1939'da çıkan Ses mecmuasının 2 ncı sayısında, Lütfi Erinci (sah. 17), 1940'da çıkan Yeni Yol mecmuasında, Tahta Balkı ve Abidin Nesimi'ler, 1941'de çıkan Yeni Ses mecmuasında, Abidin Dino ve H. L. Dinamolar, Yurt ve Dünya'nın hemen her sayısında, Adnan Cemal Komünistinin imzalı imzasız saldırısında, Tan gazetesinin Bîlhassa 24. 4. 942, 26. 6. 943, 1, 7, 943, 2, 7, 943, 3, 7, 943 günkü nüshalarında, imzalı imzasız tecavüz yazıları, 1940'da Türkîyenin Tekamül Hamlesi'nde Ziya Gökalp adlı bir risale negreden A. Nesimi (Sah. 20), ve nihayet, 1943 de, «En Büyük Tehlike» adındaki broşürü güya yazan Faris Erkman, bunlara da ilâveten, 6. 7. 943 günü Ulus gazetesinde bir tasnakale yazan Fahî Rıfî gibiler, eski ve yeni Türküler Almançılıkla, hatâ aşıka, Alman ajanlığı ile itham ettiller. Bunlar - ve ların hizmetinde ve gizlice emperyalizm güden bir devlet cıkmakla itham ettiller. Bu hareket de, Solcuların, catar - len bile naâl dışarımm direktifile hareket ettilerini bir here daha gösterdi. Hariciye Vekâllâz Numan Menemenlioğlu, bu satılmış edepsizlere Meclis kürsüsünden lazımlı cevabı verdi. Bir Vekil ağzından ve meclis kürsüsünden, «Yâlancılıklar, satılmışlıklar ve kışkırtıcılıklar» tir samar gibi suratlarına inen Solcular, bu sefer matbuatın şiddetli bir aksülameline maruz kaldılar. Bîlhassa Tasvirîkar, Cumhuriyet, Yeni Sabah ve Aksam gazeteleri, ve bazı mecmualar, bu eşl az görüllür müfteriliğe ve Russaya satılmışlık örneğine ilistiler, ekkâri umumiye önünde cıları rezil ettiler (1). Fakat Buna rağmen, Tan gazetesi'nin «Yahudi mustalar!» durmadı. HALA Türkçülüğü ve soreceğiz. Simdilik, bitâraf bir mijahit olan Mahmut Eşat Bozkurtla birlikte, şu sayanı dikkat soru üzerinde curalımlı:

1) Ardından da 4 broşürle bunlara cevap verilmiş ve daha da verilmektedir.

«Neden bu 8 Türkler memleketinde, Türkliği müdafaa edenlere, yabancılar satılmış denebiliyor? Aynı töhmet, töhmətlendirenlerin kendilerine çevrilemez mi? Milliyetten bahsedenlere karşı bu kadar telâsa hacet ne? Ve milliyet hilâfi yazınlara karşı süküt ne? Hattâ teşvik ve takdir ne?! neden bunlara karşı bir sey yazılmıyor?» (Yeni Sabah, 10. 7. 943)

Cevabını biz, 3 yıl önce, şu şekilde vermiştık: «Üzerindeki şüpheyi dağıtmak için, dikkati başka tarafa çekmek!»

KOMÜNİSTLER İÇİN SATILMIŞ OLMAKLICK TABİİDİR!

Solcular, bu memlekete, ou millete yabancı, bu toprakların ve bu halkın menfaatlerine sağırlı insanlardır. Onlar, ya his, ya para, ya da gizli memuryet bağları, yabancı bir devlete satılmış veya onun hayyranlığı ile kul köle olmuş kimselelerdir. Hepsi de, bu yabancı devleti Türk devletinden çok seviyor, onun menfaatlarını gütmegi hayat düsturu biliyorlar. Bu da tabiidir. İnkâra yeltenmesinler, çünkü elimizde vakıalar ve misaller olmasaydı bile, halleri ve prensipleri icabı bunun böyle olacağını isbat edebilirdik. Nasıl mı? İşte:

1) Solcular, beynâmîlecidir. Milliyeti, ancak bir basamak, «casilacak bir merhale» olarak kabul ederler. Milliyet ve vatan duygusu, bizzat prensipleri icabı, onlarca mukaddes değildir. Hattâ bu guyu, kendi ifadelerinden öğrendiğimize göre, suç ve günâh saymaktalar.

2) Şimdilik mevcudiyetini - mevcut olduğu için! - kabul ettikleri millet, onlarca nedir? daha doğrusu, onları hangi bağ, bu memlekete, bu millete bağlıyor? Soy mu? İrk ve kan bağlı mı? Din mi, şiddetle reddediyorlar! Tarih bağlı mı? sevinçli ve kederli anları bersaber yaşamış olmanın verdiği beraberlik mi? Bununla alay ediyorlar! Tarih onlarca, sade bir mide kavgasıdır! Kültür'ü bağlı mı? Bunu da inkâr ediyorlar: Sanat, ilim, kültür, Solculara göre, hep «sınıfı» dir. «İstihsal aletlerine ve mevcut ekonomik nizama» göredir: Halbuki bugüne kadar, hep «üst - yapı» burjuvazi ve onun ekonomik nizamı hâkim olmuş, bu sınıfın kültürü yapılmış imiş! Solcular, bu kültürü katienen benimsemiyorlar! Ancak bir ihtilâlden sonra, «alt - yapı»nın ekonomik nizamile doğacak yeni kültürü kendilerinin sayacaklar! Öyleyse, bu milletin geçmişteki ve bu günde kültürü ve onlara tamamen yabancıdır! Geriye ne kaldı? Dil mi? Bütün dünya hâdiselerini, iktisadi ve midevi bağlarla gören bu Marksistler, dil bağını da alayla karşıyorlar. İktisat bağını esasen en baştan kabul etmiyorlar! Onlarca mevcut içtimâi - iktisadi nizam hâksızdır! Gayeleri onu yıkıktır! Ona nasıl bağlı olabilirler! Vatan, toprak beraberliğ mi? Beraber yaşamak iradesi mi? Bular da kahkahayla karşılamıyor: Komünizmin birinci prensibi, «Bütün dünyanın proletarı, birleşiniz!» demiyor mu? «Millet, Vatan, Devlet sınıflarını aşip, bütün memleketterin «alt - yapıları» birleşmeli» de-

miyorlar mı? Türk milletinin içindeki orta sınıf ve üst sınıf yani proletâr olmayanlar, bu Solcularca sadece düşmandır. Nasıl «beraber yaşamak iradesi»nden bahsedilebilir. Ona karşılık, bunlar tepelendikten sonra her memleketin proletaryası, millet ve vatan farkı gözetilmeksiz, kardeşir!

Milleti millet yapan ve milliyet mefhumunda tasavvurù mümkün olan bütün unsurları, bağları söktük boşalttık.. Solcular, hiçbirini almadılar! öyleyse, Türk milletine, Türk vatanına, Türk devletine ve Türk cemiyetine onları hiç bir bağ, hiç bir his, hiç bir menfaat, hiç bir fikir bağlamıyor!

Esasen açıkça söyleyiyorlar! Türk milletiyle hiç bir bağ ve ilgileri olmadığını, bayrağın ve vatanın bile değişimeyeceğini bar bar bağırlıyorlar:

«Ben bu toprağa, babamın babasının kanile merbuñ değilim: İstiklal marşı gökten inmiş âlide midir? Milletlerin vatanı da, bayrağı da değişmiştir;

... Bayrak değişir, toprak da değişir;» diye yazan Sabiha Zekeriya Sertellerin Türk milletine sadık kalabileceklerini ummak pek safdillik olmaz mı?

3) Buna mukabil, her şey onları Sovyet Rusya çekiyor: Kominizm orada muzaffer olmuştur! Alt - Yapı, Üst - Yapı: orada tepelemiştir! Proletarya orada hâkimdir! Kendi cemiyetlerinde tasarladıkları kızıl ihlâl, ancak bu büyük komünist ülkesinin yardımle yapılabilir. Yahut, kalemlerinin, vicdanlarının kırıştı oradan ödeniyor.

Şimdi, sorarım size, son cümle müstesna, Solcular bütün bunları itiraf ve kabul etmiyorlar mı? Milletlerin pâyidar olma hakkını kabul etmeyen, Türk milletine hiçbir bağla kendini bağlı hissetmeyen ve Sovyet Rusya aşırı derecede sıkı bağlarla ilgili bulunan bu Solcuların Rus ajanı olmalarından, Türküğe ihanet etmelerinden ve bu memleketin temel dreklere yıkmak, istemelerinden tabii ne vardır! (Ikinci kere ikinci;) dedikten sonra (dört) dememeğe imkân var mıdır?

İste yalnız bu mantık tâhlîl bile, Solcuların yabancı ajanı olmaları icabettiğini gösteriyor. Deliller ise, bu zaruri neticeyi sadede teyit ediyor.

Halbuki Solcular, hiçbir yerde «hayır! Rus ajanı değiliz!» dememekle beraber, Milliyetçileri yabancılarla satılmışlıkla itham ediyorlar! Aynı mantık tâhlîl, prensip olarak bunun imkânsızlığını gösteriyor:

1) Milliyetçiler, kendi milî varlıklarının ebediyyen pâyidar olmasını esas ittiâz etmeleridir; milletlerini başka bir devlete tâbi kılmakla nasıl istiyebilirler?

2) Milliyetçiler, kan, ırk, tarih, kültür, dil din, vatan ve dilek bağları bir milletin teşekkül ettiğini kabul ederler; kendilerini vatan ve milletlerine bu bağlarla bağlı hissedeni ve diğer milletlerden, bu bağların ziddiyle ayrılmış olduğunu bilen milliyetçilerin yabancılarla satılmış olmalarına imkân var mıdır?

3) Milliyetçiler, «milletimizi her milletten daha üstün yapalım» gayesini gösterler. Bu onları, aynı gayeyi güden diğer milliyetçi devletlerle - ve Almanyaya - dostluğa değil, olsa olsa ziddiyete ve mücadelye götürür. Muhtemel milletlerin milliyetçileri

arasından fikirdaşlık bağı, pek sathidir ve altında, büyük bir ayrılık taşırlı: Alman nasyonalisti Alman milletini, Türk milliyetçisi ise - Alman milletini değil! - Türk milletini yükseltmek ister! Bunun için, Türk milliyetçisinin, Türk milletinin menfaatlerinden başka bir menfaat gütmesine prensibi manıdır. Halbuki, muhtelif memleketlerin komünistleri arasındaki fikirdaşlık, hiç te sathi değil, hakikidir; ikisi de, kendi milletlerinin menfaatlarının üstünde bir «dünya amele kardeşliği» tasavvur eder ve elele verirler. Aralarında ziddiyet yoktur! Bu hayalî kardeşliğin arkasında, Rus emperyalizminin gizlenmiş olması onları ürkütmez; çünkü onları hassas kılacak bir millet ve vatan duygusunu kabul etmezler ki!

Türk milliyetçisi, ve Türkçü, hiç bir zaman vatan haini ve yabancı devlet ajanı olamaz. Milliyetçi maskesi takan sahtekâr ve casuslara hakiki mânâsıyla milliyetçi denmeyeceği için, böylelerinin bulunusu, milliyetçilerin ve Türkçülerin milliyetçi oldukları için! satılmış olmalarına delil sayılabilir. Fakat bir Solcu, prensipleri icabı, Rus hayranı, Rus menfaatlarının güdücüsü ve memleketin menfaatlarının çiğneyicidir. Bizeki Solcuların bir kısmının komintern âzası olmadıklarını ve Rusyadan para almadıklarını biliyoruz. Fakat bu, parayla satılmış olan öteki alçaklar kadar zararlı ve Rus menfaatlarının güdücüsü olmalatına mânî değildir. Hayranlıklar ve inandıkları prensipleri yeter.

DELLİLER

Başlamadan önce, mühim bir «anahtar» daha verelim: Solcu gairlerin şiirlerinde, nasıl «O» «Onlar» «Siz!» tabibeleri «Bolşevik Ruslar» mânâsına geliyorsa, «Sevdigim» ve «sevgili» de Sovyet Rusya mânâsında kullanılmaktadır. İşte bu kurnazlık sayesinde, herkesin gözü önünde Sovyet lere ilâiaşk ediyorlar ve herkes te bunları, bob-stil tâbiyle yapılmış normal bir sevgi, bir aşk ilâni sanıyor! Bir kaç örnek verelim:

ITIRAF-I AŞK

(Şireci ilk başta, bir kız sevgilisinden bahsediyor ve onun yerinin, asıl «sevgili» den sonra geldiğini söylüyor):

Senin, Onlardan sonra gelişyor yerin,

Darıma sakın.

(Ve bundan sonra, asıl «Sevgili»ye, yanı Sovyet Rusya hitap ediyor):

Sen, hem bana yakın

Hem uzakım.

Bir başka hava koklamaktayım:

(= Yani, başka bir rejim)

Masnavi bir gök alımıda.

Katıksız ve hilesiz.

Bir başka hava ki bu:

Öldüresiye güzel, kızlığı bozulmadık.

Ve aydınlik (bu kelimeye dikkat!)

Sıktığım eller başkadır:

(= Yani, burjuva elleri değil)

Buğday ekmeği,

Mayıs tezeği kokar

Katran kokar

Barut kokar

Kan kokar.

(= Yani, ihtilâlci amelete)

Bahtrim dünyamızın

Şahadet parmağı ezecekler onların,

(= Onlar, Sovyet Rus amelete)

Dizbağları çözüldüğü gün

Tanklarını, ordularını

Anam kına yakın elliine

Ve ninem saçlarma.

Anlakım yarımla sevdigim:

Sedd-i Cin ayırt seni benden,

Beni senden.

(Bu seter, yeniden kız sevgilisine hitap eder:

Yarım, sevdigim:

Bu yem aşkımu önde eğili!

(Niyazi Akincioğlu, Yürüyüş, sayı, 15)

Şirlerde, daima sevgiliden ayrıca «şra dağlara, Sed-i Cinlere» lanet edilir. Bu, kızlaraımızı Sovyetlerden ayıran her biri engellere lanettir.

İste size bir şir daha ki, habettiği için yaralı, fakat mütehammî, «dudakları neft kokan» bir sevgiliden bahsediyor. Artık bu «sevgilinin» kim olduğundan şüphe etmeye imkan var mı?

Dizlerin yara, avuçların kan

Ama dudakları nda,

Gülümledigin zaman

Bir tükü var.

Bir de de dolmamış gözlerin

Ölüm haberleriyile.

(Omer Faruk Toprak, bu cessur sevgiliye, Sulhün yakını olduğunu haber verir):

Belki yakındır;

Zeytin dallarındaki kuşların

Seving eğitkileri,

Yalan değil Sevgilim

Hasta bülbüller ölmüş.

yarm dñra genis,

yarm dñra genis, le ve güzel

O valit senin

Nefek kokan dudaklarını öpeceğim!

(Yürüyüş, 15, Sah, 36)

Bu örnekleri daha uzatmaya hâset yok. Başka şirlerin içinde de göreceksiniz.

Solcularımızın, her türlü millet ve vatan haysiyетini hiçe sayarak, yabancı bir devlete «âşık» hayran ve kul köle oluşları, Rus menfaatlerini teren-

radaki «domuz» hayvanı, Türk köylerinden bahsedildiğine en katı işarettiler:

D o m u z l a r i n i z , kuşlarınız, inekleriniz
Ve sürülerinizle siz,

D o s t l a r i n ş e h i r l e r i , ne güzelsiniz!

Vay haline onu elimizden (dikkat ediyor musunuz: Rus vatamı, artık onun vatanıdır: «elimizden» tâbirini kullanıyor!)

Alacaklarım.

Komünist ülkesine saldıran mihvercilere, Bastibacak I. Dinamo aslanlar gibi kukriyor ve tehdit savuruyor (suh — Sovyet ordusu, Suh günde — Kızıl İhtilâl manastnda kullanılmıştır):

Suh bir başımı kaldırdı mı?

Ve suh arsları bir silkindi mı?

Bütün tankları, topları, dirndloları

Pireler gibi sırtından dökebilir.

Barut dumandan süpürüp

Dünyanın sokaklarından

Suh gündeyle yıldığımız zaman
Kaldırımları

Dünyanı, benim dünyam ap A y d a n l i k t i r .
3 misra aşağıda da, müthiş bir curet:

Mareşat Timoçenkonun adını, bir Bolşevik Rus şairi hâline sokup, (Sevçenko) adıyla anıyor ve gene, Rus vatamı mutlak olarak benimsiyor:

Benim step şairim, aziz Şevçenkocuğum

Keçi m i z i n sütünü

İnegi m i z i n yağını

Kuzu m u z u n etini

Tatlı bulanlara zehir zikküm olsun yedikleri!

Bu sefer de, «usta» tâbirile Stalin amilarak, Rus zaferine olan sarsılmaz güvenini anlatıyor:

Hâlâ kulagında Ustamın dedikleri:

«Fakat hesap sonunda

Yine kârî çikacak Onlardır.

(Güya Türkiye'de bir ustamın ağzından)

Böyledir tarihin iradesi»

Ve Türk vatanında, Rus askerleri için nümayis isteniyor:

Sokakta, tramvayda, fabrikada

Hürriyet cephesinin ölüleri için

Bir dakika susalı!

(Yeni Ses, sayı 14, Sah. 3)

Bu dehşetli vatana ibânet misali karşısında kiyemiz!» deyip dururken ve hasmini Almancıkla itham ederken bulursanız ne dersiniz?! Daha örsâclarınız dimdik oldu, değil mi? İşte bu Dinamoyu, başka bir sayıda, P. Safaya çaterten, en koyu bir Türk vatanperveri kılığına bürünmüş «Türknekler çok! Aynı sayıda, «Kahramanlar» başlıklı gîirde, Sovyet askerlerini ögen ve ölenler için de:

Düşüncelerimizde yaşıyorlar

Bize kafalarını miras bırakınlardı.

diyen ciliz şiri bırakılmış, daha mühimlerine gelelim. «Yeni Edebiyat» gazetesinde, gene H. I. Dinamo, koskoca bir şirde, kendisinden bahsettiğten sonra,

Şimdi gelelim sana:

diyor ve Sovyet Rusya'ya en edepsizcesine ilâniaş ediyor:

Azizdir bizim için

Senden bahsedeni her şiir

Senin güzelliklerini söyleyen her şarkı,

Senin ağaçlarına konan kuş,

Senin toprağınından geçen su

Senin ormanlarında büyüyen ağaç

Senin caddelerinde yürüyen insan

Azizdir bizim için!

S e n i n t o p r a k l a r i n i ö p e c k
m i y i z ?

Türk toprağını, Türk vatamı sevmeyip Rus toprağını öpmek isteyen, Rus devletine tapan bu Çerkez komünist ve onun bütün kafadarları, nasıl olur da hâlâ bu topraklarda barındırlar! Hâlâ bu milletin ekmeğini yerler! Hattâ, hâlâ yazi yazar, bu milletin en hâlis evlâdlarına bile küfretmek curetini gösterirler! Gafletimize mi, ahmaklığımıza mı yanalmış?

Şimdî top seslerinin, tankların bulunduğu

Bütün bu güzel şeyler,

Karanlık ufuklara doğru sürülmektedir

Ellerimizi bırakma, umit:

Devam edelim:

Kızıl şirci umidini kaybetmiyor. Hattâ bir gün, Kızıl ordunun ve Kızıl İhtilâlimin Türkiye'den geçeceğini de umuyor:

Kanımıza bir büyü döküp

Bir gün bizim mahalleden elbette gececeksin!

Zannetme ki bütün ömrümüz boyunca ardından
Böyle ahlayıp oflayacağız!

Bundan daha müthiş bir vatana ibânet tasavvur edilir mi?

Şürin son misra, «Bütün dünyanın proletleri, birleşiniz!» formülünün ve masonların meşhur «Dünya Cumhuriyeti Vatandaşı» prensibinin pek az değişmiş şeklidir; tırnak içinde clușa da ayrıca manîardır:

«Bütün yaşıyanlar hemşerindir»

(Yeni Edebiyat, sayı 25, sah. 2)

Eyni gazetede, Suat Dervîş denilen Kızıl kadın, Sovyet İnkâlâbinin 24 ncü yıldönümünü kutlamak zâuretteini hissetmiş, «düşmanâ terkedilmemek için merte yakılmış» Rus şehirlerine, Rus mâmurelerine ımsah göz yaşıları döküyor, bu çalışkan, cessur fedâsâr insanların vatana yeniden güzel günlerin gâneği doğacak!» diyerek boyalı gözlerinin kenarlarındaki gâruneşru yaşıları siliyor. (Sayı 25, sah. 3)

Gene aynı gazetede, «Onlar Bîrler!» başlığını taşıyan bir şir, Almanlara lânet ettikten sonra, bir Rus mareşali ağızile tehdit ediyor ve Bolşevik ölülerini tebçil ediyor:

Yuf olsun, Yuf...

Yâreginde bir avuç lânet size (Yanlı Almanlara)

Çok daha mertîl.. kardes katili

Saddîniz bes kanlı parmağınızı boğazma,

Onu uykusunda bir sabah

Bağmak için.

Ve efendilerinize, kanlı kellesinden

Tac giydirmek için

Vermezler onlar kellesini adama

Söyle böyle harâc mezat

Saldırı:

Saldırın en kahbece, en zallımcı

Onlar: Daha da billecektirler ölmeyi.

İnsan hürriyeti uğruna!

«İnsan hürriyeti uğruna» (!!!) harbeden Sovyet Rusya olan aşkı ve mihvercilere karşı kinini, Suphi Taşkan da izhar etmekten geri kalmıyor. Evvelce parçalar aldığımız (Vâdediyorum!) şiirinde, Almanyaya gözdağı vermek için, bütün komünist şairlerin vädini bildiriyor:

Senin gözünü oyuncak için zaman bulduk.

Sen ey beseriyetin hatası!

Memleketimizi de belki tehdit etmekte olan Almanyaya - bitaraflik işi ayrı mesele - haydi diyelim ki, küfrediğe bir suç görmeyelim. Fakat bu sövüş, başka bir memleket kaygusile olduğu ve onun hesabına şürcinin döyündüğü ağızından salyalar akittiği anlaşılmışa, iş değişiyor. Hel: Kızıl ordunun propagandasını yapıp:

**Hürriyet Onun kırılmaz bileklerle kurtulacak yakında
Vahşî köpek onun ferman ile yok olur!**

DİYE BAĞIRINCA, BU TAŞKINLİĞE HAKI OLARAK ŞAŞIYORUZ. FAKAT ASIL BÜYÜK OLÇÜKLÜ, H. I. DINAMONUN (ŞİİR TANRISIŞI ŞARKI) BAŞlığını taşıyan şiirinde bulacağınız. Bu şirde, Rusya bakın nasıl perestis ediyor:

Onlar (1) için misra yapacağım

Çelik parçalarını toplayıp harp meydanından!

Atılmış demir rayları (Alman yaklaştıken rayları «atıldıgi» malûmdur).

Tekrar kurup..

İSTE SIZE, KIZIL ORDUNUN, TEK YILDIZLI, KIZIL YILDIZLI TAYARESINI VE 120 TONLUK TANKINI SARİH OLARAK BELLİ EDECEK KADAR CURETKÂRLAŞAN MISRALAR:

Hürriyetin ve güzel dünyanın

Biricik avukatı

12 tonluk tank

VE TEK YILDIZLI TAYYARE!

BİR BÜYÜK MİLYAR İNSAN DINLİYOR

KONUŞ BÜTÜN DEHSETİNLE

ALABILDİĞİNE KONUS!

(Yeni Ses, sayı 15, Sah. 8)

İSTE APAŞİKÂR bir vatan haini ki, Rus ordusunu öğdüktün sonra, bütün dünya milletleri önünde onu yegâne hak sahibi ilân ediyor ve «iste! istedigini iste! Artık her şeyi almak sertin hakkındır!» diyerken, bütün milletleri Türkiye de dahil - bu yabancı devlete peskeş çekiyor!

Nihayet, Yürüyüs mecmuasında hala - evet, hala! - çıkmakta devam eden ve Rusya utanmazcasıma İlhan'ı ask eden şiirleri de, (sevgili = Rusya) faslında gördük. Sayanı dikkat bir nokta sudur: Bütin Solcu şiirler, o ecce bülüm misralarında, Bahara lânet ederler! Bu garip beraberlik çoktan dikkatimi çekmişti: Neden sonra ..

1) Artık, Nall V. nin (Asıl Onlar yaşamıştı?) şiirini okuduktan sonra, (Onlar) dan maksat (Ruslar) olduğunu bilmem hala şüphe eden olabilir mi?

nahtar anlaşılıdı: Bahar gelince Alman orduları Rusya'ya tekrar taarruz ettikleri için, gelineklerin açlığı bu mevsim Solcularca uğursuz addedilmektedir! Ömer Faruk Toprağın, Yürüyüs'te çıkan uzun «Bahar Çıkmış Yola» şiirini okuyanlar, bahara nîcen lânet edildiğini anlamakta güçlükler (Son misra «neft kokan dudakları öpeceğim!» diye biten bu şiirden daha evvelce parçalar naklettikti). Gene Yürüyüs mecmuasının 16 nci sayısında, N. Akmelioglulu bahara dâzıdır:

Bahar geldi kan - revan,

Yaz gelecek kan - revan.

Bu şirin öteki parçaları, «sevgili» diye andığı Rusya'ya perestis'in başka bir hala orneğidir:

Yol ecediyor benim de gözterim,

Özlüyorum, ama neleyim

Sen orada, ben burada

Ve bir aşık türküsüdür hâlimiz:

Düsmen olmuş durur dağlar oranda,

Gün bitiyor, yıl varmıyor;

Bense yolen doğmusum,

Yolda yolen, havada kuş aşkıma

Yol ver dedim, yol vermiyor dağlarım.

Bundan sonra, Bahara üzülen Kızıl, yanar, yakılır:

Kan tutuyor yine beni, sevdigim,

Bir yerim var sardıacak.

Şırın için değil, Ferhat değilim.

Fakat Ferhat gibi elbet encamim,

Sebil' oldum, dağıt beni sevdigim,

Dağıt beni kekilde, boğdayma toprağının!

Finler ve İvinciller, komünistleri yakalar, Rusya'ya götürür, bırakırlardı! Keske biz de öyle yapsak ta, yabançı bir devlete İlhan'ı aşk eden ve strafını da zehirleyen bu kani yabane, hanyu yabancı vatandaşlardan serflimiz kurtarsak!

(Komünist!) deyince, sahte bir yaygaraya çâşat demeyi kurnazlık bilen (Yurt ve Dünya) mecmuası da Bahara içermiyor. Hatta Kızıl sair Suat Taşar, bahar diye öten kuşu bile paylıyor:

Ayip değil mi bir kuşa

Bahar gelmeye daygara koparmak,

Bütün kuş ne güzel susmuyan,

İster kendi neslini düşün, ister insanoğlunu,

İlh. (Sayı 30, Sah. 195)

Ses ve Yeni Edebiyat gazetelerinin kapak ve içleri, Arnavut Abidin Dinonun, Rus ameleterinin, Kızıl ordu askerlerinin el bombası atılarıyla süslüdür. Buraya bastırılmış resim bunlardan biridir. (Yeni Edebiyat, Sayı 25, Sah. 1). İste bu da, kırkızıl Rus askının bir başka alâmetidir!

Yurt ve Dünya mecmuası, Rus askını, durup dururken Rus filmlerini göklere çıkarmağa kadar vardırıyor. Melâ 21 nci sayısında artistlerini holluvattaki yıldızlardan üstün İlhan, köylüler sefil, ac gösterdiği için tebrik etmiş

ve en sonunda da, bu filmin Türkçeye çevrilisine, bazı parçalarının kesilisine fena halde kızmışlardır! (Sah. 317). Rusun «her şeyine» aşık olan bu kızıllar ne istiyorlardı? Niçin içerilemişler? Değiştirilen ve kesilen yerlerde komünist propagandası bulunabileceğini mi tahmin edip engel olundu diye öfkeleniyorlar?

Mütareke ve millî Mücadele yıllarında, Türkiye'de komünist fırkasının nasıl açıkça Sovyet Rusya tarafından kurulduğunu, Trabzonda halk tarafından linç edilen Arnavut Suphi Yoldaşın nasıl dosdoğru Rusyadan geldiğini ve o sıralarda, Rus ajanı olsuklarını nasıl saklamadıklarını hatırliyorum. Hatta Türkiye'ye ihanet eden, Türk devletinin yanbanı bir devlet tarafından tehdit edilmesini isteyen hain ajanlar olsuklarını hatırlıyorum. 1921 de, Türkiye Komünist Partisi merkezi komitesi azası Ahmet Cevat Emre, Türkiye'nin en tehlikeli ve názik anında, onu Sovyet Rusyaya jurnal etmekten ve müdahale talebinde bulunmakta çekinmediğini görmedik mi?

Sovyet Rusyaya yazdı: mektuptan o parçaları tekrar ibretle ve dehşetle okuyalım:

«Komünistleri müdafaa için hükümetin (Türk hükümetinin) tedbir alındığı yalandır! Rus mümessilinin bu vakayı radyo ile Moskova ve Ankaraya haber vermesi ve bizim Yoldaşlarımı ecellatlar elinden alımmasına gülüşması lazımdı. Uşak yazık ki, o sırada Trabzon'daki Rus mümessili sessur bir adam değildi.. Bizimle hemfikir olup o ecellatların tecziyelerini istemelisiniz. Anadolu burjuvası, barbares yaptı: cinayetlerden mesul olmadığını gördük - günden, Komünistleri şiddetle takipte devam ediyor. Bu meseleyi kurcalayacağınızı umut ederim..»

İste Türkçeli Komünistlerin Türkiye'ye ve Sovyet Rusyaya karşı durumlarını gösteren en güzel yeska budur!

RUS MENFAATLERİNİ GÜDERLER!..

Rus menfaatlerinin güdücülüğu, Solcuların siyaset mevzularına kadar girmiştir. Yandaki resme ve altındaki yazıya dikkatle bakınız: Karagöz gazetesinin 7. 5. 1939 tarihli nüshasından alınmıştır. O sıralarda bu gazetenin İdiasine bir Solcu sokulmuştur. İste mührü, bu resmi yapmak «olmuştur! Tasuvvur edin ki resimdeki Rus - Fin savaşçı, 1941 deki değil, 1939 daki mücadeleye aittir. Rus yanım, Almanların müttefiki olan Sovyet Rusyam, durup dururken Finlandiya'ya saldırdığı ve bu kahraman küçük milletin mithis bir azimle kendini müdafaa ettiği málüm dur. O zaman, bütün dünya ve bütün Türk gazeteleri bu

haksız tecavüzü ayıplamışlardır. Ancak Tan gazetesinde Karagözün o nüshasındaki resmidir ki, utanmadan, Finlandiyayı suçlu gösterdi! Suçlu olmamak için ne yapaydı? Tek kursun atmadan vatanını Ruslara mı teslim etseydi?

İste Kızıllar, bu derece içgencilikle Rus menfaatlerini güderler. Daha tuhaftı, Rusyadaki Türklerden bahseden, Türkçülere karşı «hükümetimiz bitaraftır!» diye sahnanan

Hacivat — Yahu, Rus Finlandiyayı böyle kulağından yakalamış, ne yaptıyor?

Karagöz — Ne yapacak! Boyandan büyük işlere karşınım iste böyle boyunu uzatırı! (Karagöz, 1939)

bu Solcular, gerek gazetelerinde (Tan, Yeni Edebiyat), gerek mecmualarında (Ses, Yürüyüs ve bilhassa Yurt ve Dünya'da), gerekse kitaplarında (İlani bir eser olmak iddiasıyla oraya çıkan «İrk Psikolojisi»nin hemen her an sayfesinde bir, bilhassa ön sözündel) Rusyanın düşmanına ağız dolusu küfürler ederek lanetler okurlar! «Hani bitraftık?» derseniz, derhal «ütçük fasisti» olursunuz! On dan vazgeçtiğ.. Türk ekşikrumumiyetini zorda Rusyaya同情, taraftar, hatta yardımcı olmağa davet ediyor lar! Yürüyüs mecması, 29. 4. 943 tarihli sayısının bas yazarında, «Hakimiyyeti Millîye Bayramımız», münasebetile, bunu teklif etmekten utanıyor! Hatta, Eliçin, «Türk İnkılabı adlı eserinde, bir gün «anti-emperialist cephe»de (kim emperialist değil ki, sorabılırmıyz?) döğüseceğimizi bile iddia ediyor (sah. 77 Solcu (Yeni Yol) da, İnkılabı anlıyalım» bahanesile, emperialistlerle Suh hâlinde yaşayamayacağımızı söyleyerek bizi - Rusya safında - harbe kıskırtıyor! Bozkurtta verdiğimiz cevapta, Türkiye yi tehdit etmeyen emperializmin bize viz geldiğini bu gülünç harp târikçisine bildirdik! (Cilt 2, Sayı 2)

Kızıllar măhirdir: Rusyayı, tam bir Rus diplomatı gibi propaganda etmesini bilirler. Türkienin, kaç asırlık düşmanı olan Rusyaya karşı beslediği his, propagandaları karşısında bir duvar gibi durduğundan, bu engelli kurnazlıkla bertaraf etmeye çalışırlar. Mecmualarını karıştırın, Tan gazetesini takip edin, Rusyaya karşı oln manevi hısumetimizin, căkmış olan Carlığa karşı cevrlmek istendiğini görürsünüz.

Türkienin düşmanı olan, Rus milleti değil, Car rejimi! Bu hususta Kızıllarımız, en hâlis milliyetciden daha vatanperver kesilerek, bu nâmeycut Carlığa lanet ederler. Ve propagandalarını sokustururlar: Bu Türk düşmanı rejim, Rus milleti tarafından devrilmis, yerine insaniyetçi Sovyet rejimi kurulmuş! Artık Ruslara karşı soğuk ve Rusyaya karşı ihtirazlı durmamıza sebep kalma mis! Esasen Sovyet Rusları da, Türk düşmanı Carlığa düşmanılsın! İlh. Binlerce misalden, gene en tazelerini sunalım:

«Yalnız Türk milletinin değil, insanlığın imhaşına çalışan Carlık rejimi devirerek, emperializme karşı Türklerle beraber aynı safda yer alan Sovyet Sosyalist Milletler Birliği. İlh.» (yeni Yeni Ses, sayı 2, basmakale)

Aynı mecmuanının 3. no'lu sayısında, A. Nesimi ve Y. Ahsikâlim makaleleri de (sah. 5 ve 7), hep bu taktikle doğudur! Hattâ A. Nesimi, Türkçülüğü, «Carlık Rusyasına karşı, mazlüm Türk ve Tatar dünyâsının kuruluş ideolojisi olduğu devirde ileri ve inkîlapçı bir karaktere maliktir» gibi bir sarta bağlamak ve «Carlık Rusyası devrildikten sonra» da devam eden Türkçülüğü emperializm ve irticâ addetmek suretiyle, Sovyet taraftarlığını gizliyemez!

(Sah. 7)

Hayret! Sanki Sovyet sefaretinin bir bültenini okuyor veya Sovyet elçisinin beyânâtını dinliyoruz!

Bundan başka, Türk Birliği Ülküsü kâsihâsında Kızıllarımızın köpürmeleri de mânîdar değil mi? Böyle bir ülkü, olsa olsa Sovyet devletini sınırlıdirebilir. Bütün bu asabiyeti gösteren Soleculara, niçin bu kadar telâf ettiklerini sorabilir miyiz?

Bir memlekette Rus propagandası nasıl yapılır, yanbaşarı bir devletin menfaatları nasıl güdüldür, iyice anlamak isterseniz, boş bir vaktinizde, Tan gazetesinin birkaç yıllık koleksiyonlarını karıştırın. Hemen her gün, basıya zîda M. Zekeriya Sertel, içerde Sabiha Zekeriya Sertel, Naci Sadullah ve Kösede, Anten) İmzası ile, Sadrettin Celal Antel bunun en hâlis örneklerini vermektedir! Misal vermeye kalkıssam, Izmit, kâğıt fabrikasının stokları bile kâflı gelmez:

Akıma gelen bir iki tanesini kaydedivereyim:
23. 6. 1941 günde nüshasında, Tan, göz çıkaracak kadar koca puntularla su başlığı taşıyan bir makale nesrediyor du:

«Sovyet ordusu, dünyânim hiçbir ordu'una benzemez»

Bu yazı, ancak eski Fransada gördürü bir küstahlikla yanbaşarı bir devlet ordusunu methodiyor, «bu komünist ordusu katliyeden yenilemez!» diye tekrar edip duruyordu.

26. 6. 941 günde Tanda, Naci Sadullah, kaleminden kan damlayan bir makale yazıyor ve «Finlandiya da Almanyaya birlikte harbe girdi!» diye havâdis nesreden gazeteleri satılmışlıkla, Almancılıkla itham ediyordu! Hayır! Finler Ruslara karşı harbetmiyeceklermiş! Bir telâf, bir hiddet! sanırsınız ki Türkîyeye ihânet edilmiş,

Türkiye de harbe girdi! diye havâdis nesredilmiş.

İste Solecularımız, Rusyayı ilgilendiren her hususta bu kadar hassastırlar!

Rus - Alman savaş boyunca Tan gazetesinin azgınlıklar ve taşkınlıklar o kadar dillere destan olmustur ki, birçok yerde, ona Moskovadaki (Pravda) gazetesi İstanbul nüshası» diyorlardı. (1)

— Ne olmuş kuzum?..

— Radyoda Alman tebliğini dinlerken Sabiha Sertel'e birdenbire baygınlık gelmiş!. (Orhan Ural, 1941.)

Bu vaziyeti aşağı ve artık zarar tereddüt etmeyecek şekilde görmek isteyen okuyucularına, Zekeriya Sertel 18. 8. 1943 günde Tanda yazdı: basmakaleyi muhakkak okumalarını tavsiye ederim (N. Stalin Kanadada toplanan konferansa nein gitmemiştir? - M. Z. Sertel)

Nisan 1943 ortalarında, Sabiha Sertel yenis bir geyre geldi. Kocasının elinden kalemi aldı ve basmakaleler yazmaya başladı. Bir tanesinde, Finlandiya meselesini ele alıyor, Umumi Harpten sonra Komünizmi - ve Rusları! - memeskârlarından kovan milliyetçileri lanet ediyor, başna faşistlerin geçtiğini, Almanyaya satılmış olan bu bir avuç zâsib, milleti susturup ezdiğini, sonunda da, 1939'da, Rusyaya salasarak dayak yediğini, gene uslanmadığı

1) Aynı sekil Busuluğu, yeniden çıkan Yeni Ses'in 4. no'lu sayısının basıyzısında da rastlıyor (sah. 3).

ni, bu sefer 1941 de, tekrar memleketi Rusyaya karşı harbe sürüklendiklerini, eriyip bittiğini, fakat bütün Fin milletinin, bu fasist idarecilerden nefret ettiğini, bütün gönüllerin kardeş Rusyaya birleşmeye emellye carptığını. İlh. anlatıp duruyor! En hür ve olgun bir millet olan Fin İle tabiatle bu «zorla harbe sürüklendi», zorda, istemiye istemiye cepheerde öldürülüs» hikayesine gittiğe geçmişler, Finlandiya için asırık bir hayat memat mücadeleşini anlamak istemeyen bu kadının kasıdını, anlamışlardır.

Iki gün sonra, yeni bir başmakale! Bu harbin sonunda, ne emperyalist faşizmin, ne de kapitalist Anglo-Saksonların tutunamışçıları, tek Hakikat ve tek gürbüz rejim olan komünizmin - burası biraz üstü kapalı geçti - riyorsa da, pek kolay anlaşılıyor! — Avrupaya ve dünyaya hâkim olacağını, Zaferin Sovyetlerde olduğunu, saym bayan bize bildirmek nitâfunda bulunuyor!

Bu Mayıs ayı iginde, Tan gazetesiının nesriyatını takip etmiş olan bir oaska mecmua da, aynı müsahedeyi yapmış, yazıyor:

«İçindeki Türkçülük düşmanlığı gibi, Solcu temayüllerini bir türlü gizleyemeyen Tan gazetesi, her vesile ile Türkçülüğe satasırken Solculuk zaferlerine, Solcuların Avrupaya hâkim olmak imkânlarına sevinmekten de kendi ni alamıyor.» (1)

Gene yoldaş Sertel Hâkim, 13. 5. 943 tarihli Tan da, «Komünizme karşı bir kapitalist - Emperyalist âlem bloku, tarihe karışmış hülyalardan biridir.» başlığı altında, Almanyaya ia, İngiltereye de çatarak, ümit ettiği Sovyet zaferinden husû ile bahsediyor.

Tan gazetesi 15. 6. 943 tarihli nüshasında, bu harpten sonra «burjuva demokrasisinin» yıkılacığını müjdeliyor ve Sovyet rejimi ni «Cihansümûl ehemmiyette ve payidar olacak bir rejim» diye propaganda ediyor! Aynı makale, nasional - sosyalizme söylep saydıktan sonra, komünizmi ve Sovyet Rusyayı su satırlarla propaganda ediyor:

«Sovyetler dünyasında ise, geniş, derin, teknil insanlığı ilgilendiren temelli bir değişiklik esası üzerinde cemiyetin varlığı yeni baştan kurulmuştur. Memleketin mukadderatını ele alan amele sınıfı bizzat yeni vazifesine uygun bir tarzda mütesanit yeni bir millî mevcudiyet yaratmağa muvaffak olmuştur. Uğrunda emek sarfettiği müsterek millî menfaatlerle ferdi menfaatler arasında tam bir *uygunluk

bulunduğuna zerre kadar şüphe olmayan bu millî mevcudiyetin (Sovyetler Birliğinin) fedakârlıklar yaratmağa yetşimtir.»

Moskova radyosunu açınız, o da böyle söylüyor!

Ne gariptir ki, Ankara üniversitesinde doğent olan Muzaffer Şerif Başoğlu, ilmî bir tetkik diye efkârnumumiyeye takdim ettiği «Irk Psikolojisi» adlı eserinde, bir münasebet getirip, Sovyet Rusyayı ögen bir Amerikan komünistinin eserinden bahsediyor, arkasından dayanamıyor, kendisi de, Tan gazetesiyle tipatip aynı ifâdelerle Sovyet rejimini göklere çırkıyor, «insan ruhiyatına en uygun rejim!» diye ilân ediyor! (Sah. 94)

«EN BÜYÜK TEHLIKE»!

Nihayet, memlekette epey velvele koparan «En Bütün Tehlike» adlı broşür, solcularının Rus menfaatlarının satılmış köleleri oldukları apâcık göstermiştir. F. Erkman adlı ve Çerkez soylu bir komünist gencin imzası kullanarak çıkarılan risale, Türkiye'de kuvvetli bir emperyalizm cereyanı olduğunu ve bunun, Alman parasile işletildiğini ilân etmişti! Broşürün 13. ncii sahifesi ise, devleti dahi itham altrıda bırakın ve hariçte müşkil vaziyete sokan ihanetlerle, iftiralarla doludur.

Mihayet, «Tehlike büyük tür: Bu Türkçü cereyanı karşı gözümüzü açmak lazzımdır!» (Sah. 4) diyebilen bir Türk tasavvur olunabilir mi? Türkçülük fikri karşılıkta bizdeki Kızıllarm bu telâş ve hiddetleri, menfaat ve ilgilerinin istikametini pek güzel gösterir.

Bu broşürün hakiki sahibi olan Tan gazetesi, 26. 6. 943 günlü nüshasında, tahrikci risaleyi 3 sütunlu bir yazı ve harp ilâni puntulu bir başlıkla şerhetmiş, hâdisiye alevlendirmiştir. Bunun üzerine, Sovyet matbuati bu risaleden ve Tan gazetesiinin nesriyatından uzun uzun bahse başlamış ve Türkiye'yi emperyalistlikle damgalayarak hücumu geçmişlerdi. İşte böylelikle, Solcuların ihanetleri bir kere daha belli oldu!

Millet Meclisinde bir mebus ve arkası-

dan, Hariciye Vekili Numan Menemencioğlu, 5 Temmuz 1943 günü, bu risalenin yalan üzerine müesses neşriyat ve tahrikçilik yaptığı, bunun gizli emeller mahsülü olduğunu resmen bildirdiler. Hariciye Vekilişin şu sözleri bithassa şayansı dikkattir: «Bu kitabın hemen hemen muhteviyatını ikribas eyler şekilde bir ecnebi gazetenin yaptığı neşriyata da muttali oldum».

Peyami Safa 7.7.1943 günlü Tasvirde, «mahut broşürün ve onu iskara maşa gibi kullanan ellen» tâbiriyle, solcuların rollerini belirtmiş oldu. «Tahrikçilerin topuna cevap!» başlıklı makalesinde ise, broşürünün ve Tanrıcların Rus iskara maşası olduğunu isbat etti. Tasviri Efkâr Gazetesi, 8.7.1943 günü nüshasında broşürü ve arkasındaki şu başlıklı bir yazı ile tel'in etti:

«Yabancıların maşaları iyide anlasın.»

«(En büyük tehlike) isimli hiyanet vesikası ve o hiyanet vesikasını tasvip eden neşriyat!»

Cumhuriyet Gazetesinde, Nadir Nadi, şiddetli bir başmakale yazarak, yabancıların Türkiye'deki «maşalarını» söyle teşhir etti:

«Uzun zamanlar, sinsi sinsi yerlerde sürünen mahut propaganda solucanı son günlerde azgınlaşarak, boynunu kaldırıldığı için nihayet B. M. M. inde yık olduğu mukabeleyi gördük.» (7.7.1943)

Türkçülüğün içinde olduğu söylenmeyecek olan ve liselerde okutulan Sosyoloji kitabında Pantürkizmin aleyhinde yazan Necmeddin Sadak bile başmakalesinde bu melanet vesikasını bütün matbuatla birlikte, terzil ediyor:

«Bunlardan biri, Mecliste adı geçen risaledir ki, yabancı bir memleket hesabına, «En büyük tehlike» nin Türkçülük, daha doğrusu Pantürkist cerayan olduğunu ileri sürmektedir. «Yabancı bir devlet hesabına» diyoruz. Çünkü kendini bilen bir Türk o ibareleri yazamaz ve Hariciye Vekili bu risalenin bir yabancı memleket gazetesinde aynen neşredildiğini söyledi. Biz, bu aralık, yabancı bir memleket gazetelerinin, Türkiye'de çıkan uydurma bir risaleyi itibâb edecek kadar bizim neşriyatımıza yer vereceklerine aklı erdiremeyeiz. Bu ancak koyu bir menfaat gayreti ile olabilir.. Bu risale yetişmemiştir ve belki bunu okumuyanlar bulunur korkusile, bir yabancı memleket gazetelerinin Türkiye aleyhinde bir vesika gibi alıp neşreitikleri bu kötü kitabı, İstanbulda bir Türk (?) gazetesinin de sahibelerine geçirmesine ne diyelim?. Bazan küçük bir sivilce, büyük bir hastalığın teshisine hizmet eder, böylelikle büyük tehlikelerin önü alır» (Aksam, 7.7.1943).

Izmir Mebusu Mahmut Esat Bozkurt da Yeni Sabah'ta yazdığı fevkâlâde güzel olan başmakalesinde, Türkçülere «satılmış» diyen bu solculara asıl bu töhmetin vurulabileceğini haykırdı ve Türkiye'de milliyetçilik kuvvetleniyor, millî suur sağlam lasıyor diye solcuların gösterdikleri telâşın ifade ettiği mânaya dikkat çekti. (Türkük dâvâmîz, 10.7. 943)

Bir mizah mecmuamız, «İhanet kundağı» diye wasiflendiği o risaleyi yazan kızıl gencin «kara suratına - ak tükürüğüne acıyarak» bütün nefre

tyle şu kelimeyi tükürdü: **Namussuz!** (1)

Bir diğer mecmua da, bu risalenin hakiki maliyetini şu şekilde anlatıyor:

«Eğer millî istiklâl harbinde istilâ orduları Anatolya tayyare ile beyannameler atsaydı, işte böyle risaleler atardı. Eğer bir gün, Allah muhafaza etsin, bir felâket karşısında memleketcimizde ecnebi propaganda risaleleri dağıtılsın, işte böyle risaleler dağıtilır. Eğer bir gün fesatçılar, duvarlara gizli beyannameler yapıştırırlarsa, işte böyle risaleler yapıştırılır! İftiranın, tahrifin, memleketi içinden yıkmanın, bizi birbirinden şüphelendirmenin, millî birliği bozmanın, mânevî kuvvetimizi kırmının bu risaleden daha müessis sekli bulunamaz!»

2.7.1943 tarihli Son Posta'da, Selim Ragip Emeç şu satırları yazdı:

«Bu kitapçıkta düşman zihniyet «Millî Türk benliğinin mukaddes tarihi haklarını düşünmesine «en büyük tehlike» diyor. Irkdaş mukadderatına ilgi göstermeye «empêrializm» diyor.

Türkün «Türk olduğunu» idrâk ve ikrar etmesini «ecnebi âleti olmak» ile wasiflendiriyor ve sonra, bu kitabın muharriri, Türk vatanında, en ufak hayâ duyusu dahî hissetmeden, bir Türk olarak, Türk çocuklarına vazifelerini öğretmeye kalkıyor. Böyle Türk yerin dibine batsın!»

Ankarada **MİLLET** mecmuası da, 16inci sayısında, şu güzel cevabı verdi:

«Günlün birinde bir çetrefil ses, hem bütün diyananın, hem geçmişte ve gelecekteki Türkiye'nin bütün faciasından, felâketinden bizim milliyetperverliğimizi suçu gördüğünü söyledi. Eşi görülmemiş bir küstahlığın, eşi dünyada görülmemiş bir Türk düşmanlığının tepkisi olan bu çetrefil ses; ağır başlı Türkiye'nin derin hayatıyle, tiksintisi ile karışındı.

«Öteyandan Büyük Millet Meclisi, daha neşredildiği gün sınırlarımızın dışında, bir ecnebi memlekette de ne redilmiş olmak imtiyaziyle şüpheleri büsbütün üzeye toplayan bu çetrefil, bu her seymize yabancı broşür hakkında hükûmetten birçok şeyle sordu. Millet Meclisinin bütün memleketicin şüphesine, ıksînesine erçüman olan bu sorgularına Hariciye Vekili'nin verdiği karşılık açıklıktır. Hükûmet bu münâsibette milliyetçi prensiplere olan sarınlaz bağlılığını bir daha tekrarlamış; bunun aksine yapılan neşriyatı bu yurdun menfaatlerine düşman bildiğini kuvvetle bildirmiştir.

..... Dışımızda ve içimizdeki en büyük tehlike olan «solak» ve «kızılık» ilkârlar bu memleketicin devlette, milletine bir meydan okuması gibi gördüğümüz «En büyük tehlike» broşürü; memleketicin sağduygusu nu temsil eden bütün milliyetçi matbuatın tek ses gibi ayıplaenâsi istikrâh göstermesi ile karşılandı.

Görülüyör ki tam bir yayım atış! Türk zabıtası derhal bu broşürünün peşine düştü. Elektrik idaresinde ufak maaşlı bir memur olan Faris Ekmânîn, bu risaleyi hangi paraya bastırıldı, sîrf Türkçülüğü lekelemek, yıkmak ve mil-

(1) Akbabâ, sayı 483.

(2) Çınaraltı, sayı 93.

liyetçiler aleyhinde memlekette nefret uyandırmak için masraf ettiği bu broşürü nasıl olup da mekteplere bedava elden dağıttığı araştırılmaktadır. Zabitaya «ben siyasi değil, edebî bir eser yazdım.» gibi komik bir ifade veren bu kızılın eserini acaba kimler yazmış? Hangi gizli eller emir vermiş? Şimdiye kadar matbuatta tek satır yazısı çıkmıştı. Darüşşafaka mezunun pişkin üslûbu acaba kimindi? İşte polis bunları araştırmaktadır!»

Cü'l'etin derecesine bakın ki, yeniden çıkan (Yeni ses) mecmuası, 2inci sayısında, en başta ve baş yazı olarak, Millet Meclisimizce, matbuatımızca ve efsârumu niyece «hiyanet» tahrîk ve satılmışlık vesikası olarak sıfatlandırılan (En büyük tehlike) broşürüünü - hem de adı başlık yapılmak suretile - metediyor! «Fikir hayatımız durgunluğunu gideren bu büyük eser» diye takdim edilen beşinci kol broşürü, Türkçülüğün yabancı bir devlet tarafından bize sokulduğunu göstermesi bakımından sevkalâde mühimmiş! Görüyor musunuz! Hariciye Vekiliinin Meclis kürsüsünden reddettiği düşman iddiasında nasıl israr ediyorlar! Ses dergisi, ihanet vesikasının muharririni (Kemalist F. Erkman) nâmiyle yutturmağa çalışarak Menemencioğlunun nutkunu, Türkçüler aleyhine söylemiş gibi gösterip tahrif ederek ve Sovyet Rusyayı - adı da yazılmak suretile - azgınca överek kızıl propagandasını hâlâ, açıkça korkusuzca yürütüyor! Süründen gelir gelmez mecmularını çârmaları ve en büyük kütüphâklâ ilâc hamlede maskelerini atmakla doğrusu insanı dündürüyor..

Okuyucularımızın dikkatine sunları da arzedelim:

Gariptir ki bundan üç yıl evvel solcu hikâyeci Sabahatt'n Ali de, (İçimizdeki şeytan) adlı romanında, tamamen aynı şekilde iftiralara ve aynı tâbiyeyle, Türk milliyetçilerini satılmışlıkla damgalamış ve onları batırmak için kaleminin bütün zehirini akitmişti. O zamanlar, yalnız milliyetçi bir kaç kalem bu sinsi tecavüze ateş açmış ve kundaklı teşhir etmişti. Arada, ufak tefek yeni tâbirler olmadı değil. Fakat ancak üç yıl sonra, bu risale ile toptan teârûz başladı. Tan gazetesi, bu risaleyi hemen külliyyen iktibas ettiğinden ve yazıldıktan sonra, ayrıca (Türkçülük cereyanının mense ve mahiyeti) başlıklı üç seri makale nesretti. (1.7.943 - 3.7.943)

Burada, Türkçülük ve Türküler, tipki risalede, Ses mecmualarında, Yurt ve Dânyada, Yeni Yolda, ve S. Ali'nin romanında olduğu gibi, yabancı tâbirkeşîlî olarak takdim edilmekte ve yıkılmasına çalışılmaktadır.

İyi ki meclisten yükselen ve matbuattan taşan ses, bu iftiranın Rus menfaatlerinin güdülmesi uğruna yapıldığını ifşa ederek, cırkan oyunun arkasındaki maksadı herkesin gözüne serdi! (1).

Solcuların şimdî bahsedeceğimiz üç müthiş fa-

(1) Tuhaffîr. *Gizli solculardan Falih Rıfkı Atay, Ulus'taki makalesinde F. Erkman'ın iddialarını - Hariciye Vekili'ne rağmen - müdafaya kalkmış* (6.7.943). Tan ise, hâlâ suçlunun tarafını tutmuştur! (11.7.943)

aliyeti de, onların satılmışlığı hakkında artık hiç bir şüphe bırakmıyacaktır:

1) Suikast davası:

1942 yılında cereyan eden bu mühim hâdise, herkes haberdar olduğu için, üzerinde fazla durmuyacağım. Ankarada Alman elçisi Von Papen'i öldürmek istiyen komünistler, bundan ne umuyorlardı? Bir elçiyi ortadan kaldırıp faaliyetini durdurmaktan ziyade mihverin tam İlkbahar taarruzunun arifesinde, Türkiye ile Almanya arasında bir hâdise çıkarmak, belki de memleketimizi - Rusya'nın nefes almasını temin için - harbe atmak değil mi? Sebep ne olursa olsun, bu dehşetli teşebbüs Türkiyede tatbike kalkışmış ve suçlular yakalandı; Türk adliyesine teslim edilmişlerdi. Artık aydınlanan ve kararla da katîyet kesbeden işin mahiyeti nedir: Bosnak ırkından olan (1) Ömer, Abdurrahman ve Süleyman, Sovyet Rusya sefaretine mensup Pavlof ve Korniloftan talimat alarak ve hattâ yetkililerle, bu işe girişmişlerdi. 8 Nisan 1942 günü celsede ise, suçu Abdurrahman, burada sık sık bahsettiğimiz «Ses» ve «Yeni Edebiyat» mecmualarıyla olan alâkasını da bildirmiştir.

Hülfâsa, bir kişinin ölümüne ve bir çökârinin yaralanmasına sebep olan bu müthiş vak'a, Türkiyedeki kızılların Rusya'ya satılmış ajanlar olduklarını ve olabileceklerini resmen ortaya koymuştur.

2) Eroinci Ziya:

Bu korkunc hâdise - aynen anlattığım şekilde - gazetelerde intisâr ettiği halde, maalesef üzerinde durulmadı ve gözden kaçtı:

Bundan yedi sekiz ay evvel «Eroinci Ziya» nâname maruf bir komünist, (bir Rum dönemsidir: Asıl adı Anestes), eroin imâl ederken zabita tarafından basılıyor, fakat polislere ateş ederken vuruluyor. Sebekeyin peşine düşen zabita, sonkânun sırasında, Edirnekapı açıklarında, eroinci Ziya'nın en mühim cömezini, eroin fabrikasının başında yakalıyor. Karakolda sıkı bir süre çektiren eroinci, aynen bu ifadeyi veriyor:

«Biz para kazanmak için bu işi yapmıyoruz! Biz Komünistiz! Gayemiz, genelî, bilhassa askeri talebeleri eroine alıştırıp saf barıcı kılmaktır!»

Gözleriniz dehşetle açıldı, değil mi! Bu kadar hânet, belki Avrupadaki kızıllarda bile görülmemiştir! Bu hâdise, resmi yaptırılmış halka ibret olsun diye bütün duvelârlara yapıtırlacak kadar müthişdir! Bir hakiki vak'a ki, komünistlerin içyüzlerini simbol halinde gözünüziin önüne seriyor:

Bir taraftan, eroin vestâsiyle Türk milletinin sağlığı ve vücutu zehirleniyor.

Diğer taraftan da, nestriyat vasîtasıyla, kafası, ruhu, oklakı, imanı zehirleniyor!

Bu sıkı zehirlilevîliers hâlâ içimizde, hâlâ faaliyette, hâlâ havada!

3) «ORAK - CEKİC» gazetesi:

(1) O strada, sayın Saracoğlu'nun bir ecnebi gazetesine verdiği beyanatla, suikast fail ve şeriklerinin «Türk ırkından olmadıklarını» tavzih etmeye, (soyları) bahsinde ileri sürdürгümüz tezî teyit etmiştir.

Türkiyedeki komünist teşkilatı, gayri muayyen zamanlarda, «Orak - Çekici» adında gizli bir gazete çıkarır. Bu gazete, mektup kâğıdı büyülüüğünde olup, pertavşızla okunabilecek kadar ufak puntulu harflerle dizilmiştir. Tıpkı, ilâç kutularında çıkan izahat kâğıtlarına benzer. Fakat sütun ve makale tâksimâti aynı bizim gazeteler gibidir. Normal bir gazetenin minyatürü diyebleceğimiz bu gizli gazetenin, Remzi adlı bir zatta yakalanan nüshasında bulunan makaleler, kızılların nasıl Sovyet ajamı olduklarını katî surette bellî etmektedir.

Başmakalede, Türk devletinin sermeyedarlara ve bu yolda «cnebi emperyalistlere hizmet ettiği, Ingilizlerle ve Almanlarla dost olarak sınıf mücadele içinde işçiyi ezdiği ve fakat Sovyetlerden çekindiği, halbuki orada amelenin refah ve saadet bulduğu, mesai saatlerinin gitgide azaldığı yazılmakta ve sonu aynen söyle bitmektedir:

«Yaşasın Türkiye komünistleri! Yaşasın Stalin ve YAŞASIN SOVYET RUSYA!»

Bir başka makale ise. Sovyet Rusyanın emperyalist siyaset gütmediği için Türkiye halkın ovalardan çekinmesine sebep olmadığı anlatılıyor ve Sovyet Rusya propagandası yapılıyor.

Burada daha fazla izahat veremeyeceğim. Fakat yukarıda naklettiklerim bile, kızıllarımızın nasıl basbayağı yâbancı devlet ajanı olduklarını, artik zerre kadar şüphe bırakmıyacak şekilde isbat etmiştir. Bu hüküm, resmen de tesbit edilmiş bulunuyor demektir.

Sayanı dikkat olan bir nokta da şu ki bir Fransız gazetesi de - Harp esnasında - Fransız komünistlerinin kapatılmış olan (Humanité) gazetesinin gizlice ve inançkâr puntularla ufak ebatta nesrettiklerini yazmıştır (Gringoire, 4.1.1940). Bizdeki komünistlerin de aynı şekilde ve aynı metodlarla iş görmeleri, aradaki gizli bağı çirçiplak göstermiş oluyor: Komintern!

Türklüğe hakaret!

Bu suçu açıkça da, kapalı olarak da işlemek çok tehlikeli olmasına rağmen, solcularımız fırsat buldukça akrep gibi sokuyorlar. (Milliyetçiğe düşmanlık) bahsinde bunu daha etrafı gönceğimizden, burada bir iki tipik örneği işaretle iktifa «deceğiz».

Kızıllarımız, Türk milletinin meziyetli, kabiliyetli, üstün bir millet olduğunu bir türkî kabul edemezler! Bunu ağızlarına almadıkları gibi, Türkün kırpıtinden bahsedilenlere de derhal ve hayret edilecek bir asabiyetle saldırırlar. Bu hâli hepsinde - hele Yurt ve Dünya'da - bol bol rastlıyabılırsınız. En taze ikinci misal verip geçelim:

«(Her irkin üstünde Türk irki) şart da ilmi değildir. Irk üstünlüğü gibi ilmen yanlışlığı sabit olmuş bir esasa dayanıyor.» (yeni Yenin Ses, sayı 2, sah. 12).

3 ncü savısında da aynı sey:

«Türkçülük, Türk irkının diğer irklardan üstün olduğu, anlamına gelirse, geri ve mürteci olur..

Bu, bir beşinci kol hareketidir.» (A. Nesimi, sah. 5)

Türkün üstünlüğü mevzuubahs edildiği zaman, kızıllarımızın gösterdikleri bu telâş ve hiddet mânidar değil mi? Türkün her milletten daha kabiliyetli ve üstün olduğunu Türkten gayrisi gururla iddia etmeyeceği besbelliyken, buna «5 nci kolun iddiası!» demekteki şaşkınlık, içlerindeki Türk düşmanlığını nasıl meydana vuruyor!

Türk milletini öğrenlere, kıymetini takdir edip bundan şeref duyanlara, Türk milletinin meziyetlerinden bahsedilenlere ne kadar müthiş kızarlar! «Türkler meziyetli, değerli bir millet degildir!» demek pek kolay olmadılarından, öfkelerini, Türkün mezuniyetlerinden bahsedilenlere söğmekle giderir ve bu «hareketleri» iptidâilik, gerilik, ahmaklık, aptalâk! diye wasiflendirirler. Bu suretle ve bu dolaşık yollarla, Türk milletine hakaret etmiş oluyor ferahlıyorlar. Bu hal umumudur: Tan gazetesinden ve Falih Rıfkı Atay'dan tutun da, Yurt ve Dünya, Ses, Yeni Yol, Yüttüyüs ve İnsan mecmualarına, Hamle ve Gün mecmualarında Hasan Tanrikut denilen zavallının yazılarına kadar. Bozkurt mecmuasında, bu herifler, İnönü'nün «Biz, milletlerin en şereflisi, en büyüğüüz!» sözlerini kafalarına vurarak zaman zaman tepelemiş ve Türkâle yaptıkları hakareti teshir etmistiç (C. 1., sayı 9 ve 11).

Bundan başka, satırlar arasında sık sık sinsi iftirâ ve hukaretlerle de milletimizin büyülüüğü dileğimiztedir. Mâselâ İkpâkızıl (Ses) mecmuasının daimî basmuhrârî solcu Suphi Nuri İleri (Arnavut), Pariste verdiği hukuk doktora tezinde, Osmanlı İmparatorluğunun kuruluşundan bahsederken, bu devleti «sosyal ve tarihi bir evolusyonun değil, 400 oilelik bir kabitenin» doğruduğunu ileri sürüyor. Avrupa devletlerinin uzun tarihî tekâmüllerin neticesi olduğunu, fakat «Osman Gazinin kurduğu Türk devletinin böyle bir tekâmülden yürümedigâ» ve anormal olarak doğuveren Türk devletinin, Bizenstan ve Kurandan kopye ettiği müesseülerle medenî dünyanın karşısına çıktığı iddia edilmektedir!(1) İste bu solcu Arnavut, hakikatleri böyle değiştirek ve milletimizin şanlı medeniyetini inkâr ederek hukuk doktoru olmuştur! Hem bunları yabancılara «ben de Türküm» diyerek!

Gene bunun gibi, solcu E. T. Elicin, Berlinde «Ecnâbiler kürsüsünde» verilmek üzere hazırlayıp ta nasıl veremedi bit konferansını Türkiyede «Türk İnkâbâti» adıyla bir kitap halinde bastırmıştır. Burada da milletimize bir çok hakaretle vardır. Meselâ, 7 nci sahîfe, Başdedi zapteken Türk - Moğol ordusuna «Barbar Hun!» diye hakaret edilmiştir. Avrupalıların Türkler'e revâ gördükleri barbareliği benimseyerek, bu solcu ecnâbilerin gözüne mi girmek istiyor? Gene bu kitapta, su satır zekâ ve anlayışımıza bir tokat gibi saklıyor:

«Haklı Türk halkı, dinin derin mânasını hiç bir zaman anlamamıştır.» (Sah. 27) Metinde de ayrı hurufatla dizilen bu cümle, bizi papagan gibi ve anlamadan müslüman oluvermiş, cüce idraklı bir

(1) Suphi Nuri; *Le régime parlementaire en Turquie*, Thèse, Paris, sah. 10 ve 11.

millet olarak gösteriyor! Bundan Türkler için ögüncü payı çıkarmak istedigini söylese, gülmekten başka ne cevap verilebilir? Gene bu eserde, Cumhuriyet İnkılâbını yapan Türk milletiyle söyle alay ediliyor:

«(Beşeriyyetin girdiği büyük yeni çağda Türk milletinin misyonu) diye konuşmağa başlayan biz, birdenbire rüste ermiş bir çocuk, müstebit babasının vesayetinden kurtulmuş bir delikanlı gibi idik...» (Sah. 59)

Bu alay bütün sahife boyunca devam ediyor ve halimizin «gülünç» lüğünden dem vuruyor! Bu adamın, Türk milletine duyduğu hinci anlamak için, esere ilâve «dilen son faslı okumak lazımdır: Burada, nesli komünist olduğunu. Zekeriya Sertelle, Sabiha Z. Sertelle ve Nâzîm Hikmetle tenismasını anlattıktan sonra, komünistlikten yakalanıp hapsettilişiinden büyük bir gayz ve kinle bahsediyor. Eserin en başında ise, su gülünç ithafi okuyoruz:

«Bu eserçgi, yaşıyan en büyük Türk kadınına, Sabiha Zekeriya Sertel'e ithal ediyorum.»

İste, bir Yahudi dönme kadınına «en büyük Türk kadını» pâyesiyle tahta çkaran bu solcunun, Türk milletine insaftı bu kadar olur!

Gene bir misal: Yurt ve Dünya mecması, her Türkciyyü akrep gibi sokarken, bir nûshasında da, beni cărufe çıkarmak niyetiyle, Gök - Börünün 2 nci sayısında çıkmış olan «Ahlâk - Korku - Menfaat» başlıklı yazımı kalemine dolamış, zehirini döküyordu. Fakat, soğuk kanlılığını kaybeden bu kırmızı, ipin ucunu kaçırmış Türkliğe hakere kadar vararak matbuatta skandal çıkarmıştır! Baba cani yürekten hasım olan Akbaba ve Çınaraltı mecmaları bile, bu veziyet karşısında, benim fikirlerimi müdafaa edip bu solcuların ihânetini teshire mecbur kalmışlardı. Çınaraltı dergisinde çıkan yazdan bir parça almakla, Yurt ve Dünya'nın ve Solcuların Türkliğe karşı duyduları sempatini derecesini anlatmış olacağım:

«Türk milletine bütün geyzile dislerini çıkarıyor (Yurt ve Dünya). Bu millet, görülmemiş, istilmemiş bir hakaretté bulunuyor. Meğer memlekette soyen, ihtiâk yapan, istifâcılık eden, masum Yahudi, Rum, Ermeni vatandaşların kanlarını emen bizzat Türkmiş. Bu faktır, bu zavallı, bu her fedakârlığa katılan Türkler. Aman Yarabbi, eman Yarabbi, bu kaderini, mütarekede yurdumuzu giren düşmanlar bile yüzümüze karşı söylemedi. Eğer tüküleriniz ürpermeden okuyabilirseniz, işte size bir kaç satır:

«Halkın en gerekli gıdalarından olan buğday, «pirinc zeytinyağı, ve saire üzerinde yüzde beş yüz «ihtiâk yapanların ve bu yüzden millî korunma» «mahkemelerinin listelerini dolduranların büyük «bir kısmının adıyla, saniyle, hiç olmazsa kendisi «kadar Türk olnadıklarını kime inandırabilir?»

«Ona soruyoruz? Bu millete hakaret etmek cesaretini nereden buldu? Hangi vaka, hangi haber, hangi korkunç ümit bunu veriyor? Ne zannediyor? Beklediği gün geldi mi?» (Çınaraltı, sayı 68, s. 13).

Bu ihânet vesikası, Yurt ve Dünya'nın (22 - 23) kayıtlı sayısının 396 nci sayfasındadır.

Daha yakın bir misal: Tan Gazetesi, millî kahramanlarımıza karşı daima yabancı, hattâ içîn içîn düşmandır. Meselâ, koca Rusayı şeacatiyle durdurulan büyük Türk kahramanı Gazi Osman paşaaya karşı takındığı ve matbuat tarafından bir hanet olarak karışılan tavır. Peyami Safanın kaleminden dinliyelim:

«O Tan gazetesi ki, daha 3 gün evvel bütün memleket matbuatının Plevne kahramanı Gazi Osman Paşa için yapılan töreni, birinci sayfalarında resimlerle ve uzun uzun vermesine mukabil, 3 ncü sayfasında dört satır yazıp geçivermiştir!»

(Tasvirî Efkar, 29.6.943).

Türklerin mukaddes tanıkâları ve milletimizin sadece bir ifadesi olan Türk bayrağı ile Türk topragına bile sinsi ve açık tecavüzlerde bulunmaktan çekinmezler! Sabiha Zekeriya Sertel, İstiklâl Marşına, bayrağa ve vatana karşı korkmadan cephe alır:

«İstiklâl marş gökten inmiş bir âbide midir?.. Milletlerin vatani da, bayrağı da değişmiştir.. Vatan, ne bir karış topraktır, ne de bayraktır. Bayrak değişir, toprak da değişir!» (1).

Solcular, milletimize daima hakaret için fırsat kollarlar. Alenen yapmaktan korkutukları zaman, böyle dolaşık yollarla millî ruhu, millî şerefi millî teessüri iğnelerler. İşte bir kaç misal daha ki, bu herflerin ne dereceye kadar bizden olduklarını ve büyük milletimize hakaretten nasıl çekinmediklerini spaçık gösterecektir. «En Büyük Tehlike» adını taşıyan «ihânet vesikasından» bahsediyorum, Risaleyi yazan veya ona imzasını atan vatan haini, Türk toplulukları için söyle yazıyor:

«Tatar, Özbek, Kıpçak, Azeri vesaire gibi milletler de kendi öz camiamızın bir malîymîs gibi!..» (Sah. 10).

Aynı alcak, bli sahife ötede, gene yazıyor: «Türk oldukları iddia edilen bu toplulukları..» (sah. 11).

Ve tekrar ediyor:

«Bu milletleri niçin bizdenmiş gibi gösteriyolar?..» (Sah. 14).

Türklere Türklerini fazla gören, onları «Türk değilsiniz!» diye tâhkîr ederek 'milletimizin öz camiasının içine tüküren bu Çerkez komünist ne hakla Türk lâfını ağzına alıyor?

Başka bir yerde ise, bütün Türkliğün kurtulması için Rusayla harbetmiş, bu Türk toplulukla-

rının içinde ve başında düşmanla çarpışmış, vücuda kalbur gibi kurşun yaralarıyla delik deşik olmuş ve nihai Rus istilası önünde, kardeş Türkiye Cumhuriyetine iltica etmiş Türkistanlı ve Azerbaycanlı kahramanlara, tarihimizin bu millî mücahitlerine bile söğütüyor ve «kendi halkları tarafından kovulup yurtlarından atılmış olan bu adamlar.» demek küstahlığında bulunuyor (sah. 12). Bu pis müfterinin bu cümlesi, Rusyanın resmi ifadesinden bir zerre bile farklı değildir! Nihayet, bu Türk boyalarının yabancı idareye mukavemet etmediklerini ve seve seve «Yeni bir nizama» girdiklerini iddia eden alçak, asırlarca süren ve ırmaqlar gibi Türk kamı akıtan istiklal mücadelelerinin, son 23 yıldızda 65 defa isyan eden mukavemet tarihinin şereflî sahifelerine tükürüyor! Türkün adına tükürdükten sonra, Türkün tarihine, Türkün şerefine, Türkün namusuna tükürüyor!

İste solcularımızın - ve bu risaleyi tasvip eden alkişlayan Tan ve şürekâsının - Türk milletine sonu gelmeyen hakareti, Türküğe karşı besledikleri kin ve gayzin yakın bir kaç örneği..

Bu alçaklar, vatana dahi sögerler. Kızıl şirlerinde, onları Rusyadan ayıran dağlara, engellere lânet ettikten sonra, onları besleyen ve yaşatan bu Türkeline söger, sayarlar.

«Bu yere batası elde!» (Yeni Ses, sayı 13, sah. 7) İşte size, kızıl bir lânet ki, muharriri Sefer Aytekin, sürülecek verde, hâlâ kızıl şençmualarda - bilhassa Yurt ve Dünnyada - yazıp çizer, hâlâ zehirini döker!

Inkilâbımız tamam değilmiş!

«Bugüne kadar her cemiyetin tarihi, sadece sınıflar mücadelesinin tarihidir.. Çağımızın, Yani burjuva çağının hususyeti, sınıf tezahürleri en basite ırca etmiş olmasıdır. Cemiyet gitgide iki geniş ve zat safâ, birbirlerine doğrudan doğruya düşman iki büyük sınıf: Burjuvazi ve proletarya ya ayrılmıyor!»

(Karl Marx, Manifeste Communiste, 1847, sah. 11, 12)

«İşçi İhtilâlinde ilk merhale, proletaryanın hâkim sınıf olarak teşekkürü ve demokrasinin fetihidir.» (ayni, sah. 3i).

«Tutulacak bir yol vardır: Sonra mahvedeceklerimizle sindilik birleşmek!»

(Karl Marx)

«Uzlaşturma yolu inkilâp yapılıp sınıflar arasındaki tezahür gidermek isteyenleri alaya almalı..» (ayni, sah. 40)

«Uzlaştıracı liderler, ancak daha iddetli bir mücadeleyle alt edilebilir..»

(1920 Moskova kongresi kararları)

Kızılların mezhep ve faaliyetlerini iyi anlayabilmek için, Cumhuriyet İnkilâbi hakkında dündündüklerini ve yazdıklarını kısaca gözden geçir-

mek mecburiyetindeyiz.

Türkiyedeki kızıllar, Cumhuriyet İnkilâbını tamam ve olgun addetmezler. Onlarca bu, yanlış bir istikametten gelmiş, yenilenmesi ve düzeltilemesi gereken sakat bir inkilâptir. Bunu, her vesileyle anlatmağa çalışırlar. Kâh doğrudan doğruya «inkilâp» mevzuunu ele alarak, kâh sanatin, iktisadi içtimâî hayatımızın, milliyetçiliğin, hûmanizmanın tekâmülü hikâyeye etmek vesilesiyle, derhal meşhur Marksist teoriyi İnkilâbımıza tatbik eder ve bu na göre kıymet hükümleri verirler. Bütün bu çeşitli imzalı ve mevzu yazılarında tek şekilde, müdafaa edilen «inkilâbin tabî seyrî nazariyesi, aynen Karl Marks'ın iddialarıdır. Ne bir virgül noksası, ne bir fikir fazla! Bazan, cûr'et de gösterip: «Evet, Marksist! Tarihi bu şîmî görüşe göre anlıyoruz! Bunda ne fenâî var? Bu bir ilmî kanaat耳!» diyorlar. Marksizmin ne olduğunu pek iyi bilmeyenler de, bunda telâşlanacak bir sey görmüyorum ve kızılların Cumhuriyet İnkilâbına bağlılık çığlıklar ile dolup taşan göz boyamalarını en ciddî bir teminat olarak kabul ediyorlar. Halbuki bu «Marksist» görüş, Cumhuriyet İnkilâbinin ve onun da yandığı esasların dibine bonba koymaktan başka bir sey değildir! O zahirî bağlılık teminatlarına rağmen, İnkilâp hakkında durmadan yapıp propaganda ettikleri Marksist iddianın hulâsası sudur:

İnsanlık, derebeylik çağında, asillerden, tüccar - burjuvalardan ve (serf) denilen reaya - kölelerden müteşekkildi. Ingilterede başlayan, Fransa'ya geçen ve oradan dünyaya sırayet eden İhtilâllerle, derebeylik ve onun sosyal nizamı ortadan kaldırılmış, orta sınıf - yani tüccar burjuvalar - bu en üst sınıf yerine geçmiştir. Bu yeni üst - yapı, kervan ticaretinin ve el işçiliğinin gitgide tekâmül ederek büyük sanayıin doğması sayesinde, ezici bir kudrete sahip olmuştur. Sanat, ilim, tefekkür, teknik.. hepsi bu ufak «üst - yapı» sınıfının rengini aksatıyor. Bu sınıf, serbest ticaret ve serbest iktisat tarafından; yâkü sermayesini ve mallarını her yere sokup kâr etmek ister. Emperyalistir; «milliyetçilik» İlahâlarıyla, eski serflerin torunları olan proleteryayı harplere sürükler ve bu suretle daima yeni topraklar fethederek mallarının oralarında da satılmasını terdir eder. Fakat «alt - yapı» denilen ve eski reaya - serf - kölelerin bâkiyesi olan proletarya, gitgide taziyikini arttırmaktadır. Büyük sanayi kuvvetlendikçe, küçük tezgâh sahipleri ve ufak sermayeli el işçileri de amele olarak fabrikalara giriyor ve proletaryanın saflarını kabartıyorlar. Bu sınıfın müthiş kalebalık ve aç - sefil oluşuna karşılık, üst - yapı ekalliyet halinde ufak bir zümredir ve zevki sefa içinde yaşar. Bu zenginlik ve bu servet ona nereden geliyor? Sadece amelenin alın terinden gelmiş paradan! Çünkü proletaryanın istihsal ettiği malın kıymeti, aldığı maaş ve ücretten fazladır. İşte bu «fazla - değer» (plus - value), kâalistin cebine gidiyor, burjuva sınıfının zenginliğine kaynak oluyor! Öyleyse üst - yapının serveti, alt - yapının hakkıdır. Proletarya, kendisinin olduğu iddiâ edilen bu hakkı almak için teskilâtları ve İhtilâl hazırlar.

İşte bu merhaleden sonra, yeni bir devir daha başlar: Burjuva sınıfı, alt - yapıyı teşkin etmek için, sahte inkılâplara kalkışır. Demokrat - sosyalist tavırlar takınır, «chalkçı» görünür, ufak tefek müvazaalarda bulunur. Büyük kapitalist ve patron manzarasını gizlemek için, şirket, banka v. s. kurar, «devletçilik» nâmîyle sermayesini işletir. Proleterya, bu kurnazlıklara katienen aldanmamalıdır! Bu nizam gene burjuva nizamıdır! Bu inkılâplar, sahte inkılâplarıdır! Hakiki İnkılâp, ancak Amele İhtilâliyle olabilir. Her memlekette proleterya amele sınıfı, köylüleri de kandırıp kendi saflarına katmalı ve kızıl ihtilâlle «üst - yapıyı» tepelemelidir. Bu ihtilâlden sonra, burjuvalar imha edilmeli, malları kurulacak olan Sovyet devleti taafından müsadere edilmeli ve amele diktatoryası tesis edilmelidir! On dan sonra da, bütün dünya ameleleri, milliyet ve vatan bağlarını yıkarak birleşmeli diller! Bütün, inkılâplar, bu son safhaya kadar, bu sıri tâkip etmişlerdir. İlk defa Rusya, son safhayı tatbik etmiştir. Başka memleketler ergeç bu son devreye de girecek, inkılâp seyri tamamlıယacaklardır. Buna «tarîhi muayyeniyetcilik» (fatalizm historik) denir. Tarih ise, hep bu iktisadi mücadelenin mahsulunden başka bir şey değildir. Buna da «Tarihî maddecilik» denir. (1)

İşte Marksizm, kısaca, budur. İlâve etmeyege lüzum yok ki yarım asırda beri, ilim dünyası, bu nazariyenin yanlışlığını ve gülünç başlığıının kuşurlarını, tereddüde bile pay bırakmayacak şekilde göstermiş ve yâkmıştır. İzahın bazı doğru taraflarına rağmen, esas bünyesi o kadar sakat ve hakikatten uzaktır ki, tarih, içtimaiyat ve iktisat âlimleri, bunların boşluğununu isbat etmekte güçlük çekmemiştir.

Birkaç bârîz hatayı kısaca işaret edelim:

- 1) Asker, memur, köylü, sanatkâr, küçük sanayi erbâbı, zanaatçilar gibi birçok sınıfları göremeyip cemiyeti (zenginler - fakirler) veya (patronlar - ameleler), (burjuvazi - proleterya) diye ikiye ayırmaktaki sakatlık 2) Her hakkı yalnız amelenin e-meğlîne bağlamaktaki tek taraflı görüş; 3) Sermayedalarların kendilerine has olan emek ve tesebbüs haklarını inkâr edis; 4) tarîhi sınıf kavgasıyle izah ediveriş; 5) Devletin giriştiği bütün inkılâp ve İslâhat hareketlerini mutlaka hile ve burjuvaların perdesi diye addetmekteki inat. Vehâsil, pek bârîz olan bu hataların dâha ilk bâkıta okuyucularımın da dikkatlerini çektirdi muhakkaktır. (Bunları toplu tenkîd için: bak. Sombart'ın eserleri.)

Onun için bugün Marksistler, «ilim» den çok taassup gösteriyor ve eski din kitaplarına her şeye rağmen sarılan softalar gibi, bu bâtil nazariyeyi tekrar edip duruyorlar.

Bizde de bu kopyeli softalar, dolap beygiri

(1) Mevcut nizamın yalnız sanatı değil, vatan ve milliyet duygusu, mülkiyet, ahlâk, aile İlh. müesseseleri de hep burjuvaların, tutunabilmek için icat edip besledikleri şeylermiş. Hakiki ihtilâl, bunların hepsi yâkmalıymış.

gibi bu müflis nazariyeyi tekrar eder ve Cumhuriyet İnkılâbını bu suretle anlamaya çalışırlar. Bunun en güzel misali, Giritli Abidin Nesimi'nin (Yeni Yol) mecmuasında yazdığı «İnkılâpcılık ve Türk İnkılâpcılığı» başlıklı makalesidir (Sayı 2, sah. 3 - 17). Türkiye komünizm tarihinde, bu kadar açıkça ihtilâl isteyen yazı azdır! Bu yazısında A. Nesimi, mâhut tekerlemelerle inkılâpların seyri anlatıktan sonra, Kemalizmi ele alıyor, ilmî kılkılıc cümleler arasında sokuşturduğu hükümlerle, dünkü rejime nazaran «ehveniș» addedileceğini, fakat tam İnkılâpcılık söylemeyeceğini, anormal olduğunu yazıyor. Anormalmış, çünkü (aşağıdan - yukarıya) doğru olacağına, (yükarıdan - aşağıya) doğru yapılmış; maamâfî bir intikal merhalesi teşkil edermiştir. Hakiki inkılâp ise aşağıdan yukarıya olurmuş ve buna (ihtilâl) denirmiştir; bu ihtilâlin Türkiyede de doğması mukaddermiştir ve bu, «alt - yapının» «üst - yepiyi» tepelemesi suretiyle başarılı olmuşdur! Bir sürü laf hokkabazlığı «Türk İnkılâbını» (hangi Türk inkılâbını? Mevcudu mu, kurulacak olamı mı?) övdükten ve şâşutmaca yaptıktan sonra, yazı şu garip cümlelerle bitiyor:

«Zira biz, yalnız mevcut Orta çağ müesseselerini yıkmakla iktifa ederiz; aynı zamanda, bunların yerine en ileri müesseseleri (?) yaratmak gibi inşaiyeci bir vazifemiz de vardır. Biz, bu inşaiyeci vazifemizi yaparken «uzlaştıracı yollara» sapmayı ve reformizme, esası değiştirmeksiz, İslâhatçı bir yola kaymamış bir tek yol tanırız; o da: KATIKSIZ İNKILÂP YOLUDUR!»

(Sah. 17)

İşte bu suretle, kızıllarımız, Cumhuriyet inkılâbını tamam addetmiyor, gayri tabii savıyor, İslâhat ve inkılâp hamlelerini reddediyorlar! Bu iddiâları, her vesileyle ortaya atıyorlar. Misaller: dâha ilk zamanlardan, Nâzım Hikmet «Faşisto - demokrato - liberal» diye alay ediyordu. E. T. Elinç, Türk inkılâbına ne derece inandığı - su alaylı itirâfiyle anlatıyor: «Cumhuriyetçilerden gayri hiçbir prensip tanımayıacağımı yemin edecek kadar henüz saffetimi muhafaza ediyordum!»

(Sah. 81).

(En Büyük Tehlike) broşürüsü de her sahibe kendini «sadık Cumhuriyet inkılâpcisi» diye takdim ettiği ve yoldaşı (Yeni Ses) mecmuası tarafından hep (Kemalist) sıfatıyla anıldığı halde (1) 33. nci sahifede, Türk inkılâbını «geri» addediyor ve «daha ileriye», yâni komünizme kadar gitmesi gerektiğini yazıyor!

Abidin Dino, (Emparyalizme dair) bir makale yazar, o da inkılâbımızın seyri bu gözle görür ve anlatır. (Yeni Ses, sayı 13); gene bu kızıl zat, ((Klásisizme dair) bir yazı neşreden, (Yeni Yol, sayı 1, sah. 7) İhsan Altay Avrupa İttihadı dâvâsını tâlik eder (Yeni Yol, sayı 1, sah. 8) ve derhal bu iddiaları sokuştururlar. Aynı mecmuada «Kiymetli muharrir» diye andıkları Sabiha Zekeriya Sertel,

(1) Şu satırları yazdığım sirada piyasaya çıkan Yeni Ses'in 2 nci sayısında (sah. 1)

(Avrupa Birliği Olabilir mi?) konusunu ele alıyor ve münasebet alsın almasın, derhal komünizmi ve inkilâp seyri hikâyeye başlıyor! (Sayı 2, sah. 9). Gene bu mecmuanın 3 ncü sayısında, Talha Balkı, «Türkiyenin ekonomiko - soyal tarihine bir bakış» vesilesiyle, Meşrutiyetten bugüne kadar cereyan eden siyasi hareketleri hep bu «İnkilâp seyri» kalıpları içinde gösteriyor (sah. 4). Az ötede, «Tarihi Materyalizm ve Z. Gökalp» yazısının muharriri ise, büyük Türkçüyü yerin dibine batırıldıktan, Alman komünisti (aslen Yahudi) Roso Luxemburg'u göklere çıkardıktan sonra, bütün milliyetçi cereyanları «sınıf ideolojisi» diye vasiplandırıyor ve mahut tekerlemlerle sözlerini bitiriyor (sah. 12). Bu mecmuanın kurucularından olan Abidin Nesimi de, «Nazari Esaşlarınızın İzahı» başlıklı yazısında, «Umumiyetle tarih, sınıfların tarihidir.» kaydını koyduktan sonra, aynı şeyleri tekrarlıyor duruyor (sah. 14).

Yeni çıkan (Yeni Ses) in 2 ncı sayısında, A. Nesimiye göre, derebeyliğinin yerine geçen «kapitalist içtimai nizamı, bir tareftan (plus - value) yolu ile çalışan fertlerin aleyhine yürü, insanları ferden mahveder. Diğer taraftan içismar narpleri ile de kapitalizm, aynı zamanda insanlığı da mahveder.» (sah. 6). Sulhcular, (burada kastedilenler, Cumhuriyet hükümetiyle Amerika ve Ingilteredir), iste «bu kapitalist nizam içinde harbi kaldırmak» isterlermiş. Halbuki kendileri (yani solcular) harbi bu içtimai nizamın zaruri bir neticesi addettilerinden, bütün kapitalist nizamı değiştirmek suretiyle sulh temin etmek isterlermiş! (Harp ve sosyalizm, sah. 6 - 7). Görülüyör ki Cumhuriyet inkilâbı, onlarca aksak ve değiştirilmesi gereken bir rejimdir. Aynı iddiaları, Suat Derviş'in (Cumhuriyet) başlıklı yazısında ve H. H. imzalı bir kızılım (İnkilâp ne demektir?) makalesinde buluruz. (Yeni Edebiyat, sayı 25, sah. 1). Kızıllarımız, Cumhuriyet inkilâbinin (Devletçilik) prensibine bile dudak bükerler. Onlarca inkilâbımızın bu prensibi, «bürokrasi derekesine düşmüş, halkın küçük gören bir memurlar oligarşisi» dir. (Yeni çıkan Yeni Ses, sayı 3, sah. 6; Y. Ahiskalı). Hattâ bu inkilâpiar, sırf «proletaryayı aldatmak için» yapılmaktadır. Bu iddiayı, H. Avninin yazalarında göreceğiz. Cumhuriyet inkilâbımızı tamam saymadıklarına göre, istedikleri nizam hangisidir? Abidin Nesimi, (Türkçülük) başlığı altında yazdığı bir yazında, inkilâpların seyrini gene o mahut sıra mucibince tekrarlıdıktan, geri bir safhada kalan burjuvazinin karşısına, inkilâpcılığı, «yeni bir sınıfın» (halk) dediği protteryantî davâ edindiğini anlattıktan sonra, bu inkilâbin neticesini şöyle anladığını yazıyor: «mazlum ha'kin iktidarı ele alması» Hakkî Türkçülük buymus! (Yeni Ses, sayı 3, sah. 5).

Aynı mecmuanın aynı sayısında, daha cüretkâr bir yazıcı (Yeni Dünya Nizamı) adını taşıyan başmakalesinde, inkilâpların seyri tamamen aynı şekilde hikâye ettikten, liberalizme ve demokrallere bol bol sövdükten sonra, kapitalizme karşı müdafale sistemini kabul eden (devletçi rejimlerle) de alay ediyor ve yazısını şu apaçık satırlarla bi-

tiriyor:

«Fakat nafile, iş bu kadarla bitmeyecektir. Büttün bir âlem değişmekteydi. Çökmenin öniine geçilemeyecekti ve geçilemedi..

«Şimdi bir nizam beklenmektedir. BU YENİ NİZAM MUTLAKA KURULACAKTIR. Hiç şüphe yok ki bu gelecek nizam, yıkılmakta olan iktisimci zihniyetini taşımayacaktır. Harp, hangi tarafın kazancıyla biterse bitsin, bir nizam kurulacaktır. Fakat bu nizam nasıl bir nizam olacaktır, ne gibi karakter gösterecektir? Bu nizam NE iptizale uğramış, NE de suisistimal edilmiş PARLAMENTO SİSTEMİNİ ve NE DE sâye ve kitleye tahakküm eden Faşist ve Nazist sistemlerin eseri olacaktır. O, çalışan ve yorulan HALK YİGINLARINA daha çok refah veren ve onları düşünen bir NİZAM olacaktır. O, geri memleketterde millî kurtuluş hareketleriyle suçlanan, bu hareketi tamamlamış ülkelerde halk ve KÜTLE ekonomisi çerçevesi içinde yürüyen hür nizam olacaktır.»

(Sah. 11, B. Atılgan)

Bu nizam, hepimizin de açıkça anladığımız veçhile, KOMÜNZİMDİR!

Iste, «Demokratiz» dedikleri halde Demokrat nizama bu derece aleyhtar olan bu kızıllar, «cemevi sadıqız» dedikleri halde Türk inkilâbını bu şekilde kötülemekte ve onu devirip yerine geçirecekleri kızıl nizamı özlemektedirler. (1)

Dehşetli bir cür'etle çıkarılmış olan (Projektör) mecmuasında, «Türkiyede küçük sanayi yükseliş» mevzuunu kalemine dolayan Hüseyin Avni, cemiyetimizdeki «sunuf mücadeleinin seyrini» çiziyor ve o da, Cumhuriyet rejiminin devletçiliğini, İş ve Sümer Bank gibi devlet bankalarının sermayedarlıklarını hep «burjuvazının yaftası» olarak görüyor (sah. 30). Aynı zat, birkaç yıl evvel nesrettiği «Reaya ve Kıyili» adlı kitabında, tarihin ve cemiyetlerin bu Marksist izahını Türkiye'ye tatbik ederek, kırkınlı ilâkümler telkin ediyor. Bu kitabı her sayısında hararetle tavsiye eden (Yurt ve Dünya) mecmusu da, Hüseyin Avni'nin bu idialarla dolup taşan makalelerini nesrettiliyor. Mesela, «Tahta çırıklar» yazısında bile, sabıkâr solculardan olan H. Avni bu nazarîyeyi sokusturmakte kusur etmiyor. (Sayı 21, sah. 324). Gene Hüseyin Avni, gene (Yurt ve Dünya) da, «Türkiyenin iltisadî tarihi, yurttaki sermaye birikmesinin gelişmesi bakımından 1. ncı cihan harbi esnasında olup bitenlerin önemli bir veri vardır» vesilesiyle, aynı iddiaları serp stinksizedir (sayı 30, sah. 200 ve ötesi). Türk inkilâbının bu merhalelerden geçip nihayet «burjuva sınıfının devletçi kılıkli sermayedarlığına dayandığı» nazarîyesini aynı mecmuanın diğer muharrirlerinde de rastlıyoruz. Fakat Abidin Nesimi'den ve benzerlerinden daha ihtiyathî olan bu solcu doçent ve öğretmenler, oreya kadar asıllıkları «seyri» devam ettirip, bu nizamın da yıkılaca-

(1) Bir parça aldığımız yazının sahibi, (Babeuf) ü önek tutmakla da gayesini belli ediyor. Babof, Fransız Büyüük İhtilâlini komünizme çevirmek istemis olan ihtilâclıdır. (1760 - 1797)

ğini veya yıkılması icabettini açıkça söylemek cesaretini gösteremiyorlar. Meselâ, en azılılarından olduğu halde bu hususta nedense tabansızlık gösteren Adnan Cemgil, hep bir şeyle geveliyor duşuyor, fakat baklayı ağızından çıkaramıyor: «Humanizma» başlıklı yazısında, «Orta çağ medeniyetinin sonunda bir Yanardağ gibi fişkirdığını gördüğümüz rönesans devrini anlıyabilmemiz için...» cümlesiyle bir köprü atan Cemgil Yoldaş, derhal «ekonomi vaziyeti...» «derebeylik ekonomisi», «burjuvaların hâkimiyet devri» lâflarına girişiveriyor. 19.uncu sahifede, burjuvaların tesis ettikleri serbest rekabet ve liberalizm sisteme bir hayli çattıktan sonra, bu devrenin en mühim hâdisesini söyle anlatıyor:

«Bunun sonucu bir millet içindeki insanlardan bir kısmının en büyük refaha erişirken, ötekilerin en koyu sefalete ve hayvan hayatına düşmeleri oldu». Bu komünist hükümden sonra, humanizmanın, «bütün insanları her şeyleden faydalandırmak» demek olduğu anlatıldıktan sonra, tekrar burjuva nizama tecavüze geçiliyor. Empiryalizm, küçük milletleri yutmaktan ziyade, «yne onlar içinde bir zümreyi» - yani proletaryayı - soymak demekmiş. Bu Marksist izahlar tamamlanınca, Türk inkılâbına geliyor, onun da «derebeylik çağını tasfiye» saf hastada geçtiğini söyleyip kahyor. Yukarıda izahata göre, bu devir, derebeyliği tasfiye eden burjuvaların «halkı» istismar ettikleri devirdir. Apaçık bu manâ çıktıgı halde, muharrir muhakemesini buraya kadar yürütmege cesaret edemiyor ve neticeyi okuyuculara bırakıyor. (Sayı 25, sah. 19 ve ötesi) Yazı, Türk inkılâbına bu kadar eğir kundak sokulduğu anlaşılmaması diye ucuz öğüster ve pohpollarla bitiyor. Abidin Nesimînîn de, o çıraklı makalesine bunları ilâveye lüzum hissettiğini hatırladığımız için, aldanmamiza imkân olmuyor. Aynı zat, aynı mecmuanın 26 - 27 nci sayısında, bu sefer «Hayata atılmak» mevzuunu ele alarak aynı şeyleri geveliyor (sah. 82, sütun 1 ve 2). Aynı mecmuanın 30 nci sayısında ise, Çerkez doçent Niyazi Berkesc «Modern Ekonomi'nin Doğusu» başlıklı yazısında aynı terâneyi tutturup aynı kurnazlıkla yeri yolda duruveriyor. «Bugünkü ekonomik ve siyasi meseleler, makine medeniyetinin dayandığı sosyal sistemi bilmekle anlayabiliriz» kaydile başlıyan yazı, gene işi, derebeylik nizamından ve onu ortadan kaldırma için orta sınıfın - burjuvazinin - yaptığı mücadelelerden bahse döküyor (sah. 206 ve ötesi). Daha öteki sayıda ise (Modern Ekonomi'nin temelleri) başlıklı bir makaleyle Marksist nazariyeyi devam ettiren aynı zat, burjuvaların bu mücadelelerinin mahiyetini arzediyor. Evvelki yazısında esasen yazmışlığı: «Kendilerine Bourgeois denen ve daha sonra koca bir sınıfın adını vermiş olan bu insanların öncülüğünü ettikleri «hürriyet mücadeleleri», gerçekte satın alma ve satma hürriyetinin başarılması uğruna yapılan bir mücadele idi.» (sah. 208). Mûteakip yazida bunu tekrarlıyan muharrir, bir başka sebep daha keşfedor: «Birçok insanlar derebeylere bağlı kaldıkça, fabrika müstahsiline lâzım olan insen unsurunu bulmak tabii imkânsızdı.» (Sa-

yı 31, sah. 242). İşte, güya istibdat ve hürriyetten kurtulmak için yapıldığını sandığımız İngiliz, Fransız, Türk ihtilâl ve inkılâpları, hâkikatle sırf «pazar hürriyeti uğruna» (sah. 239) ve burjuvalara lâzım olan amele kütlesini, zadegânın elinden çekip almak için yapılmış! Ve bundan, «kapitalist cemiyet» doğmuş (sah. 239, sütun 2). Fakat devleti ele geçiren burjuva ekalliyet, ameleleri pek az bulmuş ve kazancı uğrunda daha fazla istismar eylecek insan yığınları temin için, iki çare keşfetmiş: Bir taraftan köylülerin topraklarını zorla ellerinden alarak bunları «istihsal väsitasından mahrum», dolayısıyle burjuva fabrikalarında çalışmağa razı insanlar hâline getirmiş; diğer taraftan da, hüyük sahayili ile küçük sanayii ezerek, el ve tezgâh işçilerrini iflâs ettirmiş; bunlar da işlerini burjuvalara kiralayıp proletâr olmaya mecbur kalmışlar. «İşçi piyasası» ise böyle teşâkkül etmiş! (sah. 243 ve 244, süt. 1). Bu zulmü örtmek için de «Kabahat makine medeniyetindedir» diyerek «insanlar arasındaki münasebetleri, eşya arasındaki münasebetler şekilde peçelişmişler» (sah. 243). Ve bugünkü burjuva nizamı, bu yüzden, şu manzarayı arzetmiş: «Bir taraftan, yavaş yavaş emeğini kazanan, kendi başına kendi vasıtalarıyla istihsal yapamayan bir zümre, diğer taraftan da istihsal väsítalarına sahip olmak suretiyle onun kârı ile geçen bir zümre meydana geldi. Bu vaziyet, derebeyliğin ortadan kaldırılması ile meydâna gelmesi beklenen cemiyet şeklinde tamamıyla farklı bir cemiyet oldu. İnsanın insandan hür oluşu yerine, bambaşka ve daha geniş ölçüde bir bağlantısı (yani esaret) sekli meydana gelmişti. Medeni hürriyet yerine, çok daha tesirli ve siyânullü bir âitîsâdi tabiiyet sekli meydana geldi.» (sah. 245).

İşte size, Yurt ve Dânyâcların ilim kokulu cümlelerinde, Nâzîm Hikmet'in tam tekrarı:

Zincirden kurtarmadı yok sul çâşanları
Yine biz köleleriz, sfendâlerimiz var

Efondî işliyor, esir işliyor yine!

(Meşîn kaplı kitap, 1921)

Ve bu adamlar, «komünist değiliz!» deyivermekle âlemi aldettilerini sanıyorlar!

Bu ilmi tavrı lâflara rağmen, içtimai ve ikâsiâdi akışı bu kadar basit, iptidâi ve klîse formüllelerle zâlatmağa kalkışan, hâkikatleri tahrif eden muharririn ağızındaki bakla nedir? Niçin bu seyri, «millî hürriyet inkılâplarına» kadar getirip dayâdiktan ve burjuva nizamını yerin dibine batırıldıktan sonra, birdenbire susuveriyor? Ondan sonra gelen devir, bu izahların aynını yapan Karl Marksın ve A. Nesimînîn yazılarından öğrendiğimize göre, «istismar edilen proletaryanın ihtilâlyle amele diktatorluğu kurmak safhesi» değil midir? Niçin arkadaşı Cemgil ve Yoldaşı H. Avniyle Nesimî gibi, izahını Türk inkılâbına da tatbik etmek cesaretini gösteremiyor? Gerçi 242. nci sahifede bir şeyle geveliyor.. Hânuz bazı memleketter - Türkiye'yi kastetmek istediği seziliyor - derebeyliği ortadan kaldırılmış olmakla beraber, kölüyü büsbütün proletârlestirememisler.. Fakat kapitalist rejim

bu yolda da katiyetle ilerliyormuş; ötekisi memleketlerin geçtiği safhadan onlar da geçeceklermiş. Yani, «İstibdattan kurtuılma» parolası ortaya atılan Meşrutiyet ve Cumhuriyet inkılâpları, sırif burjuvaların «serbest pazar» mücadeleşiyemiş. Devrebeyle tasfiye edilmiş. Burjuva nizamı olan mevcut Türk içtimai düzeni de, proleteryanın istismarına dayanıymış. Berkes'in bahsettiği «iktisadi esaret», bahsetmediği komünizm dâvâsını doğuracakmış:

Sade bir din, bir kanun, bir hak:

İşleyen dişler

Ve târik edilen bu gaye neticesinde, yeni bir ihtilâlle, inkılâp Türkiye'sini, yani burjuva nizamını tasfiye etmek..

İşte, Cumhuriyet inkılâbının sırif bir «burjuva rejimi» olduğunu açıkça söyleyen E. T. Eliçin Yoldaşı (1), işte «millî kurtuluş hareketlerimizi», sırif üst - yapının kendi menfaati için başardığı ve eksik bıraktığı bir inkılâp olarak karşılıyan «Yürüyüş» mecmuasındaki Yoldaşlar (2), ve iste, ilk olarak ele aldığı makalelerinde, hepsinden açık olarak bunu ifâde eden ve yeni çıkardığı mecmuasında (Yurt ve Dünya) yâ tavsiye eden Abidin Neşîmî Yoldaş! (3)

Hü'lâsa, bütün bu kızıllara göre, inkılâbımız, Türk milletinin istiklali ve hürriyeti için yapılmamıştır. İstibdattan kurtulmak için halkın kani dökülmemiştir. Bu inkılâp, sırif Türk burjuvalarının, pazar serbestisi uğrundaki mücadeleleridir! O güzel lâflar, kendi menfaatleri yolunda halkı da kullanmak için ortaya atılmıştır! Bu kurulan inkılâp, burjuva nizamının olduğu için, eksiktir, sakattır! Cumhuriyet inkılâbının «Halkçılık» programı, «devletçiliği», «devlet bankaları», hep göz boyamak ve proletâr ihtilâlini önlemek için yapılmıştır! Bu islahat teşebbüsleri «yukarıdan aşağıya» doğru olduğu için, sahtedir! Yakında, köylüyü ve küçük sanat erbâbını dahi, ihtiârı, kazancı uğruna - tipki Avrupa kapitalizmi gibi - istihsal vâsitasından mahrum bırakacak, onları da ameleler gibi «iktisâdi köleler» hâline sokacaktır! Öyleyse, tarihin de mukadderatına uyularak, «aşağıdan yukarıya» doğru bir inkılâpla, bir ihtilâlle, bu burjuva nizamı devrilmeli, amele diktatoryası kurulmalıdır! Ancak bu suretle inkılâp tamam olabilir! Bunun için de proleteryayı, köylülerini, ihtilâle hazırlamalıdır. Ve hepsi imânia yazıyor, imâna tekrarlıyorlar: «Bu mutlaka olacaktır!»

İşte gaye budur! «İhtilâl bekleniyor» ve «Sannattan gayeleri!» bahislerinde bunu delileleriyle dekrar görecetgiz! İşte İnstîlâbi anlayışları budur! İşte bütün yazılarına, bütün faaliyetlerine hâkim olan maksat budur! Üstelik, ilerde de isbat edeceğimiz veçhile, (İhtilâl) isteyen, yani Kemalizmi yıkmayı hede tutan bu adamların artik «İnkılâpcı» görüşüslere ve mevcut rejime bağlılık lâflarına

inanın olursa, pek şaşarım. (1) Hele başkalarını «Cumhuriyet rejimine muhaliflikle» damgalayışlarına kulak asan olursa, büsbütün şaşarım! Lâf kalabalığı ve kurnazlıklar altından sırttan tek hâkat budur. Bunu, kendi yazılılarıyla isbat ettik.

Yarinki Kızıl Dünya!

Kızıllarımız, ihtilâle kıskırttıkları halka, eski dinlerin cennetlerini aşan yaldızlı «Yarınlar» vadedeniyorlar. Cemgil Yoldaş peygamber kesilmiş, yazıyor: «Yepeni, ışıklı ve gerçek bir insanlık hayatına ulaşılacak olan olaylar bugünkü cihan hâbinin sonunda belirecektir!» (sayı 26 - 27, sah. 83). Cemgil Yoldaş*, başka bir yazısında da, bu «ışıklı yarının» komünizm olduğunu bildirmek lütfunda bulunuyor: «Gelecek geçmişten daha güzel, daha ışık olacak. Tabiatı yenen insan, talii de yenecek, toprak üzerinde herkes saadet payını elde edecek.. Medenilik ve hürriyet bütün insanların malî olacak...» (sah. 90). Bu güzel temennilere kim ıstırak etmez? Fakat altında «zenginler meşutken amele bâdbaht! Burjuvalar hürken, proletarya esir!» propagandası sırtımıza mı? Helsi bu kehanetler, Stafford Crips'in iktibas edilen beyânatından bir sahife sonra gelirse, güya insan yetperver ve hayırhâh Cemgil icealizminin sinsi maksadı daha iyi belirmez mi?

Peygamberliklere devam edelim. (Yeni Ses) mecmuası, mâden amelelerinin «Yeraltı şârkısı» nda bâkin neler istiyor:

Buradan dünyaya

Kurmaktadır cenneti

İnsar oğullarının

Nasırı elleri!» (sayı 14)

Proleteryanın kuracağı cennet mâlitim! Türk milletinin o «cennette» bulunmasını big istemem! Çünkü semâsi kan, zemini gerilik, çevresi yağma ve imhadı! «Açlık, hürriyet» parolasıyla yürütülen bu dâvâni ufkı, haksızlıklar ve bozuklukları suurla düzeltmek değil, memleketi sınıf kavgalarile kana balemek, milletimizi düşmana teslim etmekti! Bu kızıl cennet bizden irak olsun, Tanrımlı!

Devam edelim: Yeni Yol mecmâusunda İhsan Altay, Avrupanın «Yarının» söyle görüyor: «Eğer Avrupada milletlerin dâhilî bünyelerinde gelişmiş

1) Rüşvet kabilinden bir Türk büyüğünne veya inkılâba cakkavulkuk ederken bîz, kinleri ve düşmanlıklarını cilânin altında yaktıksız kelimeler hâlinde sırtıyor. Mesela, Lozanda İnönü, güyâ medîh kasdiyle, su şekilde tasvir edilmektedir:

«Bir mahkeme huzurunda evlânının hayatı mevzuubakis olan bir ana gibi *keyerek*, müzakereleri idare etti..» (Yeni Yeni Ses, sayı 3, sah. 1).

Halbuki Türk kafalarında İnönü, Lozanda, galip bir milletin eğlmez iradesini temsil eden bir kahraman olarak yaşamaktadır; isterse evlâdi için olsun, «titreyen» bir insan şeklinde değil! Gene aynı yazida, Türk Cumhurreisi İnönü için su söz kullanlıyor: «O, mevkiden daha çok memleketini sever..» (Inönü ve Lozan, sah. 12). Burada «daha çok» tâbiri kadar acecisice bir şey tasavvur olunamaz!

(1) *Türk inkılâbı*, 1940, sah. 17 ve 63.

(2) Sayı 15, sah. 22 ve sayı 16 sah. 7.

(3) *Yeni Ses*. C. 4, sayı 1, sah. 10.

olup da yeni bir dünya görüşle (yâni komünizmle) ortaya atılacak bir sınıf (=proleterya) mevcut ise, bu sınıfın da Avrupayı birbirlerini tamamlıyan uzungardan mürekkep bir mütehit uzviyet haline getirmesi muhtemelidir.

(Sayı 1, sah. 8)

Aynı şeyi Tan gazetesinde Serteller durmadan yazıyorlar mı? Hattâ, 15.6.943 günü nüshada daha sarih olarak, Avrupalının ve Türkiye'nin bolşevikleşmesini umduklarını görmedik mi?

İste Cemilden Tana kadar, kızılların umdukları «Kızıl Yarın!» Şimdi söyleyelim ki, «ışıklı» dedikleri bu karanlık gün hiç bir zaman doğmuyacaktı! Çünkü milliyetçiler tetiktedir.

Istedikleri komünizm, mutlak komunizmdir!

«Komünistler, teorilerini su tek formülle hâlsa edebilirler: Hususi mülkiyetin lâğvi!» (Karl Marx, *Manifeste Communiste*, 1847, sah. 24).

«Proleterya İnkılâbı, ancak mülkiyet hakkının zorla ihlâli suretiyle yürüyecek.» (aynî, sah. 30).

— «Bütün istihsal vasıtalarının Devlet elinde, yâni hâkîm sınıf hâlinde teşekkül eden proleterya toplanması.» (aynî, s. 30)

Hususi mülkiyetin lâğvi!» (1928 Enternasyonal Komünist teşkilatı 6.ncı kongresi programı).

«Proleterlerin kendilerine ait hiç bir şeyleri yok ki muhafaza etsinler. Her hususî teminatı, mevcut her hususî ennîyeti yok etmek... Mevcut cemiyetin alt tabakası olan proleterya, resmi cemiyete rüçüt veren üst tabakaları çatır çatır atmadan kalkınamaz.» (K. Marx, sah. 2)

Fikriyatını yaptıkları, sanatı hazırlamakla mükkellef tuttukları ve sinsi sinsi hazırladıkları kızıl ihtiâlinden sonra kurmayı tasarladıkları rejim, en mutlak ve kaba manasılı komünizmdir. Ne küçük sanayie, ne de en ufak mülkiyete bile zin yoktur! Köylüler bile alınlarının teriyle kazanıp daha büyük tarla sahibi olamayacaklardır! Yazık!

Misal mı isteniyor? İşte:

Yurt ve Dünya mecması Isveçli bir muharririn Şehir Tiyatrosunda oynanan (İflâs) piyesini tahlil ederken, oradaki sosyalist tezi şöyle hâlifâ ediyor:

«Bütün sermayenin iktisadi hayatı hâkimiyeti, insanlık kıymetlerinin yok olmasını, ahlâk sukulunu doğurur. Bunu önlemek için, iş hayatı, ufak sermayelerle yaşatılan iktisadi müesseselere dayanmalıdır.»

Bu nisbeten mütedîl sosyalizmi bile Yurt ve Dünya'cılar kabul etmiyor. Bunu «Sermayecikin propagandası» diye alayla karşılıyor ve mistisizm diye sıfatlıyorlar. Nihayet, tam romantik ve «realiteyle hiçbir alâkâsi olmayan» bir eser hükümlü veriyor, fikirlerinin ifratlığı ile okuyucularını şaşırtıyorlar. (Yeni Yol) mecmusu da, Rodbertus'ü tenkit be-

hanesiyle, sosyalizmdeki mutlak komünizm ifratını belli ediyor: «Rodbertus'un maaleset göremediği nokta şudur ki, istihsal vasıtaları sahibi mülkiyetinde kaldıkça temellük te aynı suretle sahibi kalacak ve hususî mülkiyet de devam edecektir. (Sayı 2, sah. 13)

Dehset! Demek ki bu bayların hâkim olacakları rejimde, hiçkimse istihâl vasıtalarının sahibi olmayacağı gibi, en ufak hususî mülkiyete dahi hakkı olmuyacak. Meselâ şu satırları yazdığını dolma kalemlâle benim malim olamayacak! Meselâ bir ufak demirci, dükkânının ve tezgâhının sahibi olamayacak! Bir ufak köylü, toprağının sahibi olamayacak! Yeni Yol, 3.uncu sayısında, bunu formül hâlinde de ifade edecektir: «Yeni Yol, istihâl âletlerinin nasionalize edilmesini ister» (sah. 8). «Nasionalize» demek, ferdin elinden alınmak demek olduğuna göre, bu rejim, ancak Rusyanın ilk mutlak komünist devridir. Bu mecmua «bir tek yol tanrı: Katıksız inkilâp yol!» diye bağırsızken (sayı 2, sah. 17), işte bu müfrît komünist rejimi kastediyor. E. T. Eliçinde, birçok defalar zikrettiğimiz eserinde, «gönlümü verdigim köylü sosyalizmi» dediği komünizmi şu cümleyle ifade ediyor: «birbirine müsavi topraklara sahip bir köylü sosyalizmi» (sah. 92). Alının teriyle ve emeğiyle hakedeceği fazla toprağı ve daha büyük araziyi kazanmak ve mülk edinmek - hâkîm bile köylünüze tanımayan bu müfrît komünizm, hâlis Türk köylülerine anlatılsa, alacağı cevap, bu hayalperest Solcuya pek şaşırtacaktır! Nihayet, bu müfrît komünizmin, herseyden müsavi istifade hâdigi inanen Hilmi Büyükkerci, söyle hâkimtadır:

Ben milyonlarca kadımdan bir buse
Silolar dolusu buğdaydan bir avuç
Kırkçızır gündeşen bir damla

İstiyorum! (Yeni Ses, sayı 15, sah. 13).

Kadınlar hususunda yürütülen müfrît komünizmi de ilerde göreceğiz.

Komünizmîleri, Sovyet Rusyanın bazı yerlerinde hâlâ tatbik edilmektedir. «fabrika işçilerinin istihâl edilen malî sahipleri olmaları» prensibini de güderek, ifratın son haddine varır. Meselâ, Abdîn Nesîmî, yeniden çıkan (Yeni Ses) 3.uncu sayısında (Amele Norması) başlıklı bir yazı yazar ve amelenin daha fazla verimli çalışması için düşünülen çareleri tenkit ettikten sonra, yazısını amelenin canı istedigi gibi çalışmasını mümkün kılacak hayali rejim özleyişle bitirir: «İşin mahsûline, İŞGÜCÜΝ VEREN sahip olursa, bu takdirde çalışması kendi davası, kendi meselesi olmuş olur.» (sah. 8)

Ve işte, aynı mecmuanın 2.inci sayısında, aynı tez -amele diktatoryasını da güderek- şiir halinde ifade edilmiş:

Bir Biz Varız
Bizim için döner çark
Çarkçısı bizden
Kaptanı bizden
Tayfası bizde
Bir biz varız
Bu geminin içinde

Cahit Saffet İrgat

Demek ki onların «Nizam»ında, ameles olmaya hakkı hayat yoktur!

İste Kızıllarımızın tahayyül ettikleri Cennet budur!

Kızillara göre Sanatın gayesi

Yukarıda Marksizmden bahsederken söylediğimiz gibi Solculara göre Burjuva, yani «üst yapı» sanatı, Kapitalistlerin müesseselerini yaşamak için ve proleteryayı istismar ederek yaptıkları, çürümüş bir nizamın sanatıdır.

Kızıllarca sanatın, İhtilâlin hazırlanmasında ve yapılmasında büyük tesiri vardır ve esasen kızıl sanatın gayesi de ihtilâli mümkün ve muvaffak kılmaktır. Bu vâdide ilk adım sanatkârın, kitlenin, yani diğer adı ile «proletarya»nın ruh haletten ve içtimai vaziyetini mümkün olduğu kadar feci olarak aksettirmesidir. İşte kitlenin istirap ve elem hislerini iyice mübalâga ederek ifade edebilmek (Realizm Sosyal) yani hakiki adı ile sanatta Sosyalizmdir. Fakat tuhaftır ki Realist olduklarını iddia eden bu sapıklar halkta elemden, istiraptan, ümitsizlikten ve kinden başka bir şey görmüyorlar ve aksettirmiyorlar: esasen gayeleri bu istirap, elem akışlarını bir komprim haline sokup tekrar kitleye yutturarak bir kin ve intikam havası yaratmaktadır. İşte Cavit Yamaç Uyanış mecmuasında sanat hakkunda yazdığı bir yazında bunu açıkça söyleyi: «Onun (sanatkârın) vazifesi yevmi çırpanış ve ihtaraların akışını kitlelerin vicdan üzerinde aks ettirmektir» ve ilâve ediyor, «Kitlenin ihtaralar ve hislerini birleştirecek bir organ bulunmazsa bunalı dağınık gider». Tabii burada kitleden kasit proletaryadır ve dağınık gitmesinden korkulan hisler de kızıl sanatkâr tarafından ihtilâl nâmeleri halinde kitleyi mevcut nizamın aleyhine kıskırtacak hislerdir.

Biz milliyetçiler bütün kalbimizle sanatın millet ve cemiyet için olduğuna inanıyoruz, fakat bizim aksimize olarak Solcular hizmet etmekle mükellef oldukları cemiyette sadece istirap, haksızlık, ve sefalet görürler ve hizmetlerinin, o mahut sınıf kavgasını, yani meşum ihtilâli çıkarmak olduğunu iddia ediyorlar.

Abidin Nesimi «UYANIS» mecmuasının 587inci sayısının 25.inci sayfasındaki «Sanatın Cemiyete Bağı» adlı yazısında diyor ki:

«Sosyetenin sınıflara bölünüşü estetiğin de sınıfı bir mahiyet arzemesini doğuruyor. Fakat sanat muayyen bir maddî istihsal devresinden sonra kendini gösterdiği için sosyetenin en feci hâlinde bulunan zümreler sanat numuneleri veremez.» İşte sanatkâr bu zavallı istismar edilen, eziyet çeken kitleye tercuman olmalıdır ve bu kitleye intikam ve isyan fikirlerini aşılmalıdır: A. Nesimi ilâve ediyor:

«Konformist olmayan sanatın ilk vazifesi, sosyetenin ahlâkını tadel ve tebdil ile uğrasır, ikinci vazifesi SOSYETENİN İCTİMAÎ, SIYASİ DÜZE-

NİNİ TADİL VE TEBDİLDİR; üçüncü vazifesi artık HAKİMİYETİ ALIŞ DEVRESİDİR.»

Aynı muharrir, aynı mecmuanın 584.uncu sayısında BİR İZAH adlı yazısında: San'at, cemiyetin iktisadi ve içtimai rejimini değiştirmek için kullanılmıştır.» diyor. Yoldaşı Cavit Yamaç daha ileri varıyor, sanatkârın vazifesinin cemiyetin gayrı memnun sefil tabakalarının ihtaralar ve kinselere önderlik ederek bu garez duygularını toplamak olduğunu iddia ediyor.

Sapıkların san'at telâkkilerini derleyelim:

Alt yapı veya kitle denilen proletarya kapitalist burjuvalar tarafından istismar edilmekte ve haksızlıklara maruz kalmaktadır; burjuva sanatı da bir çok Burjuva müesseseleri gibi bu istismardan doğan bir san'attır. Yeni sanatkârın vazifesi istirap ve sefalet içinde bulunan kitlenin his ve fikirlerini ifade etmek ve hanüz suurlaşmamış olan kin ve intikam duygularını suurlaştırarak, ihtilâl zeminini hazırlamaktır. Hakiki sanat cemiyette sefaetten ve zenginlerin haksızlıklarından tahammûr etmeye bulunan proletarya finci ve kini, dağınık giden bir infâl halinden çıkarıp ihtilâle kadar varan devamlı bir ihtar olacak şekilde işlemektedir ve hakiki sanatkâr bunu târik edene denir.

Tabiatîle Burjuvazi, yani mürteci zümre bu sanatkârlara (!) karşı cephe alacaktır, fakat sanatkâr kendini bu zümreden ayırip «sosyal aksa ayak uydurarak onun inkişafını hızlandırmalı ve önündeki engelleri temizlemelidir.» (*)

... «San'at, bir zümre psikolojisinin in'ikâs'dır» diyen Yürüyüş mecmuası da bunu şöyle ifade ediyor:

«San'at, cemiyet hayatı statik değil, dinamik; pasif değil, aktif bir rol oynamalıdır. San'at halka (=proletarya) suur kazandıracak bir astı, bedbin (yani kader: razi) haleti ruhiyesini parçalayıp yerine nikbin (yani umidi ihtilâlde gören) atmosferi yaratacak dinamik ve aktif bir rolle sahneye çıkmalıdır.» (Sayı 16, sah. 30, E. Kermo)

Solcu sanatkârların (!) en zararsız, en saf ve hattâ en komik görünen eserlerinde bile bu sinsi ve kundakçı filik gizlidir.

«Kanbur Nine» diye bir şiir (!) okuyoruz. Tekerlemevari olan bu saçma bile köylünün sefaletini ifadeye çalışıyor.

«Toprağa ter döktün ne çıktı?» scrusunda «Kül çıktı» diye cevap veren sair, yoldaşının da itiraf ettiği gibi (**) bu çocukça tekerlemedere «daha ciddi meczûluların ifadesine kalip vazifesini» gördürüyor.

Tarz itibarı ile Türk sanatını rezil eden bu sanatkârlar (!) sayısız şîrlere, hikâyelerine hattâ tablolarına zehirli ve zararlı fikirlere, «notion» lara kalphik vazifesini görürler. Yusuf Ahiskâlî, Sabahattin Al, Bekir Sitki Kunt, Niyyazi Ağırnashî, Halikarnas Balıkçısı (Cevat Şakir) gibi renkleri belili muharrirler sözde sanat eseri ile işçilerde ve münevverlerde kin ve ihtilâl fikrini uyandırmaya durmadan çalışıyorlar. Şiirden başka her şeye benzeyen

- (*) Bülent ENGIN Yürüyüş, No. 15 Sf. 22
(**) YURT ve DÜNYA Sayı 26-27 Sf. 87-88

deli saçmalarını yazarlar, kâh güneşteki kızıl kumrularla, kuşcu amcanın bulutları ile kâh hiç alegori yapmadan zehirlerini akıtıyorlar.

Bu sapıkların efsapik ve en menfur tarafları, yarım yamalak bildikleri Marksın Tarihi maddeciliğinden mülhem bir «an'an ve tarihî kıymet aleyhtarlığıdır». Onlara göre zihniyetleri «isyanda bulunan bir âlemin» şuurlu ifadesidir; bu ifade, san'ati ananenin tesirinden kurtaracak, yeni sair «Ayasofyanın arkasında Askerî müzenin kavuklu tozlu ve saman dolu kuklalarının geçmiş şanı» (****) ile uğraşmayacak istikbalin mücadelesini, istiklal ve ekmek san'ati yapacaktır; yani gayrı meşru bir manşak ihtilâlinin çiğirtkanlığı vazifesini görecektir.

İhtilâl Hazırlıyor, İhtilâl Çağırıyor, İhtilâl Bekliyorlar!

«Proleterya, hâkmiyetini, burjuvazinin zorla devrilmesiyle kuracaktır!» (Karl Marx, Le Manifeste Communiste, 1847, sah. 22)).

«Komünistler, kanaat ve niyetlerini gizleyerek alçalmazlar. Gayelerine, ancak bütün ananerî içtimaiî nizamı şiddetle devirmek suretiyle erişebileceklerini açıkça ilân ederler. İdareci sınıflar, bir komünist ihtilâli fikriyle titresinler! Komünistlerin bu ihtilâlde, zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri yoktur! Bir dünya kazanacaklardır! Büttün dünyanın proletârleri, bîleşiniz!» (Ay. ni, sah. 41)

«İktidar, insafsız bir şiddetle ve ihtilâle fethedilecektir.» (Enternasyonal komünist teşkilâtının 1928 de toplanan VI nci kongresi programı).

Yarınki dünyanın kızıl olacağını uman Solcularımız, Türkiye'nin de bolşevikleşeceğini zannediyorlar. Maamafî Tan gazetesi bizim için biraz bedbin: 15.6.1943 günü nüshasında, Sovyetler rejimi ni «cihanşümlü ehemniyyette ve pâydar olacak bir process» diye anlattiktan sonra, «bizim mütevâzi şartlarımızla - içtimai bünyemizde derin tahavvüler olmadıkça - mukayese edilemez» iddiasında bulunuyor. Peyami Safa'nın da pek güzel belirttiği gibi, biz henüz «mütevâzi», pek zayıflı şartlar içindeyiz. Cumhuriyet inkilâbımızla, burjuva bünyemizle, mevcut nizamla, topal eşekle kervana katılmaya benzer. Bu yeni Kızıl Dünyayla bağ tesis edememiz için «ictimai bünyemizde derin tahavvüler» yapacak bir ihtilâl geçirmeliyiz. Bunu bizzat kendi cümlelerinden okuyalım:

«Yukarıda işaret ettiğimiz esas mesele kökünden halledilmekçe, topragın en elverişli vasıtalarla işletilmesi, aydınların en iyi niyetlerle işe girişmeleri, şimdîye kadar olduğundan daha bereketli neticelere bizi götüreceği şüphelidir.»

Baklayı ağızından çıktı: Demek ki bütün inkilâp ve islâhat teşebbüsleri, hattâ en iyi niyetlerle

(***) SES Say. 6 Sf. 4 ABİDİN DINO.

çalışmak bile bizi «bereketli neticelere» götüremeyecek. Tek çare «esas meseleyi kökünden halledecek» bir işi ihtilâlidir!

Ihsan Altay Yoldaş da YENİ YOL'da aynı şeyleri söylemiyor muydu? Aynı şeyi, yenî (Yeni Ses) te de okuyoruz: Sayı 3, sah. 8: «İnsan Enerjisinden azamî istifade» makalesi.

Komünist sanatkârin vazifesini bildiren Abidin Nesimî de söyle yazmamıştır: «İlk vazifesi sosyetenin içtimaiî, siyasi düzeninin tâdili ve tebdilidir. Üçüncü vazifesi, artık hâkimiyeti alış devresidir!» (Uyanış Sayı 587, sh. 251).

Ne kadar sarîh! T. Ceza Kanununun 141 ci maddesinde bahsedilen, «Memleket dahilinde cemietin siyasi ve hukuki herhangi bir nizamını tebdil» suçunun işte tâ kendisi! Daha müthîsi, son parçada «hâkimiyeti alış devresi» diye açıkça söyleyen «İhtilâl», T. Ceza K. nun 146, 147 ve 149 ncü maddelerinin derpiş ettiği ağır suçtur. Hülâsa, tam kanunun da çerçevesine girecek kadar sarîh ve katî bir ihtilâl ideolojisi!

Yeni Yol mecmâusunda, gülençlüğü altında hain fikirlerini ve kara suratinin arkasında kızıl niyetlerini gizleyen Asaf Hâlet Çelebi, «îçi kipkizil» olan karpuzlardan bahsediyor:

«Ayağıma karpuz kabuğu koysaklarından korkacığım, onlara kan kırmızı karpuzlar satarım...» sonra «Karpuz sergisinde, kültür, kültür kesecigi karpuzlardan» bahsedeni bob-stil muharrir, mecazî olarak anlatığı ihtilâlin zorluğundan söyle bahsediyor: «Ticaret kanunu da (yani Ceza K. nu) buna müsait değilmiş.. Şimdilik karpuz sergisini hayalinde kuruyorum!» (Sayı 1. S. 5).

Ihtilâl ve «kan kırmızı rejimi» bu Çingene ırklı komünist hayalinde kuradırsın, Yoldaşları bunu hakîkat yapmaya çalışıyorlar. A. Nesimîn direkiflerne uyan kızıl şîrciler «Harp Şiirleri» adı altında sınıf mücadelelerini târik ediyor ve amellerin «Büyük Kavgasından», Kızıl İhtilâlden demâvuruyorlar. Mâhut Ömer Faruk Toprak da, «Harp Şiirleri» yazan şairleri sayıyor ve öğüyor: «Nâzım Hikmet, Cahit Sıtkı, Melih Cevdet, T. H. Dinamo, A. Kadir, Suat Taşer, Orhan Raşit, Nail V... ilh.» Devam edelim:

«Kütlenin (= proletaryanum) istirâbını duyan ve beseri mevzuları kırretle terennüm etmesini bilen bu şîrler pek tabii olarak harpten behsettiler.»

Daha aşağıda, «Uzak Harpler» ve «Suh Zaferi» tâbirleri ile anılan «İhtilâl» den biris var:

«M. Lâtfî, (Zafere Dair) inde, bize Uzak Harpleri yakm bir görüşle... anlattı. Realist ve nikbin bir hava içinde güzel mîsrâlalar söyleyen şair, çocukların kardeşlerini, şerglîlerini ve nihayet arkadaşlarını kaybâden halkın ve gelecek nesillerin zafere, insanları birbirine saldırtan tezâfları ottadan kaldıracak bir suh Zaferine varılacağına emindir.»

Gün doğsun
Kahvaltımız senden olsun
GUNES reçeli!

diyen Cahit Saffet Irgatın şîrlarını, «Çiçek açan» bademlerden, «pamuklayan kavaklıdan», «kiraz veren» ağaçlardan bahsedeni şîrcikleri hep

evvelce gördüğümüz için, burada sadece hatırlatıp geçeceğim.

İste, yeni şekilli bir ihtilâl müjdesi daha:
Limanlarımızdan «demir almaktadır» sevgiliş
Şimşek yüklü, karanlık günler..

«Yağmur» parolasıyla, anılan ihtilâli, İhsan Berk, Abidin Dino.. v.s. gibi kızıl şircilerin nasıl tehâlükle çağırıklarını, H. I. Dinamonun:

*Bir gün bizim mahalleden elbette gececeksin
Arkandan bütün bir ömür ahlayıp, ofslamışacagız!*

şiri gibi, açıkça Kızılordu vasıtasıyla bir ihtilâl bekistediklerini de evvelce görmüştük (sah. 28).

Ses mecmuasında, «işçilerin nastrî elliye hâzırlandığı» bildirilen ihtilâl gününü de H. Büyükkösekerci'den okuduk. Bu ihtilâl gününde ve hazırlanlığında «yoldaşlar» korkmasın diye de, Yürüyüş mecmuası en azlı şircilerinden A. Kadirin kalemiyle teminat veriyor, teşkilâtin kuvvetli ve bütün dünyaya şâmil olduğunu anlatıyor:

*— Ben ve bizim mahalle bakkalı
İkimiz de meşhûlüz Amerikada.
Buna rağmen
Çinden İspanyaya, Ümit burnundan Alaskaya*

*Kadar
Her mill bahride, her kilometrede dostlarım ve
düşmanlarım var.*

Dostlar = yoldaşlar; düşmanlar = proletâr olmaları, milliyetçileri, ilh.

Devam edelim:
*Dostlarımıza bit kere bilo solâmlasmadık
Aynı ekmek, aynı hürriyet, aynı hastet için
ölebiliriz.*

*Ve düşmanların kanlarına susamışım
Kanuma susamışım
Benim kuvvetim
Bu büyük dünyada yalnız olmamaklılığımdır!*

Ben kurtarıp kellemi nida ve sual işaretlerinden (Bu şiri tefsir eden Çınaraltı mecmuası, bu mîraa su mânâyi veriyor: «Zabıta tahkikatından yakamı kurtarıp..»)

*Açık ve endişesiz,
Girdim safâ!*

(Yürüyüş, sayı 12)

Gafletimiz sayesinde «endîsesiz olarak safâ giyen», teşkilâta mensup olduğunu açıkça da söyleyebilen bu I. Sabriler, A. Kadirler, ihtilâl hazırliyacak olan bu teşkilâtin kuvvetini ve «hudutları aşan» kudretini propaganda ediyorlar!

Şu satırları yazdığım sırada intisâr eden ve masâma konulan «YENİ SES» in 2 ncı sayısında da, mähüt Sabri Soran, ihtilâl terennüm etmeye devam ediyor:

*Tozlu ve bulanık aksamları silelim gümümürden,
NUR getirelim sonsuz geceleme*

Va GULSUZ bahcelere GÜL..

Cök cefa çektiğim biraz da safâ sürelim..

(Sah. 11)

Onun içindir ki, sefalet ve yokşulluklarına râzi olan, ihtilâli düşünmeyen proletâryaya kızarlar:

*Uyan!
Sağır göklerin altında uyuyan..
Bugâne şükredip ..*

Yarını düşünümiyeceğiz!

(Yeni Ses, sayı 14, Sah. 14)

Yeniden çıkan (Yeni Ses) de aynı hiddeti gösteriyor:

«Handolsun yaşıyoruz»

Diyenlerin dili kopsun!

Bu şiirin yazıcısı Cahit Saffet, bu parçaya (I) numarasını koymuş; (II) numarasında, hâline râzi olmayan ideal isyankâr «halk kütâlelerini» tasvir ediyor:

«Biz varız» sesleri yükselt

Akşam üstü ..

BALIK KOKAN MAHALLELERDE

Mağrur çocuklar KAVGAYA hazır

Şehrin eteklerinde.

(Yeni Yeni Ses, sayı 4, sah. 2)

Ihtilâle çağrı, her an daha şiddetle, daha sistemle propaganda edilmektedir:

Gemi arıya alalım

Kelleyi koltuğa

Bir şarkı uçuralım

Dört nel olsun !

(Aynı, sah. 9)

Bir başka ihtilâl şiri:

Kahbe dedikleri zaman

Gebedir yarına

*Belki dedikleri gibi
seretli*

DEĞİLDİR amma;

Ölüm biz yataklarımızda bulacak

Kertallardan uzak,

Dostlara yakın..

(Aynı, sah. 9)

«Şerîf değil» diyecikleri, fakat kızılların güzel bulacakları Yarını ne olabilir acaba? Son mîra bi ze bu surî açıyor: (Dost), Sovyet Rusya demek olduğuna göre, bu yabancı devlete bağlanmış bir Türk Yarını, iste onların mevut ve mes'ut Yerimidir!

Ihtilâle çağrıları yüzlercedir! Gözümüzün önünde yapılan bu isyan ve ihtilâl propagandası karşılıkta gefil durmak, bu devamlı telkinlerin bir tesir hissü getirmeyeceğini ummak ne demektir. bilivîr murîz? Tek cümleyle cevap verelim: O ihtilâli, bilmerek, mümkün kılmak!

YURT ve **DÜNYA** mecmuası da mahut Ömer Faruk Toprağın şîriyle, ihtilâlin yakm olduğunu müdâlikâr. «Ekmeklerini bölen insanlar» dan, yanı komünistlerden bahseden bu şîr, evvelce de bildiğimiz gibi «Toprak» kelimesiyle «proletaryayı», fakat bu sefer, amblemleri ve köylülerî hep bir arada, «Yağmur» la da «İhtilâli» kastederek söyle başlıyor:

Dalları ucları çatlıvarak

Toprak ayaklanacaktır.

Kerpic evlerin sofalarında

Târlalara (yâni memlekete) bereket getiren

Yağmurun sesi neredevse duyulacak..

(Yurt ve Dünya, sayı 30, sah. 202)

O kadar sinsi ve ihtivâlı Yurt ve Dünya bile ihtilâli açıkça haber verdikten sonra, ötekilerin tedbirli davranışlarına lüzum yoktur. İste Sabri Soran, «ÜMITLERİMİZ» başlıklı şîrinde, hem Rus-

yaya, hem de Türkiyede ihtilâli bekleyenlere «birazcık daha sabır» tavsiye ediyor:

Bitecek

Biten her şey gibi bu da bitecek
Ve bir sabah
AYDINLIK ufuklara bakarak
Söyliyecliğiz
Mes'ut insanların şarkısını
Ümtleriniz sönmesin çocukların,
Biraz daha dayanalım,
Biraz daha katlanalım!

(Yeni Ses, sayı 15)

Müjdelenen bu ihtilâl kanlı olacaktır. H. I. Di-namo bize bunu vadediyor:

Biz
HAKIKATIN demir meyvalarını yemişiz
Bunun içindir ki parolamız
Demir
Dinamit
Barut!

(Yeni Ses, Sayı 11)

Evet, bu ihtilâl pek kanlı olacak ve biz, siz, hepimiz, kızılların kurbanı olacağız, Suat Teşer de bize bunu vadediyor:

Yine baskaları değil,
Biz varacağz

Yerden yere:

Su kahpe dünyanın
Su kahpe döllerini.

Hazır: Nasırı yumruklarımız!

Hazır: Mezarda ölüler, ih.

Ve iste hazır:

HER SEY! (Bu majisküller şiirin
kendisindedir)

Uyan eyyyy!

UYAN:

Sağır göklerin altında uyuyan (amele)

İste zaman: saat başı,

Geldi çattı **YOLCULUK**

Gayri oturmak

Gayri müşil, müşil uyumak

YOK!

Bundan böyle avuçlarımız
Merhamet Dilenmeyecek,
O nâmert göklerden!
Bizi bekliyen toprak,
Kavuşacak bize

Ve biz bu topraktaki hazineye...

Bugüne şükredip

Yarımı düşünmeyeceğiz

Yan yana süreceğiz

Ömür kühelyânımızı

Ver kalbinj arkadaş

Ver elini!

Bir

Üç

Beş adım...?

Bilinmez...

Ihtilâlin tam gün ve saatini şimdiden tâyin edemiyen bu ağızın kızıl, ihtilâlin kanlı olacağını tekrar ve büyük harflerle yoldaşlarına bildiriyor:

Bildiğim sudur ancak:

HAYAT KITABINDA HÜRRIYET KANLA YAZILIDIR!

(Yeni Ses, sayı 14, sah. 14)

Bu ihtilâl, beynemile olacaktır. Kızılordunun yardım ile yapılacaktır. Arnavut Arif Dino, çlgın gibi(!) bağırmıyor:

Cinnet
Cinayet
Esaret
Cenneti
Artık yeter!
Besacagız

KIZIL ATES DAMGAMIZI

Kürenin sirtına!
(Yeni Ses, sayı 15, sah. 15)

Nihayet, bazı kızıl delikanlıkların kara listeler tertip ettiklerini ve ihtilâl günü ilk bastan öldürecekler; milliyetçileri kaydettiklerini her an duymak tayız!

Ispanya ihtilâlinden evvel olduğu gibi, bütün milliyetçileri ve amele olmeyenleri **ÖLÜMLE** tehdit eden, kanlı ihtilâller hazırlayan ve körückleyen bu adamların zararsız hâle getirilmesini hükümetimizden istemek, en tabii vatandaşlık hakkımızdır!

Cumhuriyet Türkiyesinde bu kızıl Ölüm hâvesi ve kızıl tethîs tehdidi ne demektir! Nasıl oluyor da bu mecmular hâlâ çıktıyo: (Yeni Ses bileyecen gün tekrar intisar etmişdir!) ve bu Kızıllar, docent ve öğretmen olarak suraya buraya nasi oluyor da sokuluyorlar? Uyanması lâzım gelen, protestoya değil, asıl bizleriz!!..

(Abidin Dino - Yeni Edebiyat, sayı 25, sah. 1)
El bombası atan ameletler!

Sınıfları Tahrik ediyor, Türk köylüsünü kıskırtıyorlar!

«Komünistlerin ilk hedefleri, bütün işçi partilerinin aynıdır: Proleterlerde sınıf şuurunu uyandırmak, sınıflandırmak, burjuva üstünüğünün imhası ve siyasi iktidarın proletarya vasıtasiyle fethi.»

(K. Marx, Manifeste Communiste, 1847, sah. 23)

«Proleteryanın cemiyet hakkında beslediği KİNDAR telâkkiyi terke dâvet eden aptallar!.. Sınıf mücadelelerini törpülemek ve ziddiyetleri uzlaştırmak istiyen zdâvâllâr!.. İlhâr!..

(K. Marx, aynı, sah. 37 ve 40)

Solcuların, Cemiyeti «altı» ve «üst» diye iki sınıfa böldükleri, «altı» daki amele sınıfını «yegâne hak sahibi» tanrıyp «üst» teki burjuvaları düşman bildikleri, sanatı, ilmi, karunu, her şeyi sınıf mücadelesinin ışığında gördükleri malûmdur. Fakat bu, «görüş» ten ibaret kalmıyor; bu sınıfları birbirleri aleyhine kıskırtıyor ve bu suretle en büyük cemiyet düşmanları olduklarını belirtiyorlar.

Bir kere, fakir halk tabakasının hâlini hep feci açlık ve sefalet manzarası şeklinde gösterip, bir «ihtilâl ve kin hakkı» yaratmak istiyorlar. «Sefalîtin Serenâdi», «Açların Türküsü» ve saire gibi sîrlere hemen her solcu derginin her sayısında rastlamak kabildir. (1).

Karnım aç

Evimde yiyecek

Bir kuru somunum yok..

gibi misralar, mevcut olduğunu herkesin kabul ettiği sefaleti bin kere daha kötü renklerle tasvir ediyorlar. Sanırısunuz ki Cinde veya N. E. P. ten evvelki Sovyet Rusyada, bir kutluk esnâmsındayız. Şehirler ve köyler «bir kuru ekmek bile satın alamayan» fakirlerle dolu. Her gün binlerce aç ölüyor. İste Kızıllarımızın cizdikleri ve göz bovdıkları tablo bu! Öyleyse mesele kalmadı! Memleketi bu feci halden kurtarmak, bunun için de aclar örükten kus südüyle beslenen «tokları» gebertecek bir ihtilâl çıkarmak lâzım!

Sınıfları kıskırtmanın en birinci catesi, yokluğunu, sefaletini, o sınıfı ivice duvurmak ve bunun sebebi gibi gösterilen diğer sınıf aleyhinde bir işyan suuru husule getirmek, kin ve hinc duyguları yaratmaktadır.

Yurt ve Dünya'nın, «Sahifelerinde cauti bir fikir havası esen» diye reklâm etti: (sayı 22 - 23) ve TAN gazetesiin «ictîmatî sınıflar hakkında» reklâm vazalarla dolu dîva öpdüyü (12.5.1943) (Yürrüüs) mecmusunu alalım. (Salih) isimli sîrde, A. Kadir, fakir mahalle delikanlısı tipini ele alıyor;

zengin olmadığı için güzel şeyler giyemediğini, Koltugunda bol yiyecek ve top top kumaşla «Merhaba» deyip..

İçeri giremediğini ve daha nice nice şeyleden mahrum olduğunu anlatarak, bunlara mâlik olan gençlerin sınıfına karşı dehşetli bir kin ve kıskançlık asılıyor (Sayı 7 - 8 Sah. 5)

Aynı sayıda, N. Akincioğlu (Kabadayı) başlıklı şiirinde, gene böyle bir tip tasvir ediyor. Gene aynı sayıda Rıfat Ilgaz, doğrusu güzel bir şiir (?) parçasında, fabrikada kolu kopan bir işçiye ağılıyor ve «patronların bir kurbanı daha» şeklinde tasvir ettiği «Alisin» çececeği mahrumiyeti hikâyeye ediyor (sah. 15). Aynı şair aynı mecmuanın 16. ci sayısında, apaçık (Sınıf) adlı bir şiirinde sınıf tezâdîni enlatıyor ve kıskançlık asılıyor; güya bu (Sınıf) bir mektebin sınıfıdır! Bu sınıfı da her habaseti ve rezileti sahsinda toplayan, küstah, «alikiran, baş kesen» bir zengin çocuğu ile, her meziyeti biriktirmiş olan fakir bir çocuk karşılaşırıyor ve zenginin fakire söküleri ve haksızlığı anlatılıyor! Zengin «Kadioğlu» nun burjuva sınıfını, yanaşmanın oğlu «Halilîn» de proletaryayı temsil ettiği şüphesizdir.

Baska bir mecmuada, Cahit Sıtkı Tarancı, her nevi proletterin dertlerini kurecalayıp sinsice kin yolunu gösteriyor:

Yunruğunu gösterme İŞÇİ KARDES
Görmeyen gözyasını valide.
Ne dalarsın öyle, güzel daktilo,
Beni rahat bırak, küçük dilenci
Ne gelir ki elimden sizin için,
Benim de dertlerim bitmez söylesem
O kadar çok ki etrafda karanlık..

(Yeni Ses, sayı 6, sh. 4)

«Benim Oğlum» silârında ise, bir başka mevcuzuya gene kinler tahrik edilmektedir:

Benim oğlum
On besine kadar oynadı arsada
Mektebe gideemediği için
Cici elbiseli çocuklara imrenerek baktı.
Bayramda bile oğlum

Yalın ayak, başı kabaktı....

diye başlayan parça, çocuğun lokum yerine kuru ekmek kabuğu yediğinden, oyuncak yerine kutularla oynadığından, büyüğünde pahali kumaşlı elbise giyemediğinden, icki, biftek, rosto, jambon yiyip içemediğinden dem vuruyor. «giyemedi, diyemedi, yiyemedi» diye birincia tekrarlıyor ve su misralarla bu mahrum tipin bir amele çocuğu olduğunu anlatıyor:

Benim oğlum hayata gözlerini

Babasının fabrika kokulu minderinde açtı.
(Orhan Râst, Yeni Ses, sayı 15, sh. 7).

Aynı mecmusunun aynı sayısında «sınıfları tahrik» hâdisesinin müthiş bir örneğine daha şahit oluyoruz:

Y A R I C I

Felek belini bükmüş
Başını sokacak bir göz damın yok

(1) Mecmuları bile sefil adlar takınırsı SO-KAK, KÜLLÜK.. gibi.

Yattığın dam elin
Çektiğin emek elin
YALNIZ DERT, MİNNET SENİN!
Söyle, sen de bu dünyada yaşıyormusun?
Çalış, çalış, imanın gevremiş...
Sırtın aba görmez
Cebin para görmez
Gözün dünya görmez
MALINI ITLER YEMİŞ!..

(Halil Aytekin, sah. 12)

Yurt ve dünyanın da yazıcılarından olan bu H. Aytekin, işte böylece, çırçıplak bir komünist metodıyla, bir sınıfı diğerinin aleyhine tahrif ediyor! Ve güya bunu, «Allaha ne ettin?» «Kader bu muymuş?» sualleriyle maskelemek istiyor!

Sınıf ayrılıklarını doğurmak ve ayrılık şurunu derinleştirmek için her firsattan istifade ederler. Millî Mücadele ve Lozan bile bu zayıyeden gösterilmektedir. Yeni Yol'un 3 ncü sayısında Talha Balkır'ının, Millî Mücadelenede çarpışan ve ölen binlerce subayın, şehirlinin, memurun, esnafın hakkını gizliyerek, bu savaştı sırf «sigirtmaç - proletör» sınıfına maletmesini hatırlayan! Millî Mücadelenin, sınıf farkı bir an hatırı gelmeden, «bütün Türk milleti» tarafından yapıldığını inkâr etmek isteyen bu efendiler, yeniden çıkardıkları (Yeni Ses) dergisinde de kurtuluş savaşını sınıf ölçüsüne vurmağa çalışıyorlar. A. Nesimi, Türk derebeylerinin, Demirci Efe'nin şahsında millî mücadeleneye engel olmağa çalışıklarını iddia ettikten sonra, şöyle devam ediyor:

«Fakat Türk köylüsü ve kısmen Amelesi (1), kurtuluş davasını bütün bunları yenerek yürüttü. İstanbul, İzmir, Adana gibi Amele şehirleri emperyalistlerin esareti altında olduğu için, Millî Mücadelenin faal unsuru Türkiye işçi olamadı. Fakat, bütün bu imkânsızlıklara rağmen, cepheye kaçırıma, Türkiye işçi Türkiye köylüsüne icabeden yardım yaptı.» (Sayı 3, sah. 2).

Bu yazında bir noktaya daha dikkati çekmeliyim: Muharriç bir türlü (Türk işçi), (Türk köylüsü) demiyor. Çünkü o takdirde, bunları milletin bir parçası olarak kabul etmesi lazımdır. Daima (Türkiye işçi), (Türkiye Köylüsü) şeklini tercih ederek, bütün dünya işçiliğinin ve dünya köylülüğünün «falan memlekette» yaşayan parçası olarak göstermek emelin güdüyorlar! Millî mücadelemiz o kadar «gayrimilli» ve «sınıftı» imis ki, «bizimle harp halinde olan Yunanlıların işçi ve çiftçi (Rizospastis, gazetesinde davamızın lehinde) beyannatta bulunmuşlar! (Sah. 12).

Yurt ve Dünya'da, milliyetçi Dr. M. H. Akanseli «karnı tok, sırtı pek efendi!» tabiriyle hâcum edildiğini görüyoruz (sayı 22 - 23, sah. 365). Toklara nefret duygusuyla taşan bu tek tabir, pek tipiktir; çünkü onun izinden, ta Sadrettin Celâl Anıtele kadar gidiyoruz: 1924 de çıkan «AYDINLIK» mecmuatında Sadrettin Celâl komünizm aleyhtarı alımları aynen bu tabirle tâhkir ediyordu: «Cl-

(1) Yazının aslında, daima (köylü) küçük, ve (Amele) büyük harflerle yazılmıştır. R. O. T.

hanın karnı tok, sırtı pek bütün burjuva alımleri!» («Marksizm karşısında burjuva ilmi» AYDINLIK, sayı 28, sah. 728). Şayanı dikkat değil mi? Hilmi Ziya'nın mecmuatında ise aynı kıskırmalara rastlıyoruz. İşte bir tanesi:

Biri denizde yelken açar
Diğer i yük taşırı sırtında
Köprü altında yatar bir başkası..

(İnsan, sayı 23, sah. 28. Fehmi Yazıcı)

Bu sefalet, açılık ve istrapların müsebbipleri kimdir? Her sırde, tok ve zengin olan sınıf İma söyleyecek ve derdin başını «çalışan amelelerin, çadılların, (PROJEKTÖR) mecmuası daha açık inan hakkında» bağlıyacaktır:

«Geceli gündüzlu çalışan, fakat sayının semeresini «fazla kıymet» şeklinde şuna buna kaptıran aç ve çiplak işçiler... ilh.»

(«Millî Edebiyat Yok, Sınıf edebiyatı var!» Sah 15).

Yurt ve Dünyada, Adnan Cemgil, tekrar Dr. M. H. Akanseli tenkit ederken, «sömürmenler» (kapitalizm) adıyla da anacaktır:

«Çalışan küteleri sömürerek yükselen kapitalizm... ilh.»

«Bir yandan alabildiğine şisen, kabaran, bütün kudret ve sevketini kazanan sanayi kapitalizmi, bir yandan da tezgâhları elinden alınan, topraklarından kovular, en kötü hayat şartları içinde ezilerek, tükettilere çalıştırılan insanlar.. ilh.» (Sayı 31 sh. 268)

Bu adam «Komünist değilim» derse, gülmeli, «sınıf tahrîkâtı yapmadığını» iddia ederse, herkesi aptal rii tanıdığı sorulmalıdır: Vatanları ve milletlerinin sevketi için harplerde çarpışan insanları bile «sermayedârlık uğrunda istismar edilen proletörler» diye gören bu adam (aynı sah. sütun 1) ve Zonguldak amelelerinin adetçe kabarmalarile pek yakından ilgilenen mecmuası (sayı 22-23, sah. 413), işçilere «sömürülüyorlar» hissini vermekle güttüğü maksat meydandadır.

Bu solcular, «caçları» yalnız «toklara» karşı kıskırmaz, hükümetin de aleyhinde hınc ve kinler doğurmağa çalışırlar:

Çayını kuru üzüm, incirle iç,
Ekmegi kırk beş kurusa ye..

Otomatik tezgâhının sesini bir kavga şarkısı gibi dinle

(Sahillere ineceğiz. - Çınaraltında ictibas «dilip tenkit edilenlerden, sayı 81, sah. 8)

Sezer bulamadı ve ekmegi pahali yedi diye canı sıkılan ameleye, kin ve intikam duygusu tavaşıyor: Otomatik tezgâhının sesini bir kavga şarkısı gibi dinle!

Kıskırtılığın, apaçık ihtiâlî teşvikine kadar vardığı pek çoktur. 1936 da, İstanbulda (Bozkurt) matbaasında (1) basılan ve (Yeni yol) dergisinin yazarlarından (A. Vefik) in «Milliyetçilik» adlı kitabı da, sınıflar en müfrît bir şekilde kıskırmakta ve «Milliyetçilik» maskesini takanın burjuvalar tarafından «istismar» edildikleri iddia edilmektedir:

• «Bu itibarla zamanımızda olduğu gibi bidayete dinih afyon buharlarile büyülenen halkın, daha son-

ra ağır ve kesif bir milliyet havası içinde uyuşmaktadır. Bu uyuşukluk sayesinde, evvelâ burjuvaziyi, istismar keyfiyetinin gayri takılığını örtbas edecek proletaryayı manyetize edip kendine bağlaması, saniyen, emperyalist muarizlata karşı Vatanı ve netice kendi mülk ve menfaatlarını esirgeyebilmesi için, proletaryaya böyle bir mefkûre telkin etmeye son derece ihtiyacı vardır. Burjuvazi, kendi menfaatlerini korumak için ekseriyeti istismar etmektedir.»

Ve altında, işçi ve köylü sınıfı su suretle ihtiyaçla davet edilmektedir:

«Fakat EFENDİLERİ için kanını akıtan ve ölen PROLETARYAYA ve KÖYLÜYE bu hadise de düşen pay, yine kendi esaretini kendi eliyle kurmakta baska nedir ki? bunun içia, bu zit sınıflara karşı MÜBAREZEYE girişmek icap eder. Biz, bütün milletlerin mahküm sınıflarını, yine bütün milletlerin hakim sınıflarına karşı birlestirelim!»

Kızıllar, sınıf tahrîkâtını bîlhâssa hikâyelerinde yapıyorlar. 1931 de çikan «Adsız kitap» ta göründüğümüz açık çekeni, inleyen, sonunda, «onun sırtından gecen zenginlerden» birine saldırdı ve öldürüren ve zengin sınıfın koruyucusu olan polis tarafından öldürilen proletârlerin hikâyesi, Yusuf Ahiska, Faik Berçmen, Niyazi Ağrısâli, Bekir Sîtki Kunt, İlh. gâbilerin yazlarında daha ustalık bir şekilde devam etmektedir. Meselâ: (Adamlar) mecmâsun 3 üncü sayısında, B. S. Kunt, «Küfeci çocuk» hikâyesile, on kurus üzerinde zavallı sınıfı ezen ve üstelik sögen içrene burjuva takımı tasvir edilmistir. Misaller yığınladır.

KÖYLOMOZU NASIL KİŞKIRTIYORLAR?

«Eğer köyler, sınıf emâcadelesine katılmazsa, eğer köylü kütlesi, şehirlerin protârlerinin komünist partisi ile birleşmez ve bunlar onları malumatlaşmazlarsa, ihtilâl hamlesi hiç bir zaman muvaffak olamaz..»

«İlk önce, zirai proletaryadan (cündelikli irzat, köy usâğından) işe başlanacak..»

«Proletâr köylüler enerjik bir propaganda yapmalıdır.»

Sonra, ufak tarla sahibi köylüler kazanmalıdır.. Tereddütleri, gâbip proletaryanın insafsız bir şekilde büyük emlâk sahiblerini ve müreffeh köylüler (ağaları) eziğini görünece, kaybolur..»

(III ncü Enternasional komünist teskilatının 1920 Moskova kongresi kararları)

Kızıllar, Türkiye'de «mele sınıfı» dîve bir sevinçin mevcut sayılamayacak kadar az olduğunu - biraz geç de olsa - nihayet onlavnca, çok tehlikeli bir istikamete döndüller: Köylüler! Külli sınıfında, toprağna bağılılığını ve müillet duvoşunun, ferkâlade kuvvetli olusuna alıtmış olarak, milletimizin yüzde sekisenini teskil eden bu halkı da ihtilâl hareketlerine katmak sevdasına düstüler! Bîlhâssa, tahsile kelen köy cocuklarını diğer sınıflar ve rejim

aleyhine kıskırtmak için, ezeli içtimâî derlerimizi kurca adilar, onların da «sömürfüldüklerini» anlatırlar ve temiz ruhlarına kapkara bir kin doldurmak istediler. İlk önce, rejime karşı köylülerı kıskırtmak için, memleketimizin maalesef umumi olan köy derdini ele aldılar, onu en kara renklerle boyadılar. Hilmi Ziya, (Posta yol) romanında, Anadoluyu, olduğundan on defa daha berbat gösterdi. Yeni ses mecmâus da derhal bu hükme iştirak ederek yâdi:

«Hilmi Ziyânin Anadolusu korkunç bir memleketir. Mes'ut insan yoktur. Ve realite budur.» H. I. Dinamo, Sayı 12, sah. 13)

Sefer Aytekin'in şiirlerini ögen Yurt ve Dünya mecmâus, «Kanbur nine» şiirini örnek gösteriyor:

Toprağa ter döktün ne çıktı?

— Kül çıktı.

— Tırnakını kezma eyledin ne çıktı?

— Kan çıktı!.. İlh..

Ve mecmâunın bu şiir hakkında hükmü şu:

«Bu çocuk tekerlemeleri, çok daha ciddi enevlerin ifadesine kalip vazifesini görürler.» (Perter N. Boratav, Sayı 26-27, sah. 88)

Besbelli: kıskırtıcı cocukluk saymağa imkân var mı?

Köylüler, şehirli burjuvalar aleyhine de kıskırtılıyor, bunu da su suretle yapıyorlar: Son zamanlarda bazı köylülerin para sahibi olmasına karşılık, şehirlerin sınırlendirdiği ve köylünün zenginleşmesine engel olmağa cağıstı, hattâ, elde ettiği 5-10 parayı bîz çok görerek aleyhinde dedikodu yaptığı anlatılarak aralarına ziddiyet kónuyor. Meselâ Hüseyin Avni, «Köylüyle kim alay ediyor?» vaziyâsında, İstanbulda (D) ticârethaneinde işittiği şu sözler; naklediyor:

Epey uzanan bu «sinirli» bosansıs kaybeden her köylünün evinde şeker, kahve, çay var... İlh..»

Epey uzanan bu «sinirli başanısı» kaydeden muharîr, köylünün uyarısına, tüccarların, sırf onları artık kâlev istismar edemeyecekleri için kızaçıklarını söyleyiyor, ardından da, bunun bir kurnezhlik olduğunu, zenginleşenlerin hakiki köylüler değil, ağaları olduğunu fakat mahsus, köylü zenginleşiyor ve sefahat vadiv dîve propaganda yapıldığını ilâve ediyor. Yaz su cümleyle bitiyor.

«Bîzce köylünün alay mevzuu olmasi, daha ziyade tüccarla köylü arasındaki mücâdeleinin tezâhüründen başka bir sev deâldir.» (Yurt ve Dünya, Sayı 22-23, sah. 372)

Aynı mecmâuda, Asaf Karadayı, pîreyî deve vapurk, şehirli köylüye jurnal ediyor:

KÖYLÜ

Kulüp râkîs bulunmuyormuş
Şeker de fırıldamış beş - yüz - otuz - üç;
Bunlar hep senin yüzünden mis.
Velhasıl;
tosîlîz kumasından salvat,
Podesüetten carî yaptırtıyor müşsun..
Öyle söylüyorlar.. ..

(Sayı 29, Sah. 164)

Bu Yurt ve Dünya mecmâus, köylüyü kıskırtma vazifesini bîlhâssa üzerine almışa benzıyor. Ve

(1) Bu matbeânn Bozkurt mecmâusile isim benzerliğinden başka bir ilgisi yoktur.

en ağır kıskırtıcılığı, köy içindeki küçük toprak sahipleriyle ağaları birbirine katmak suretiyle yapabileceklerini anlımışlar, köy dâvâmızın bu nazik yarasında bıçaklarını oynatıp duruyorlar. Her vesile ile, «köy burjuvası» şeklinde tasvir edilen azılık «ağalar» alzhine, «köy proleteri» gibi gösterilen ufak toprak sahiplerinin ve ırgatların kını tahrîk ediliyor, aradaki geçimsizlik tohumları körkulenip duruyor. Nihayet, köy dertlerinin hepsi, «köylünün sömürücü» ağaların sırtına yükletiliyor. Yurt ve Dünyanın 31inci sayısındaki (Celepçi) adlı hikâye, bunun en yakın misalidir. Burada, köylerden alacaklarının son takdirini almağa gelen menfur Celepçi canlandırıldıktan sonra, borcunu ödemeyen fakir köylülerin telâsi anlatılıyor. «Herkes zenginlere tarafındadır!» hükümleryle sınıf tahrîkâtı yapıldıktan sonra, köylülerden birinin, köy ağalarından birinden yardım istemeğe karar verip bu niyetle Osman ağanın evine doğru yürüyüşü hikâye ediliyor. Fakat, yolda, çol bilmis bir arkadası, su sözlerle onu caydırıyor:

«Onların, ırgatların alının teri altın olup ağanın para cömlegine aktı.. Ağalar birbirleriyle birlik olurlar. Celepçi onun evine iner. Sofralarda bizim uşaklar hizmet eder. Mal satarken, raksit topatken, celepçi de ağayı kayırır. Sen de tabanı yala!»

Bunun üzerine cayan köylü, su şekilde düşündür:

«Ağalarдан kim bayır görünüş sindire katar? Hayır! Kimseye yüz suyu dökülmeyecekti. Zaten babasını berçlendirdiğindeki alan, sonra da, istira ile hepse attıren hep ağalar değil miydi? İki el bir boğaz içindir! Proleter köylü, evinde öfke buhranları geçirir: «Bu ni değtan sebebi bulmağı calayor; düşlerini bieberine sürtüyor; parcalamak, öldürmek isteyiye kırtramıyor.»

Hikâyeci mevcut nizam ve zengin ağalar aleyhinde kahramanını bir bayıl kurduktan sonra ona, köyden şehre kaçmak kararını verdirdi. Celepçiye borçunun san kışını vermemeğ için, son danasını da kesen ve suna buna dağitan köylümüz, komünist olduğu anlaşılan köy özeretmenine veda etmeye geldi. Isittiği söz eudur:

«Sana ebleler de dar gelir sanısen. BU IS BÂYLE KURULMUS.. Anıma gitme de demem. Oralarda insanlar nasıl yaşiyor? Nasıl BİRBİRİNİN SIRTINDAN GEÇİNİYOR? bunları da görüyo öderir ve biraz da BİLENMİŞ OLURSUN» (Sah. 259)

Görüllüğe ve asıl pöriyilmemis bir cüretle kıskırtılan köylülerde ve bilhassa kövdən yetişme mültecilerde, «Türklerin her yerinde bu haksız içtimai nizam varıdır. Her yerde zengin sınıf fakir sınıfı sertinden geçiriyor! «Pildenin veni, «Umumi ihtiial içine hazırlanın» deniliyor! Ve bu azıza mecmuanın sairlerinden biri, bu ihtiial günü için eköylülerine» içinde cosuyor:

Kovun kovuna yattık toprak duvarlarda
Sıtmayla, sıyrıla, devarlarla.

Daha da yatarız dostlarım, daha da..
Gün gelirse eğer.

Halay çeker, türkü söyle gibî yanyana
Mavzer mavzere verip te düşmana
Kurşun da atarız!

(Enver Gökçe, Sayı 29, Sah. 171)

Nihayet, Köy Enstitüleri teşkilâtında çok mühim komünizm propagandası cereyan ettiğini de hepimiz biliyoruz.

İste, böylelikle, Türkiyemzide, hem ameler ve zengin olmayanlar, hem de köylüler, Türk milletinin diğer tabakalarına karşı dehşetli bir kin ve gayzla doldurulup kıskırtılmaktadır.

BİZİM HÜKMÜMÖZ DERTLERİMİZ VE KÖYLÜMÜZÜN GERÇEK DURUMU

Bu kıskırtıcıları teşhir ederken, her şeyi sütlâman ve «en âlâ» şekilde göstermek istediğimiz sansız. Cemiyetimizin bir çok yaralarla kaplı buhranunu, sakatlığını, bozukuklar ve haksızlıklar olduğunu kabul etmeyevenler, ancak, dalkavuklar ve semîmî olmuyanlardır. Fakat vatanperver insan, iyi niyetli ve semîmî insan, bu bozukukları düzeltmenin carşısını dürüst ve müsibet yollarda arar. Bu bozukuklara dayanarak, bunları, en adı bir politikacı gibi itismar ederek su veya bu sınıfı ötekilerinin aleyhine kıskırtmak isteyenler, düzeltmesi gereken kusurların doğurduğu ufak kıskancılık ve kuzgunlık hisselerini ihtiialde kadar götürecek kör ve kurşuslu bir kişi hâline sokmak için bunları kucaklayınlar, silâh olasın, kullanınlar, sadece makaslı politikacılardır. Bu hâlin makasının, memeliği İlerlemeform koordatılmış bir held- yabanciya teslim etmek olduğunu, tarihten ve bugünden alınmış bin meselle gördük.

Eğer Solcuların millî varalarımızı isleterek sunmuş barokatlar doğurmalarını önlemek istiyoruz, bu davranışları sıratla ve varatici bir iş azmiyle hâlifemiyiz. Vokse demagogiyile los laflarla vaat etmek demek, milliyetçiliğin icabını anlatmak demektir.

Bundan 5 yıl evvel nesrettimiz Ergenekon mecmuatında, «Açar, Komünizm ve Milliyetçilik» adlı bir başmakale yazmış ve şu satırlarla meselevi izebaş ettiğimiz (Vazifa, semîmî olarak komünist olan meyhüm bir Türk gencis hitap ediliyor):

«Komünizmin, eclezi tok deñil, tokları da acı vân hâlitin Türkîyesi bir (eceler vurdur) vannak istedigâne inandır, deñit mi? Milliyetçiliğin hakiki mânâsına da erledin mi? Ancak onun, eclezi tok ve hâlitin Türkîyesi bir (toklar ve mesutlar vurdur) vannak istedigâne inandır, deñil mi?

Hâlitin milliyetçiliğin yalnız tek ve Tutan dâvâlîmî deñil, bu memâkâtın hâlitin meesâlelerini ve bu memâkât hâlitin dertlerini helâle mükkâlef olduğunu tekne attıkları sonra, yazımı su cümleyle bitirmiştim:

«Cenneti, Türk irkının toprakları üzerine indirebiliriz!» (Sah. 3, Sah. 3)

Bundan başka, Türk köylüsünün ne kadar serî ve bakımsız, Türk köylüsünün ne kadar mahrum yaşadığını, aynı yazının başında pek şiddetli ifâde-

lerle yazmıştım (Sah. 1, Sütun 1). Bozkurt mecmasının 2inci sayısında ise «Türk Köylüsü» başlıklı yazda, bu duruma daha şiddetli bir lisanla temas etmiş ve mecmuanın kapatılmasıyle mahkemeye verilmememize sebep olmuşum. (Cilt 1, sayı 2, Sah. 43). 1940 da çıkan «Türkülüğe Giriş» adlı kitabında da köy dâvasına çok büyük yer ayırmış, bozuklukları kabul etmiş ve çareler hakkında düşün düklərimi yazmışım; bizden başka, birçok Türkçü mecmualar - ve bu arada Millet ve eski Kopuz - bu büyük dâvayı daima işlemişlerdir.

Türk köylerinde, ufak toprak sahipleriyle ağaları karşı karşıya koyan içtimai dâvâyı biz de biliyoruz. Gök - Böründe açtığımız «Köylümüzün Zenginliği» anketini bazı yanlış anlıyanlar olmussa da, aslında gayemiz, zenginleşen tabakanın durumunu incelemek ve incelenmesine yol açmaktı. Bu dâvâda, aradaki gerginliği ve kıskançlığı, kör bir ihtiialə sevkedecək şekilde köriklemekle değil, meseleyi esasından kavriyarak ve devlet eliyle yapılacak nizam ve İslâhatla hallolunabilir. Nitekim bu meseleye dair faydalı kanunlar yapılmakta, arazisini bilfil işlemeyip işlenenler hakkında hükümler konulmaktadır. Biz, milliyetçiler, «ağaların» da fâkilâşmesini değil, her Türk köylüsünün ağalar kasdar zengin olmasını ve hepsinin toprak sahibi olmalarını isteriz. Kızıllarla aramızdaki fark budur!

Solcuların kıskırtmalarındaki hainlik, su misellede belirecektir:

H. Avni, makalesinde, köylüyü kıskanan (D) müessesesi ajansını misal göstererek, bu kabahatü derhal bütün Türk burjuvalarına yüklüyor, bu suretle köylülerle Türk tüccarları arasına ziddiyet sokuyor. Halbuki, bâhsî geçen (D) müessesesinin, sonradan istihaleye uğramış eski (Vitol) İngiliz ti-carethane'si olduğunu öğreniyoruz! Hakiki anlayışsızlığını ve Türk köylüsüyle elâvi bu Türk olmayan müessesesi yaptığı halde, Türkler yapılmış gibi gösterip sümüllendirebiliyorlar!

Gene Y. ve D. mecması, henüz Varlık Vergisi görüşülürken, bu mevzu'a dair bir makale yazıyor ve şu neticeye varıyor:

«Bu vergi dolayısıyla ilân edilecek olan tahakkuk listeleri, memleketimizde servetin kimlerin elinde birliğini ve toplandığını göstermesi bakımından güzel bir «relevé» olacaktır.» - Sayı 22 - 23, Sah. 376. -

Varlık Vergisi, su, bu husus biteraf, servetin nasıl kahir bir ekseriyetle, Türk olmayanların, Yahudilerin, Ermenilerin, Rumların elinde toplanlığını gösteren fevkâlâde bir «relevé» oldur. Bu na rağmen, Y. ve D., vergi konduktan sonra bu konuyu tekrar ele alıp inciliyecen vâdettiği halde, bir daha mevzuubahis etmemis ve bu ciheti meskût geçmiştir. Türkçü matbuat, Basvâkilâm ile bir arada, bu Hakikatin belirmiş olmasına işaret ettiği halde, Soł matbuat sustu! Hattâ, yeniden çikan (Yeni Ses) mecmasında Y. Ahiskali, (Abraham ve Mahdumları) hikâyesinde, Varlık Vergisini ele aldı ve zâhiren hükümeti haklı çıkarmağa çabalar görünürken, bir taraftan da, Yahudilere konan verginin «akla uyar» şey olmadığını, bu verginin «akın

ci ruh» sözüyle, ifade edilerek zorbalıkla konulduğu fikrini sokuşturdur. İşte sinsî imalardan biri: «Türklerin bu akıncı ruhu bu iktisadi meseleyi de halletmek için harekete geçti. Ve bu meseleyi halletti. Abraham mahdumlarının bunu anlamaları ve Türk'lere vurulan az varlık vergisinden şâkayet etmeleri icab ederdi.» (Sayı 1, Sah. 9) (1)

Bu nâzik meselede solcularımızın reaksiyonu hakiki bir mihenk taşı oldu. Fordun, Yahudiler ve komünistler için söylediği söz bize de aynen tatbik edilmiş, sayılabilir:

«Tecavüz edilen kapitalistik, Yahudi olmayan kapitalistiktir.»

— SAMİMİ OLMADIKLARININ İSBATI —

Solcular, hareketlerinin samîmî olmadığını itiraf dahi etmektedirler. E. T. Eliçin, kitabının 38inci sahifesinde, Türkiyedeki Marksist ideolojinin «hakikatte mevcut sosyal sınıflara dayanmayıp, sadece köksiz entellektüeller tarafından güdüldüğünü» söylüyor. Aynı şeyi - işçi sınıfı için - Abidin Nasîm de tıraf etmektedir (yeni Yeni Ses, sayı 3, sah. 4) Mevcut olmadığını bildikleri bir sınıf uğruna gûya yürütülen mücadelenin ve oynanan oyunun manası nedir?

Hele bu Kızılların Türk köylüsünü hic mi hic tanımadıklarını anarsak, gûya köylünün dertlerine ter

Kızıllarımıza göre Türk köylüsünün yağmur duast (Agop Arad)

(1) Bu hikâye dolayısıle Ses'in kapatılacağı sönlendi. Paçası tutuşan hikâyeci, aradan 3 sayı geçtiği halde, (İzakın karısı) başlıklı yeni bir hikâye yazarak, öteki hikâyenin devamı gibi gösterdi ve gûya suçunu tamir etti! (Sayı 4). Bu hal ibretle seyredilmeye değer!

cüman olduklarını iddia edenlerin, memleket dâvalarından değil, bambaşka kaynaklardan direktif tâarak iş gördüklerine katiyetle ineniriz. Buraya bastığımız resim, bütün kızıl mecmuanların «memleket dâvasının hâlis müdafii» diye öğdükleri kipkızıl «Yürüyüş» mecmuasının 8inci sayısından alınmıştır. Resim, Türk köylüsünün yağımur duasını temsil ediyor. Mecmuanın hem de kapağını süsleyen bu resim, yeniden çıkan «Yeni Ses» te de rastladığımız (A. Arad) tarafından yapılmıştır! Bu ismin kisaltılmamış hakiki şelili şudur: Agop Arad! Resimle uğraşan bu genç ermeni, türkçeyi andırır bir soyadının maskesi altında, Türk efsâremumumyesine reklâm edilmektedir! (Bk. Yeni Ses, sayı 2). (2) Türk Köylüsünü bir Ermeninin gözüyle gören Kızılların köylümüzü kıyafetçe dahi hiç tanımadıklarını anlamak için resme bir göz atmak, lara dikkat etmek kâfidir! Hele Türk köylü kadınlara dikkat etmek kâfidir! Hele Türk köylü kadınlardan en ön plânda görülmekte olan eteklikli karı gibi bacaklarını acıp erkeklerin yanında vere uzanımyacağım bil; bilmeyen bu «kızıl köycüler», köylümüzün dertleri uğruna mücadele ettiklerini iddia ederlerse, bir tek aklı başında insa bile inanabilir mi? Köylümüzün en birinci kiskirticisi Yurt ve Dânyâclar da, «köy dâvâsiyle uğraşıyoruz» deyin, köye otomobil mi, bisiklet mi sokmak gerektiğini «ilmî» suratlar takınarak tâhil ediyor ve hâkiki köy dâvâsim, köylünün giyim ve oturup kalışı kadar da bilmeklerini isbet ediyorlar! Öyleyse, derdini bilmekleri köylünün kinlerini kiskrutmak neden icab ediyor? Besbelli ki, kızıl dâvalarına eleman kazanmak için!

Nihayet, bu yolda devletimiz ne sosyalisttir, ne de «millî kapitalist sınıfın teşekkürüne» hizmet etmektedir. Bu sahada ortaya konulan birkac kanun, «tedrici bir korporasyon», bir «sınıflar uzlaşması — Standergelung» rejimi yolunda olduğumu gösteriyor. Esasen, E. T. Eliçin de bunu itiraf ediyor. (Türk İnkilâbi, Sah. 77).

Blze göre: Ne İşçi tahakkümü,
ne de Sermaye hakkımıyeti!

(2) (A. Arad kimdir) diye soranlara (Asaf Arad) diye cevap verilişi şayarı dikkattir. Halbuki resmin altında, bizzat ressamın imzası (Agop Arad)dır!

Gençliğin ve Kadının kiskirtilmast

Türk gençliğinin daha iyi, daha uyanık, daha ahlaklı ve daha milliyetçi olmasını bir türlü istemiyen Kızıllar, bu yolda yapılacak her hamleyi derhal batırmak isterler. Gençliğin içinde, içtimai dâvalara alâkasız, tembel, eğoiş, kız peşinde ömür tüketen ve bilgice zayıf tiplerin gitgide coğaldığını mı yazdırınız, memleketi ikaz ve Gençliğin yükselmesini mı istediniz, idealist, sağlam yapılı, bilgili, ahlaklı ve iradeli bir Türk gençliği üsküslüyle yazı mı yazdırınız? Derhal bu Kızılların hücumuna uğrarsınız! Hem nasıl! Gençliğin aleyhinize kiskirtılması suretiyle hücum! Derhal Türkü, muhafazakâr ve gençliğin avukatı kesilir, size sizin olmayan fikirler izafe ederek saldırlar! Gençlik dâvasile ileri atılan siz, Gençlige, Gençlik düşmanı olarak takdim edilirsiniz! Gençlige sövgâlinizi, ona bob stil ve dejenerâ direk hakaret ettiğiniz anlatılır, hattâ, gençliğin istikbaline mani olduğunuzu belli etmemek için bu meseleyi ortaya attığınız iddia edilir! Misal mı? Gök-Börünün 5inci sayısında yazdığım «Yeni Genç» basmakalesi, bütün solcu muhitlerde - ve bilhassa Yurt ve Dünya, Pınar, En bâliük Tehlike gibi dergi ve risalelerde - sahle bir hiddet tezahüratına sebep olmuştur! Ve dâvamız, synen yukarıda hâlfâsa ettiğim şekilde tahrif edilip aleyhimize çevirmek istenmiştir! (1)

...

Kadın ise, «Müsavat» parolasile, modern cemiyet nizamlarının aleyhine kiskirtilmaktadır. Kipkızıl Međi Devrim, Kipkızıl Ses mecmâsında, «İnkilâbi anlıyalım! Kadın Müsavat ve münevver kızlarınız!» başlığı altında sunları yazıyor:

«Yüz senedenberi müsavat için çarpışan bir cemiyet, insanlık suurunu ve köle, kukla olmaktan çıkararak hür ve müstakîl yaşamak arzusunu kadında nihayet uyandırdı. Müsavat için çarpışanlar arasında, kadın da, kendi hesabına, yer aldı.

«Kendi hesabına» bu dâvaya katılan femism, «makine devrinin uyandırdığı halk kitlelerinin hareketinden hız» almış. (Sayı 1, Sah. 14).

1) Halbuki, Türk Gençliğine - hem de toptan - «cihatçı! Kendini beğenmiş, bozuk, gibi tabirlerle söyle de gelen onlardır: bk - Yeni çıkan Yeni Ses, Sayı 3, Sahife 7.

Kızıllarm, Türk kadınlarmı «Her sahada de nasıl kışkırttıklarını daha aşağıda görece-müsavat!» «Hak verilmez, alınırlı» parolalarile giz.

Ahlâka ve Aileye tecavüz!

«Kanunlar, Ahlâk, din, proletarya göre sadece burjuva pesin - fikirleridir ve arkalarında burjuva menfaatleri gizlidir!»

(Karl Marx, Manifeste Communiste, 1847, s. 21)

(Karl Marx, Manifeste Communiste, 1847, s. 21)

«Alle, ancak burjuvazı için mevcuttur. Komünistlere göre her ailenin zararı kaldırılması ve umumi cinsi müsesebet...» (Karl Marx, aynı eser, s. 28)

«Din, Ahlâk.. ancak hâkim bir sınıfın fikirleri olmamustur.» (Karl Marx, aynı eser, s. 28)

«Alle, yanı erkekle kadın, aralarında birleşir, fakat cemiyetten ayrırlar. Buna ihtiyacımız var mı? Şüphesiz hayır!»

(Madam Koltay - Sovyet Rusyanın İşveç elçisi).

«Bolşevik ideolojije göre Alle, ferdiyetçiliğin kaynağı, burjuva ananelerinin ocağıdır; bunun içindir ki İdealist komünist devleti tarafından müsahâa görenecd». (Lunatscharski'nin beyanatı: 1929 a kadar Sovyet Rusya Maarif komiseri).

«Alle yaşadığın müddetçe, İnkılâba imkân yoktur! Alle killisenin icad ettiği bir burjuva müsese-sidir. Tahrîp edilmelidir!» (Komünist partisi kongresi kararlarından: La Famille dans l'Etat des Soviets, Le Mois Suisse, No: 50).

«Alle bir Zehirdir; İnkılâba muhalifet ruhu ateden geliyor!» (Prof. Sadrettin Celâl Antel, 15. 2. 943 Maarif Sürası).

Komünistler, Ahlâkin ve Ailenin en birinci düşmanıdır. Kızıl fikirlerine en tabii set olarak karşılırmada buldukları bu müsese-seliyi yıkmak için elliinden geleni yaparlar. (2)

Bunun için de, gengliği sehvete sürüklilik ecek, insan haysiyetinin içinde hapsettiği en azgın duyguları basıbos bırakmayı tabii saygıracak, genç kızlardaki temizlik ve namus fikirlerini gülünç gösterecek, gayritabii addettire .

cek ve yıkacak neşriyat yaparlar. Realizm adıyla de, şiirin nezahatini bozar, «Vesikalı Yarım!» diyerek, ilâni aşklar eder, «Lâkayt orospular» gibi çirkin kelimeleri bol bol mîsrâlara doidurur, hattâ en iğrenç fizyolojik durumları tasvirî mîrifet sayarlar. Meselâ, A. Kadir, (Yürüyüş) dergisinde, bûlüg çağına gelen bir genci söyle anlatır:

Ben gizlice seyre daldum penreden karşı komşuya»

Bekledim belki soyunur diye,
Bekledim uzun, uzun..
Ve düştüm sıcak bir denizde çırılçıplak
Ağır, ağır uyanır gibi
en tatlı yerinde uykuşunuzun,
Sonra saatim kendi kendime: Büyüümüşüm!»

(Sayı 7 - 8, Sah. 23).

Aynı şirci, daha utanmazcasına, başka fizyolojik halleri de tasvire kalkışıyor:
Haibuk bizim koca Darendeli,
Gerile gerile ihtiâlâm oluyor
hiç utanmadan.

(yeni Yeni Ses, sayı 4, sah.6)

(Yürüyüş) mecmasında, kızıl ve serseri delikanlılar, genel evlere gidişlerini uzun uzun anlatır, hattâ numarasını, kapıcısının homoseksüel ahlâkını bîle, tabii görerek hikâye ederler!

«Aptal beslemelere uzanan ihtiyâkarın hikâyesi» ile pis sehvetti tablolar çizen SES mecması, İlhan Berk'in su şirini de hayatı duygumuza bir kundak gibi arzediyor:

Aç çingeneler, tembel ve hayârız evlâtları
annelerin
Vücutunun bütün çiplaklığını pencereye doluran mahrum kadınlar,
Ne adı, ne memlekétini bîlmediği bir yaban-

cîya

Hârikulâde vücutunu bırakan genç kız,

Avucunu sevdiği kadının topugunu doldurarak
uyuyan işçi.. İlâh.

(YeniSes, sayı 11, sah. 7)

Bu heriflere, «ahlâk» tan, «hâyâ» dan bahsetmeyiniz! Alayçı bir sıritla suratinize kahkaha savururlar. Onlar «ahlâksız» değil, «lâahlâki» imişler! «Yurt ve Dünya» cilar ve Cemgil, nasıl «ahlâki» bâtil bir fikir addediyor ve karşısına «mad-

2) Yurt ve dünyamın , 26 - 27.inci sayısında «ahlâk, din, manevi kıymetler» diyerek, nefretle saygıdı seyleri müdafaa edenlere karşı «madde ve tecrübe» koyusu, sayanı dikkattir. (Sah. 83)

deyi, tecrübeyi sürüyorlarsa (sayı 26 - 27, sah. 83), diğer kızollar da bu bâtil fikri yıkmak için irza söğmeyi vazife bilişlerdir. İşte, (Yeni Edebiyat) gazetesinde, Orhan M. Arıburnu, bunu ifâde etmektedir:

Demir dövülür gibi,
Irza söğülüür gibi,
Büyüdüür!

Türk milletinin namus ve irz telâkkisine söğmeyi büyülü sayan bu serseriler, bu fikirlerini her yere sokacıklardır; İşte, Uyanış mecmuasında, gene İlhan Berk'in bir şiri:

Mermer düzliği kızların
Terkedip bir dünya gösteren yerlerini
Hülyacının odasına taşınyor...

Bu şiri zikreden «Çınaraltı», gayet haklı olarak, genç kızlar üzerinde bu hayâsiz hayallerin yapacağı tahribatı tâlib ediyor.

Gene aynı şürde, aynı şair, çiplak hikâyeleri dinledikten sonra, eżgînlaşarak, sadık bir canavar iştahasıyle, kılıçcık kızları styrédiyor ve pis niyetleriyle kirletiyor:

Ve o,
Mavi güllü entarisile akşamları,
Kuru çınar ağaçlarının altında,
Lâstik top oynamaya gelir....
Demek ki, 12 - 13 aşından fazla değil.
Onu saçlarının altından tanırım,
Halbuki o,
Kendisine niçin baktığını bilmez,

Sana medar kuşları getirdim,
Sarı uykı gözli kuşlar...
Yağmur yükli bulutlar düşündüm,
Bol bol çiplak hikâyeler dinledim.

Bu apaçık iffete tecavüz misalleri, yüzlerce sralanabilir. Buşların yayımına sebep olmamak için, fazla durmuyalım.

Genç kızları zorla ahlâksızlığa, ve hattâ burnları aleniyete vurmağa teşvik örnekleri de pek bolur. İşte bir tanesi:

Aynada başka güzelsin,
Yataktâ baskat!

ALDIRMA SÖZ OLUR DİYE,

Tak takıstri,
Sür sürüstür,
İnadına gel,
Piyasa vakti,
Mahallebiciye.
Söz olurmuş,
Olsun;
Dostum değil misin?

(Garp, Sah. 59)

Daha müthiş: Komünizm adına, bütün Türk kadınları ahlâksızlığa teşvik edilmektedir. İlk önce, Sabiha Zekeriya Sertel, çıkardığı (Projektör) mecmuasında, bunun hâlâ olmamış bulunusuna esef ediyor ve kadınların dikkatini çekiyor:

«Kadın, cinsî ahlâktâ da erkekle müsavî değilidir!» (Mebus Bayanlar, neye bağırmıyorsunuz?, sah. 17).

SES mecmuası, kırkızıl Mecdi Devrimin ka-

lemiyle, bu fikri apaçık kurcalıယaktır. Üstünde, güya mektup sahibi kadının resmini taşıyan yazının adı: (Bayan Sevim'e cevap) tır.

Kızıl SES mecmuasının cevabını ibretle, dehşetle okuyalım:

«(Kadın, erkekle her sahada müsavî olamaz) diyzorsunuz. (Mesela, CİNSÎ sahada, erkek her türlü zevki evlenmeden tadabilir; bunu yapacak kadına ne derler) diyzorsunuz. Meselenin can noktasına temas etiniz. BENCE, KADININ ERKEKLE BİLÂ İSTİSNA HER SAHADA MÜSAVÎ OLMASI LAZIMDIR. Ne derler? diyzorsunuz. NE DERLERSE, DERLER; fakat meraş etmeyein KADININ FIİLİ MÜSAVATI ELDE ETMESİNE PEK ÇABUK ALIŞIRLAR.. Hakiki bir inkilâpçı, yaptığı hareketleri, hiç bir vakıt, ninelarının tasvibinde geçirmek ihtiyacı hissetmez.. Size kardeşe bir söz: MÜSAVAT, YA HER SAHADA VARDIR, VEYA YOKTUR..»

(Ses, sayı 2, Sah. 23)

Bu içrenç komünisti görüyor musunuz! Her sahada müsavat istiyor: molla, parada, tarlada olduğu gibi, kadında da! Bu «müsavat» in, kadını «müsâterek mal» yapmaktan başka bir gaye gütmediğini Rus İnkilâbı bize gösterdi!

Sirlerde dahi, bu mutlak iştiraki terennüm ederler:

Ben milyonlarca kadından bir buse
istiyorum!

(Yeni Ses, sayı 15, H. Büyükkerci)
Ve yeniden çıkan (Yeni Ses) te, gene aynı is- tek:

«Rüzgârun es'işî degissin (yani, yeni bir rejim kurulsun),

«Ve her adım başında bir sevgili öpelim

(Sayı 2, Sabri Soran)

Selçuklu propagandasına kapılan köyden gelme bazı genç talebelere sormak isterdim:

«ize esilanmak istenen fikirlerde, yalnız ağa- dılıçılığı değil, tarlalarının müsavaten pay edilmesi, buların üzerinde müâkîyet hakkının temin homoseksüellikin hep bu «anormal» (!!) düzel- savat rejimine konması bulunduguunu da biliyor mu- sunuz?»

Ne menfur bir propaganda ki, esasen bazı şe- hirlerimizde yayılmağa yüz tutan «âahlâklilik» fi- kırını, buları mazur ve tabii gösterecek bir sis- tem, bir hukuk hâlinde eskiyor!

İftimai müesseselerimize ve bizi avlakta tutan en bayatı temellere kundak koyarak, Türk Milletini mutlak namusuzluğa, anarşîye ve mahva sü- rüklemek istiyen bu herifler, yalnız bu teşvikle de kalmıyor, milletimizin namus ve ahlâk hassasiyetini bile «ahlâksızlık» söyleye cûr'et ediyorlar. Türk ekstrémum yesisinin, «nikâhi altında bulunmadığı bir erkeğe yüz veren her kadına orospu damgasını vurmasını» eseşle karşılaşan E. T. Eliçin Aydinlik mecmuasında Nâzım Hikmetlerin ve Sadrettin Celâllerin bu yoldası! - Berlinde konfe- rans vermek üzere hazırladığı ve sonra İstanbulda bastığı eserinde, şu müthiş sözleri söylüyor:

«Türk Cemiyetinde ahlâksızlık ve içrenç te-

**lakki edilecek bir şey var idi ise, ERKEKLE HER
TÜRLÜ SERBEST MÜNASEBETİ KADINA
YASAK ETMİŞ OLMASIYDI!**

(Türk İnkilâbı, 1940, sah. 41)

«Cinsi perhiz» tâbiiriyle sıfatlandırdığı bu hâlin, evlilikten sonra da devam ettiğidir(!!), «azgın kıskançlığı rağmen» ihânetler yapıldığı, Türk kadınlarının «sağın hâlindeki» (!!) isterisinin ve homoseksüelleşenin hep bu «anormal» (!!) düzendenden doğduğunu iddia eden kızıl muharrir, «anane»nın kör kuvveti, hâlâ normal (!) münasebetleri güç leştiirmektedir.» diyerek lânetler yağdırmaktadır. (Sah. 42).

Kanunla, hukuki sahada konulan müsavatın Türk Cemiyetine hiç de hazırlılmış gelmediğini kaydeden Elioçin, şöyle devam etmektedir:

«Fakat, CİNSİ MÜSAVATI ELDE ETMEK için, belki daha onlarda yâl suurlu ve sistemli bir terbiye gayreti lazımlı olacaktır» (Sah. 42).

Kızıl müellif mefak etmesin: Yoldaşlarının, gafletimizden geniş surette istifade eden gayreteri, sinemalar ve her yere sokulan Amerikan zihniyeti, Türk ahlâk, namus ve aile telâkkisinde geniş râhaneler açmaktadır. Buna karşı, hâlâ ölmemiş olan ananelerimizle milliyetçiler karşı koymaça çabalamaktadır. Kızılların bârlârla lânetler yağdırışı bundandır. Bu son mukavemetler de kırılırsa, milletimizin dîbinden sökülen temelleri, bizi uçuruma sürüklîyecektir. Kızılların da istedikleri budur!

Elioçin Yoldaş, milletimize en duyulmadık iftiraları da savurmaktan, ve bizi Almanlara, bu sahne şekilde teşhir etmekten çekinmiyor. Freud'den kapma tâbirlerle güya ilmîlestirdiği gülünç ve iğrenç iddiası sudur:

«Cinsi meyelânların iltibasından doğan çeşitli çeşit «itme» ve «tesan» hâdiselerini etüd edip sosyal - pedagojik neticeler çıkarmak için Psikanaliz laboratuvarları lazımdır. Türkiye, bu laboratuvarları besleyecek zengin bir «tecrûbe tavşanı» tarlasıdır.»

Ve memleketime, şu müthiş iftira:

«Oportünizme sapılmak zorunda kalinenasa, Türkiye, piçi en bol memleket sayılmak ictîza ederdi.» (Sah. 43)

Daha aşağıda da, ecnebilerin kucagini atılacak kadar hâlâ «mürteccîlik» gösteren «moderm Türk kızına» esef ediliyor! Berlinde, verilmek üzere hazırlanan bu konferansta, Elioçin, Alman erkeklerine, Türkiye'ye gelirlerse karilarını da beraber getirmelerini tavsiye ediyor. Çünkü, maalesef, «moderm Türk kızı dehî bir yabanciya, değil devamlı bir saadet, bir öpüçük bile hediye etmeye MÜKTEDİR DEGİLDİR!» (Sah. 43)

depsizcesine alay eden, halkımızı ahlâksızlığa teşvik eden ve bu yola sapmayanları (geri kafah!) damgasıyla utandırmağa çalışan bu Kızıllara, efkâri umumiye nasıl hâlâ göz yumuyor! Namusuna hasas ve şerefine titiz olan Türk Milletinin, bu he-

riflerin suratına tükürecegi gün yakındır!

* * *

Evlilik ve aile hayatı, Solcularımızın ve dünyadaki bütün solcuların en birinci hedefleridir. Onu yâkmak için yapmadıkları kalmaz. Rusyada, komünistlerin başlayıp ta, sonradan vazgeçmeğe mecbur kaldıkları «ailesizlik» hâli, çoğu piç olan komünistlerin daimî emelleridir. Fransada bile, eski Basvekil sosyalist ve yahudi Leon Blum, «Evlilik» (Du Mariage) adlı eserinde, kız - kardeşle erkek kardeşin, anne ile oğulun cinsi münasebette bulunmalarını tavsiye etmek suretiyle, aileye kundak sokaçkıydı. Bize ise, aileyi sağlam yapan bağları sinsice çözmek suretiyle, bu gayelerine erişmek istiyorlar(1).

Onun için, kadının kocasına sadakatını baltalamak, bunu teşvik edici nesriyat yapmak, en birinci çatelerdir. Pek bol olan misallerden bir tekini arzedeyim:

Kızıllar, SES mecmuasının polemikçilerinden FİKRET ÂDİL vasıtasile el attıkları (Insel) kitap evinin nesriyatıyla bu gayelerine erişmek istiyorlar. Sîrf para kazanmak için bu yola giren A. Insel (2) Soiculerden teşvik ve tesyi görerek, en ahlâksız kitapları ardı ardına tercüme ediyor ve ettiyor. Fikret Âdil, bu mütercimlerin içindedir. (André Gide) in bir kitabıyle, erkek erkeğe münasebetin açıkça propagandası yapıldıktan sonra, İngiltere'de bile yasak edilen D. H. Lawrence'in bir romanıyla de, kadının kocasının ihânette haklı olabileceği fikri sokuşturuluyor. Kocası tarafından «cinsi bakımından tatmin edilmemiş için» ihânete sapan kadın, bu yola «sebasının tesvikyle» giriyor ve mütercim, kitabı ilâye ettiği önsözde, bu ahlâksızlığa ictirâk ettiğini bildiriyordu (Sah. 9). İşte, Solcu (Pınar) mecmuası, abonelerine, bu seriden bir kitap hediye edeceğini bildirir, bu tercih sebebini şâşmamak lazımdır. Çünkü, Maarif Şurasında, Sedrettin Celâl Antel, ahtâk meselesi münakaşa ediliırken, aynen söyle söylenmiştir:

«AILE BIR ZEHIRDİR! İnkilâba (Komünist inkilâbına tabii) mukavevet ruhu aileden geliyor!»

Türk Cemiyetinde, Ahlâki ve Aileyi niçin yıkmak istiyorlar, şimdi daha iyi anlıyoruz, değil

(1) İnsan mecmâsında bir şurç, hakan, aile kumâğı nasıl telâkki ediyor ve aileyi sağlam yapan eski bağlarından nasıl catır catır koparıyor:

EVLİLIK

Bir gece anneden izinsiz bana kaç
Sevi başka bir sehpâ göttürüm
Gidiş oğidiş, bir daha dönmemiz...

(Sayı 23, Sah. 13.)

(2) Maamâfi Avni Insel de solcu temayüller fırsat buldukça strîtmaktadır. (André Gide) in «Dünya Nimetleri» romanının tercümesindeki Önsözünde, Jidin komünizmiyle hararetle alâkalanmıştır.

mi? (1)

(1) En son, en yeni bir misal: Mâhut solcu ve Radyo evi müdürü Vedat Nedim Tör, (3 kişi arasında) adlı bir piyes yazıyor ve bunu radyoda oynatıyor. Bir kaç milyon Türkün kulaklarına varan bu radyo nesriyatı, korkunç bir propagandadır. İşte Kütahya mebusu Ali Süha Delilbaşının *Tasviri Etkâr* gazetesinde, bu müthiş piyes hakkında verdiği hüllâsa:

«Dünyada ahlâk, fazilet diye bir şey yoktur. Türklerin ebediyetten bugüne kadar geiniş, bundan sonra da ezele kadar sürecek olan millî ahlâklarına aldiş etmeyin. Bunlar saçma şeyledir. İnsan için inanılacak, arkasında gidilecek şey yalnız zevktir. Onun için canı istiyen kadının hattâ «fuhuş yapmak bile» hakkıdır.

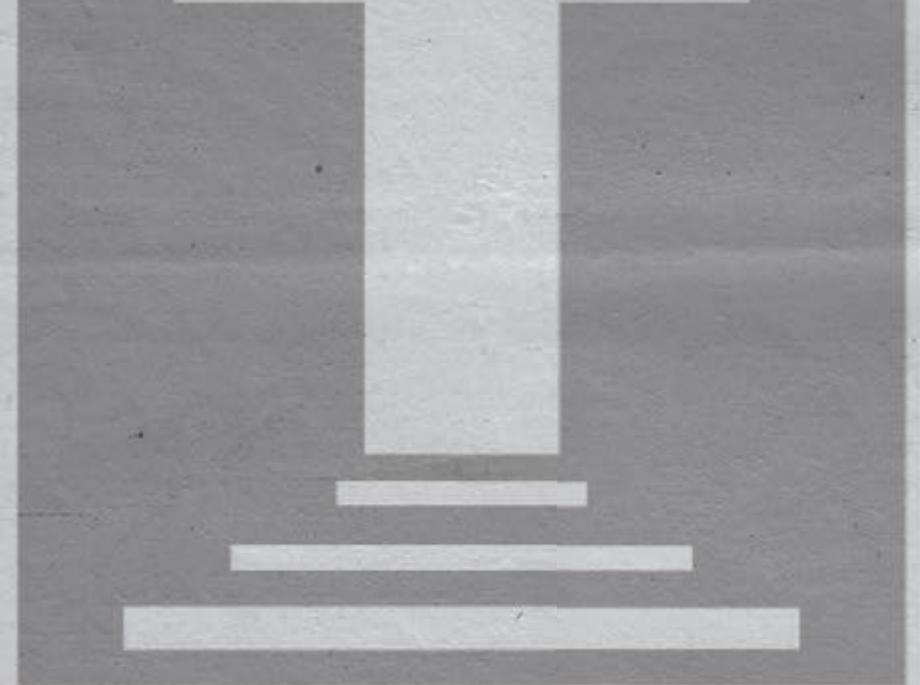
«Aile müessesesi diye bir şeye de sakın inanmayın.

canınız isterse en yakın akrabanızla «aşk yapmak» da bir mahzur yoktur.

«Hele menleket uğrunda dünya zevkinden kendini bir çocukla devam ettirmek saadetinden mahruun kalmış, sizinle on, on beş yıl birlikte acı tatlı günler yaşamış hayat arkadaşınız, sizin ahlâk düşkünlüğünüz yüzünden yüreğine inip ölecek olursa, bundan sakın üzülmeyin. Sakın yüzünüz kızarmasın. Kocanızın kardeşiyle, daha başkalarıyla rahat rahat, ferah ferah, sevişebileceğiniz için sevinin, hem de kahkahalar atarak...»

(13.8.943)

Maşbuat Müdürüyken, Namik Kemalin (Vatan ve Silistre) piyesini yasak ettiren ve Radyo evi müdürü olunca da, şeytan Kütahya mebusunun tâbiri vechiie «Ankara radyosunda Karışıkavak oyunu» oynağa kalkışan Kızıl Vedat Nedim Tör, bugün Radyo evi müdürlüğünden ayrılmış veya uzaklaştırılmıştır. Gözümüz daima açık olmalıdır!

TÜSTAV

Askerlik ve Ordu Aleyhdarlığı

«Orduda tahrîkât ve propaganda metod ve şekilleri, her memlekete göre değişecektir.. Burada esas olan, ordunun çürüüülmesi işin çok sıkı surette yürütülmeli dir..» (Lenin Okulu, kommunist ihtilâlleri Tekniği profesörünün bir tahriri: Le Communisme, P. 11., S. 20).

«Herbetmekense Kölelik!» (Fransız Komünist öğretmenleri sendikasının 1935 Kongresi kararlarından)

Milletimizi ayakta tutan en kuvvetli varlık, Türk Ordusudur. İcte ve dışta, bu milletin düşmanları. Türk Ordusunu ve Türktekî askerlik şerefini lar. Türk Ordusunu ve Türktekî askerlik şerefini çürütmenden, bu milleti çökertemeyeceklerini bilen Kızıllar, müthiş bir gayretle tahrîf faaliyetlerini yürütüyorlar. Ordumuza sürtünmenin pek tehlikeli olduğunu tecrübeyle bilen bu Solaklar, Fransadaki yoldaşları gibi, bu mücadeleyi açıkça yürütemiyorlar. Fakat bin çeşit kurnazlıkla, mikrop vazifesini görüyorlar. Mesela, hükümetimizin de programı olan «Sulhçulugu», yavaş yavaş, «anti - militarizm» rengi vererek benimsiyor, ve bu şekilde nesriyat yapıyorlar. Zahiren, «harbe» söven yazilar, aslında Askerleri ve Orduya hedef tutmaktadır. Harbin zaruri olduğunu, yeryüzünden kalkmadığını ve kalkamayacağını, bu sebeple kuvvetli bir Ordu ve diri bir Askerî zihniyetin milletimize şart olduğunu yazan biz, milliyetçiler, bu komünistlerin en kabahatkırlarına maruz kalyoruz. Sol mecmuatının ve «En Büyük Tehlike» risalesinin sahifelerini şöyle bir karıştırmak kâfidir.

Anti - militarizm propagandası ise, gayet sâncice, kâh tercümelerle, kâh hikâyelerle yapılmaktadır. (Yeni Yol) mecmuasının 3. ncü sayısında (Projektörün) ve (Yurt ve Dünyanın) mâhut muhartî Hüseyin Avni, bir Fransız anti - militaristinin (Enayilik) makalesini - tercüme değil - naklediyor. Yani ilâveler de yaparak banımsızdır! Bir iki parça okuyalım:

«Ömürlerince, kanaat ve tasarrufun sert disiplinine boyun eğenlerin alın teri ile, onların katlanıkları mahrumiyetler içinde göbek sıçtan, ense yapan ekâbir... Kiral döküntüleri.. istismar ordularının ERKANI HARBLERİ.. Bu valzlerin her biri kendi bildiğini okuyor: (ideal için can verenlere ne mutlu! Kanları ile yuğulan toprak, yarın daha berâketli mahsul verecek... sonra hey bir ağızdan, şu nakarat: Malınızı, mülküüzü, icabında mukaddes Gaye uğruna veriniz! Boşa gitmeyecek, işe yarıya-

caktır verdikleriniz...) ve ümmet alkışıyor, çünkü coşkunluk, dirije enayiliğin köriklenmiş tezahürürdür. Var olsun Enayilik! O olmasa, Adam oğulları istismar edilemez, sürüler idare edilemezdi... ill..»

(Sayı 3, Sah. 10)

Bu yazı, her türlü idealizmle, her türlü millî heyecanla ve yurt uğrunda feragat, fedakârlık, çalışkanlık duygularıyla ahlâksızcasına alay ederken, vatan uğrunda cepheerde ölen şehitlere, ölmeye gi den askerlere:

«Sizin enayiliğinizi istismar ediyorlar! Burjuvaların aylıklı memurları olan subaylar, sizi boş lâflarla koltukluyor ve costuruyorlar.. Siz de, enayice sine gidip, kendinizi öldürtiyorsunuz!» zehirli fikrini telkin ediyor.

Gizli broşürlerde, bunu daha açıkça söylemekten de çekinmiyorlar.. 1936 da, (Bozkurt) adlı bir matbaada basılan (Milliyetçilik) adlı risalede, (Yeni Yol) un muharrirlerinden A. VEFİK, şu satırları yazıyor:

«Fakat, EFENDİLERİ İÇİN KANINI AKITAN VE ÖLEN proletarya ve köylüye bu bâdi rede düşen pay, yine kendi cesaretini kendi eliyle kurmaktan başka nedir ki? Bunun için, bu zıt sınıflara karşı MÜBAREZEYE GIRİŞMEK İCAB EDER. BIZ BÜTÜN MILLETLERİN MAHKUM SINIFLARINI, YINE BÜTÜN MILLETLERİN HÂKİM SINIFLARINA KARŞI BİRLEŞTİRİLMİ!» (A. Vefik, 1936).

Bu telkinlerle, fakir halk tabakası ve köylü menşeli gençler, asker olduklarında, harbetmemeye, isyana, hattâ «mahkûm sınıfların dâvâsını güden» yabancı bir devlet ordusuyle birleşmeye davet edilmektedir. Fransız komünistlerinin: «Silâhlarımız, kendi subaylarımız içindir!» parolarının aynı!

«En büyük Behlike» risalesinin yayıcısı ve (Yürüyüş) mecmuasının deposu (A.B.C.) kitabıının (Yemen Türküsü) adlı hikâye kitabı da, baştan aşağı bu anti - militarist telkinlerle doludur. Yeni çıkan (Yeni Ses), harp aleyhtarlığı kisvesi altında, en şiddetli askerlik aleyhtarlığı yapmakta devam ediyor. 4 ncü sayısında, Fethi Girayın (Milyonlardan biri için) bağlı uzun şiirini okumak, ne kadar zehirli bir propaganda yapıldığını anlamak için kâfi gelir. Nihayet,

Bana bak, dedi yanındaki,
TERHIS NE ZAMAN?

Dösdüm ona doğru ve titredim,
Karavana çadı, haydi kaâk, dedim.

(A. Kadir, Yeni Ses, Sayı 15)
gibi misralarla, askerlikten bezginlik psikolojisi,

ALDIRMA BE, IDarendeli,

Çek bir nefes daha cigarandan!..»

Matriayı ters taktin Gariboglu,

öbüür yandan..

(A. Kadir, Yürüyüş, Sayı 15)

gibi şiirlerle de «askeri discipline» (boş vermek) zihniyeti aşılanmaktadır.

Bu hainlerin, tahrip niyetlerini tamamlamadan, aynı niyetin müflisi Nâzim Hikmet Yoldaşlarının akibetine uğrayacaklarına eminim. (1)

An'aneye, Dine ve Terakhiye düşmanlık!

An'aneye hakkında

«Komünist inhilâli, an anevi fikirleri hökünden koparacaktır!» (Karl Marx, Manifesto Communiste, 1847, Sah. 29)

«Maziyi silip, süpurelim!» (Resmi Enternasyonal marsından bir enstr.)

«Her mistik, her an'anc, her din... cbediyen gömülecektir.» (Enternasyonal (Komünist'in 1928 deki 6 ncı kongresinin programından)

Türk milletini sağlam bünyeli yapan ve daha da kuvvetlendirecek olan her şeye, kızollar düşmandır. Bir milleti millet yapan, ona sahibiyetini, veren, başbos kültür ve fikir uğurumlarına sürükleneşmesine engel olan an'aneye, solcuların düşmanlığı pek eskidir.

«Du passé faisons table rase!» (Maziyi silip süpurelim!) diye bağışlan Enternasyonal marsı, onlara yol göstermektedir. Millî mazimize sayısız tecavüzlerle bizi kör bir Garp taklitçiliğine sürükleyenlerin başında gelen solcu Falih Rıfkı Atay, «İnkılâpcılık» adı altında bizi Türkliç sahibiyetinden tecrit etmeye çalışmış ve çalışıyor. Bir yoldaşının kalemine de bunu tesbit edebiliriz:

«İnkılâpcı matbuatın SOL kanadında durup her eskiye ve eskiplerle hırcın hırcın saldırın Falih Rıfki (Mara) ya benzıyordu... İlh.» (E. T. Eliçin, sah. 78).

«Eski» diyerek, (köhne) manzarası vermek istedikleri şeyler bizim en canlı, en reel, en hayatı kıymetlerimizdir! Yalnız, an'anemiz değil, altı asırlık bir Türk Tarihi bile, «Osmanlı Padişahlarına aittir!» denilerek hafızamızdan kovulmak istenmiş-

(1) Bu sehadaki tecavüz, căret ve propagandalarına son misal, Vedat Nedim Tör'ün bahsi geçen Radpo piyesidir. Bu piyeste telkine çalışan fikir sudur:

«Asker olmayın, olursanız harbe gitmeyin. Gi-dersiniz ölmemeğe, hele yaralanmamaya dikkat edin. Yaranırsanız (erkekliğiniz kaybedersiniz, karınız siz sevmez olur, bedbaht olursunuz.)»

(Tasviri Efkâr: Ali Süha Delibaşının ihtar ve hulusası, 13.8.943)

İşte Kızillartımızın, fırsat buldukça sokusturdukları kundaklar hep bu ayardadır!

ti! Bu an'aneye aleyhtarlığı, SES'ten TAN'a Yurt ve Dünyadan Yürüyüşe ve sayısız risalelere kadar gelmekte, milletimizin sahibiyetini korumak isteyen milliyetçiler «mürtecil» damgasıyla tahrif edilmektedir. Türkiyedeki milliyetçi cereyanları yakından tetkik etmiş olan Saint - Hervé, Fransanın yarı resmi gazetesi olan (Le Temps) nın 28-8-942 tarihli «Haydi Türk ileri! Türk ileriye!..»

şirini ele almış, yerin dibine batırıyor! (Yeni Ses, sayı 6, sah. 8)

Demek ki, bu adamlar, Türklerin durmamasını, ileriye, terakkiye doğru koşmasını isteyen fikirlere bile düşmandırlar! Hani «Terakkisin» müdafiyidiler? Demek ki, bütün bunlar maske, hapsi, hepsi hileymiş!

Amaçları bir tekmis:

Türk milletine faydalı olabilecek her fikri, her duyguyu yıkmak! nüshasında bunu pek güzel belirtmiştir. Bu hakikatlara bile bile göz yuman Solcular, taarruzlarını devam ettirmekte, «Medeniyet değiştirken sahibiyetimizi, millî renklerimizi kaybedeceğiniz hakkında ki ihtiyarı dinlemeye artık tahammüleniz kalmamıştır» diye yazmaktadır. (1)

Yurt ve Dünya ise, bu düşmanlığı azgınlık derecesine vardır. (2)

Tarihi de, her hakiki komünist gibi, nefretle anarlar:

TARİH

Yüz kerastdır beserin!

(Süat Tezer, «1943» adlı şiir kitabından)

Senatı da, tipki Rusyada gibi çığınca bir kübizme ve futurizme sürüklemek isteyen, bu suretle millî senat mefhumiyle bağlantı koparmak, sa-natınızı pülestirmek istiyenler, bunu «ananeden kurtulmak» bayrağı altında yapıyorlar. Cavit Yamaç gibi daha düzinelerle genç solcu, «Hürler san'ati ar'anenin tesirinden kurtardılar» (3) diye öğünlür ve bunu kölelikten kurtuluş gibi gösterirken, Abidiz Dino gibi Kızıl Arnavutlar da «Ayasofyanın arkasında, askeri müzenin kavaklı, tezlu ve saman dolu tuklolarının geçmiş sanı» (4) gibi alaylarla millî mazmız; ve buna bağlılığı güllüng göstermeğe çabalarlıyorlar.

Haibuki, ortaya koydukları «kalıplardan, an'aneden kurtulmuş» şiirler ve resimler, sanat eseri adım bile taşımağa layık olmayacak kadar geri, adı, bayağı meskeraklılardır. İki üç istisna, bu «an'anesis san'ati» içinde değil, ona rağmen muvaffak olmuş başarısını surf o sanatkârin kabiliyetinden almış nadir nesnelerdir.

Dine düşmanlığı, Rusyada olduğu gibi, küstahlık derecesine varduran bu kızıları, başkasının kanaatına olsun hürmet duygusu bile durduramamaktadır. Gayeleri, vicdansızın yanlarında, Allahsız, dinsiz ve imanlı bomboş ruhlu bir nesil elde etmektedir. Hiç bir mukadderat duygusu gençliği dur-

(1) E. T. Eliçin, sah. 33

(2) Sayı 21, sah 241.

(3) Uyanış, sayı 2293, sah. 135

(4) Yeni Ses, sayı 15, sah. 4

durmamalıdır.

An'aneye bağlılığı «ilerilik» bayrağı altında yıkmağa çalışan Kızıllar, gariptir ki terakki fikirlerini de baltalarlar! Milliyetçiler her ne zaman «ileri» bir prensip gütseler, bu adamlar derhal muhafazakâr kesilir ve mevcut nizamın takrir edilmekte olduğunu barbar ilân ederler! Gök - Börü

- Yurt ve Dünya ve Dr. M. H. Akansel - Y. ve D. münakaşaları bunun en güzel delillidir. Hattâ sânameyde, «tembellerin, çalışkanların temposuna uymanız veya işi terkedip yerlerine çalışkanların gelmesi» gibi ileri bir prensibin güdülmesini bile tenkit eder, çalışkan işçilerin, tembel işçilerin temposuna uymanızı isterler! Bu hayret verici «tembelliği teşvik ve ilericiliği tenkit» misalini, yeni Yeni Sesin 3 üncü sayısının 8.inci sahifesiinde okuduk: (İstihsalı artırmak ve amele norması), A. Nesimî.

O «ilerici» Abidin Dino Yoldaş bile, Türkü bir gencin:

Milletler koşuyor, sen durduñ diye

Bu bâhsî kapatmadan, şuna da işaret edefim ki, biz, milliyetçiler, bu heriflerin göstermek istediği gibi, sîrf ölü bir mâziye bağlı «mürteciler» değiliz! Bir çok makalelerde ve çîkardığımız mecmâalarda resimlerle de anlatığımız vechile, prensibimiz, mâziyle bağıımız koparmadan canlı, diri ve yüksek kıymetli anâkârlarımızdan hız alarak, ileriye koşmak, Türkâlje uygun ve faydalı inkılâplar yapmak, terakkî yolunda yürümektir. (1)

Başsağı uçuruma gitmeden, ileriye böyle gitdilir.

Milliyetçiliğe ve Türkçülüğe hücum!

«İşçilerin vatani yoktur.. Esasen, milletler arasındaki sınırlar da gitgide kalkmaktadır ve komünistler bûsbütün kaldıracaklardır!»

(Karl Marx, Manifeste, 1847, sah. 28)

Aynı şey demek olan, Milliyetçilik ve Türkçülük mefhumlarından, zaman zaman birine sığınıp diğerine hücum etmek kurnazlığına rağmen, Kızılların Milliyetçilik ve Türkçülük düşmanı olduklarını bilmeyen yoktur! Nazım Hikmetten bugüne kadar gelip dayanan bu düşmanlık, adetâ cilgûnluk raddelerine varmaktadır. Çünkü, târih ideolojilerine daima karşı çıkan ve onları daima yenen ideoloji, milliyetçilikdir. Ve Türkçülük, (Türk Milliyetçiliği) demektir. Milliyetçiliği yıkmak için de onu (irtica, gerilik ve işçi kütlesinin sömürülmesini gizlemek için burjuvaların ortaya attıkları disi yıldızlı lâf tuzağı) şeklinde gösterirler. Bahsi geçen broşürün yazıcısı A. VEFİK, milliyetçiliğin zafere guya hayret eder:

«Son iktisadi ve içtimai tahavvüler yanında

(1) Bk: Bozkurt C, II, başmakale ve Gök - Börü, sayı 8, resim ve bîlhassa Mümtaz Turhan'ın (Niçin Milliyetçiyiz?) yazısı: Millet, sayı 9, başmakale.

Milliyetçiliğin hâlâ geri kafalardaki bu müphem saltanatına şâşmamak kabil olamaz.»

En geri, en iptidaî klân devrinin komünist nizamını 20.inci asırda tatbik etmek isteyen bu 10.000 yıllık geri kafalı Kızılların, dâima inkilâp ve ilerilik isteyen, terakkîyi ve Üstünlüğü birinci emel tâniyan 20. nci asır Milliyetçiliğini geri kafalılık saymalarına asıl biz şâşalım ve gülelim!

Türkçülüğü gözden düşürmek için Kızılların uydurdukları bir iftirâ da, onu, Alman milliyetçiliğinden kopya olarak göstermeleridir! Guya, Ziya Gökalptan «başlayan» (!) Türkçülük ve Milliyetçilik hareketine, hep Rusyadan kaçma Tatarlar (Yusuf Akçora) ve Azîzler (Ağaoğlu) müessir olmuşlar.. Bu cereyanın gizli kaynağı ise, Kayser Almanyasının Şarka yayılmak isteye, Emperyalist iştahlarıymış Wilhelm Almanyası, Gökalp ve arkadaşlarına, pancermanın kopya bir milliyetçilik örneği vermiş.. Onlar da, bunu Türkiye'de yürütmüşler. Delil mi? Ziya bey, yazılarında, Alman Türkologlarının keşfiyatından bahsetmiş ve Akçoreoğlu da, bir yazısında, Alman milliyet telâkîsini Frâsîz telâkîsinden daha doğru bulduğunu bildirmiştir! Bugün - Ergenekon - Bozkurtla başlayan - Yeni Türkçülük de bunun devamı olup, bilhassa Hitler Almanyasından mülhemmiş Nasional - Sosyalizmin ve fasizmin türkçe tercumesiyimis!

Bu cüretkâr iddia ve iftiralar - sînen - Ses mecmâusunda, (2) Tan gazetesinde (3) Yurt ve Dünya nüshalarında (4), «En Büyük Tehlike» (5), ve A. Nesimî'nin «Ziya Gökalp» (6) risalelerinde buluruz.

Bu müfrîtler, Türkün millî şurunu idrâk edisi bile yabancı bir millete malederlerken, Tarihimizin en büyük hâkîkatlerini unutmuş görünüyorlar. Türk, daha Orhun taşlarında (Wilhelm'den ve Hitler'den 1.200 yıl evvel) Divanî - Lügat - it - Türkçe (800 yıl evvel), Oğuznâmelerde (800 - 700 yıl evvel), Uveysî ve Vâni Mehmet Efendi'nin eserlerinde (200 - 300 yıl evvel), Türkçilüğünü ve milliyetçiliğini ilân etmiş! Avrupa ise, milliyetçiliği, ancak 18 ve 19. ncu asırda idrâk edebilmişdir! Niçin, Hitlerden çok evvel Atatürk ve ardından da İrönü ve Saracoğlu, Türkçülüklerini ve milliyetçiliklerini her zaman tekrarlamışlardır! Bin kûsûr yıl evvel bile, «pantürkizm» şeklinde en ileri milliyetçilik prensiplerini esas ittihâz etmiş ve tatbîkatına girismis olan Türkler, Milliyetçiliği sundan bundan öğrenemezler! Hele milletimizi «taklikçilikle» itham eden canâl veya münaflîdarın kızarmış kırkınlı suratlarına Türk sadece tükürür geçer.

(2) Meselâ, SES, sayı 2, sahife 17 ve Yeni Ses C. IV. sayı 2)

(3) Meselâ, 26-7-943, 2-7-943, 3-7-943, 8-7-943.

(4) Sayı 22 - 23, sah. 394.

(5) Sahife 10, 11, 15

(6) Sahife 20.

Marks'tan kapma tekerlemelerden başka söyleyecek sözleri ve ortaya serecek bilgileri olmadığı için, Türk Birliği idealini bile söyle anlatırlar:

«Başka memleketlerde yaşayan (ırk kardeşleri keşfetmek) onlarım (yardımla) koşmak, onları (kurtarmak)! Yani, AÇ KALAN, MAHREÇSİZ KALAN SANAYIE MAHREÇ BULMAK, SANAYİCİLERE KÂR TEMİN ETMEKTİR.» (Ses, Sayı 2, sah. 7 Mecdi Devrim: İnkılâbı anlayalı!)

Demek ki, Bilge Kağan, Çingiz Kaan, ve bugün, Z. Gökçalp ve bütün Türkçüler, bütün Türklerin istiklalını ve Birliğini, «mahreçsiz kalan sanayiimize mahreç bulmak için» istiyorlarmiş! Daha doğmamış bile olan Türk Sanayi Kapitalizmini görür musunuz, «kâr etmek» için nelere kalkışmış!

«Türkçülük Emperyalizmdir!» iftirası ise, Bozkurt ve Gök - Börü'ye sık sık çatan Moskova gazetelerinden Türkiye'deki ajanlarına kadar, durmadan tekrarlanan bir iddiadır. Topuna birden su kadarnı söyleyelim ki, kendi milletinin esir kalmış parçalarının istiklalin istemek, Millî Birlik mesküresine inanmak, ancak alıklar veya suninileyet sahipleri tarafından «empirealizm» sayılabilir! Emperyalizm, başkalarının toprağını almak ve başka milletleri köle etmeye taserlamak demek olduğuna göre, bizzat Hariciye Vekili'nden, Türkiye'nin dışında yaşayan milyonlarca ırkdaşın «Türk oldukları» beyan edildikten sonra, o Türklerin sadetini isteyen bir cereyan nasıl Emperyalizm olabilir!

Irkıçılığe tecavüz ise, Kızılların eski âdetleridir! Nâzım Hikmet bile, işi gücü bırakmış, 1936 da, alâkası olmadığı bir sahaya karışarak, 96 sahîfeli irkıçılık aleyhisi bir kitap nesretmiştir! O günden beri, toplular, irkıçılık lâfını duyuncu, kırmızı görmüş boğa gibi çıldırır ve saldırırlar! Ses, Yeni Yol, Yeni Ses, Sokak, Külliük, Aydînlîk, Uyanış, Yeni Adam; Yurt ve Dünya; Ten; yeni Yeni Ses, Adımlar, Yürüyüş, İnsan... sayın sayabildiğiniz kadar. Hepsi de irkıçılığın can düşmanıdır. Her fırسatta didikler, tahrif eder, yerin dibine batırır, «Alman taklitciliği» diyerek lekeleler!

Bu asabyet neden? Çünkü, irkıçılık, milletimiizi için için kemiren mikroplara karşı uyanıklığı tavsiye ediyor, bu tâfirî faaliyetine engel olmaya çalışıyor. Çünkü, irkıçılık, Kızılların coğunuñ Türk olmadıklarını farkettirecek. İşte düşmanlıklar bun dan!

Irkıçılığın Almanlardan taklit olmayıp, yüzde yüz yerli bir fikir olduğunu, Bozkurtun her sayısında neşrettiğimiz vesikalarda isbat ettigimiz için, bu mevzaa tekrar dönümiyeceğiz (Türk Irkıçılığını Almanlardan taklit sananlara cevaplar, BOZKURT, Cilt 1). Sunu belirtmek iydalıdır ki, Türk Irkıçılığı ile Alman Irkıçılığı arasında, Peyami Safânnan dediği gibi, olsa olsa, bir ziddiyet mülnasebeti vardır. Biri, Türk ırkının en üstün olduğunu iddia ederken, diğeri, Almanların üstünlüğüne inanır! Eğer Türk ırkçıları da «Cermen, Nordik - Alman ırkı, en üstün ırktır» deselerdi. İşte, ancak o zaman Almanı olabilirlerdi! Bunun aksını söyleyince, Türk ırkçıları Almanlarla bilâkis zıt duruma girerler. SES

dergisinin 2 nci sayısında Mecdi Devrim, (İnkılâbı Anhîyalım) başlıklı makalesinde bu durumu ağzından kaçırıyor! Zavallı Abidin Dino da, o Arnavut kafasıyla, lehimizde olan şu satırları aleyhimizde zannederek kaleminden kaçırtıvermiş:

«Hortlayan enerji zihniyet, (ırkçı) bakımından da parlak vaziyette değildir. Bu efendiler, acaba neden Hitlerin (Mein Kampf) inin şu satırlarını okumazlar:

«IRKÇI HAREKET, DİĞER MEMLEKETLERİN AVUKATLIĞI İLE MÜKELLEF DEĞİLDİR; KENDİ MİLLETİ İÇİN DÖĞÜŞÜR.» (Yeni Ses, sayı 6, sah. 8)

İyi ya!!!

Kızılların bir kurnazlığı da, o kadar sövüp söyleklere Ziya Gökçalp'ı, bu yolda Türk ırkçılarının karşısında, kendi saflarının bir şampiyonu gibi çıkarmalarıdır! Gökçalp, ırkçı değilmiş ve bir yazısında, «eyhinde bulunmuş! Bu, ırkçı Türkçüler mahveden en mühim balyozmuş! Gökçalptenberi Antropoloji ve biyoloji dev adımlarıyle ilerlemiştir. Namık Kemal'e «neden Cumhuriyetçi değildi!» diye hicüm eden bu adamlar, mesela 16.inci asır hekimlerinden A. Paré'yi «neden Pastör aşı kulananmadı!» diye itham eder, veya A. Paré'ye dayanıp, Pastör'e «üstادım dediğin Paré bile aşı kullanmıyordu. Ayıp değil mi?» der vaziyettedirler. Bir içtimaiyatçı, nihayet, mübesiri olduğunu kabul ediyorsak, her ne söylemişse virgülüne kadar tebâyet etmemiz gerekmek. Yoksa, tekâmülçü insanlar değil, Aristoyu tefsirden bir adım öteye gitmeyer doğmatikler gibi oluruz.

Maamâfih, gene bir Kızıl, yoldaşlarına en kesitme cevabı verecektir. İşte:

«Z. Gökçalp, milleti (spontanée) bir varlık değil (yâni ırkçı olarak değil), (volonté) bir müessese olarak telâkkî ediyor. Milleti bu şekilde telâkkî etmek, «devir için cidden zaruri idi. Unutmayalım ki, 1908 Millet Meclisinde, 119 Türk (Türk ırkından olsun müslümler de dahil) ve 144 de Türk olmuş yan vardı. Böyle bir devrede, şüphe yok ki en esasî tez, bu Türk olmuyanları Türkleştirmeyi mümkün kılan ilk ilim nazariyesi olabilirdi. Bunun için Ziya tekâmülü reddeder.» (Abidin Nesîmî, sah. 35)

Hülfâsa, milliyetçilik ve Türkçülük, Kızılların durmadan saldırdıkları müesseselerdir. Çünkü, A. Nesîmî'nin tabiri vechile, «istibâde: yıkmak için faydalı», fakat sonra, komünizme «aset çektigi için» zararlı buluyorlar. (Sah. 22) Bu İdeoloji, «geniş halk kütüplerinin sırtından geçenler tarafından hâlini menfatlarına uygun görümedikleri meseleleri bu kütüplere inutturmak» gayesiyle kurulmuş (1).

Cünkü Millet, onlarca,

«Sosyal tekâmül yolunda bir mehâledir, bir gerçekdir. Fakat (BESERİ) YE GİDEN YOLUN BU SON MERHALESİ DE AŞILACAKTIR.» (Muvaffak Şeref, «Millet, Yalan ve Gerçek», İnsan, Sayı 23, sah. 23)

Halbuki bizce, Türk milleti, ebedî olarak yaşayacak bir varlıktır. Onların yıkma faaliyetlerine bunun için karşı koyuyor ve çarpışıyoruz.

(1) Muvaffak Şeref: İnsan Mecmuası, Sayı 23.

Türkçülere tecavüz!

Türk milletinin hayatına bomba koyan bu sabotajçıların yabancılara satılmış oldukları meydanı vuran, her yerde karşılara dikilen milliyetçilere Kızıllar derin bir kin beslerler. Hinçları, ölmüşlerimizi bile mezarlarında rahat bırakmıyacak kadar şiddetlidir. Ve milliyetçileri batırmak, yokmak için de, en birinci çare olan lekelemegi, tahrif etmeği kullanırlar. Namık Kemal «takma aslan yelesi mücahit» damgasıyla alaya alır, «ticarete daba fazla şerbesti verdirtmeli; için» mücadele ettiği, burjuvaların adamı olduğu, «ne Karl Marx, ne de Leninin turnağı olamayacağı».. ilh. söylenlir ve yazılır. (1).

Ziya Gökalp da, «burjuvaların ve esnafın adamları», «iptidâ, mukallit, renksiz ve acemi» hattâ «Alman ajanı» bir münevvercik olarak teşhir edilir. (2)

Nihayet «putları devriyoruz!» çağlığı ile, Mehmet Akif'ten ve Mehmet Emin'den başlayarak en minicik Türkiye kadar devam eden sözümler hatırlardadır.

Bugün de, her milliyetçi, onların kaleminde zamurlara batırılmakte, en ağır hakaretlere uğratılmaktadır. Bu hususta (Yurt ve Dünya) pâk fazla azmiş, ludurmuş gibi dört bir tarafa saldırılmış ve her taraftan dayak yiyip oturmuştur. Kimlere çattamamıştı! Gök Börü'ye, Çığ'a, Yüce'e, N. Artam'a, Mehmet Emin Yurdakul'a, Türk Yurduna, Millete, Çınaraltıya, Dr. M. H. Akansel'e, hattâ, karikatürlerinde Yahudilerle alay ediyor diye, Cemal Nadir'e bile!

Türkçülere «satılmış», «Alman ajanı!» deyip duran seyisiz hükümleri geçerek, en son misaline geliyorum, yâni: «En Büyük Tehlike» risalesine,

Türkçülere ve Türk Milliyetçilerine «Almanlar Türkiedeki usakkalar» demek suretiyle (sah. 15) hakaret eden bu satılmış alçak, Türkçülerini gözden düşürmek için en tipik tahef örnekleri veriyor: (3)

6.inci sahifede, «Türkçüler kimleri milliyetçi saymasalar» mevzuunu ele alıyor ve bastan sôna kadar yalan, tahrif ve uydurma olan satırlarla, deliksiz olarak, en hâlis milliyetçi tanıtácağımız tipleri (milletinin yükseltmesini isteyen, vatana - hürriyetini isteyen.. ilh.) milliyetçi tanımadığımızı ilân ediyor!

(1) Kemal Tahir: *Namık Kemal İçin diyorlar ki...* 1936.

(2) A. Nesimi (Z. Gökalp), Kerim Sadi (Tarihi Maddecilik), Yeni Yol (Sayı 3) F. Erkman (En Büyük Tehlike) Tan.. ilh.

(3) Kendilerini esasen müdafaa etmiş ve yapılan tahrifleri meydana sermiş olanları - Y. Ziya, O. Seyfi.. ilh. - saymıyorum.

14. ncü sahifede, dış Türklerinin Türkiye ile müsterek hudutları olmadığını söyleyerek, millî hâkîki tahrif ediyor!

15. ncı sahifede, Millî Birlik ülküsünü Almanların tahtikâti gibi gösteriyor. Bu isnat üzerinde biraz duralım: «Türkçülük davası Alman menfaatlarına hizmettir.. Onların tahtiriyle yapılmaktadır.» diye usanmadan tekrarlıyan Kızıllar, asıl hâkîki unutturmak istiyorlar. Almanmanın Türkçülüğe karşı olduğu tavır, bu bakımdan şayanı dikkattir. Almanların, Rus ordusundan aldığı Türk esirleri arasında, Türkiye kokulu Türkçülük telkinatına son derece sınırlenmeleri, esir Türklerden teşkil ettileri lejyonları, (Türk) nâmîyle değil, (Azeri), (Kirgız), (Özbek).. gibi kabile adlarıyle ayrılmaları ve birleştirmemeli, (Türk) lafmı ağızlarına almayı hep (Azeri), (Özbek) gibi ayırhıklarla onları tasrif etmelere radyoda bile, Türk dillerinden biriyle nesriyat yaparken, meselâ Azerî türkçesi' diyecek yerde kasden sırf (azerice) demekte israr etmeleri, Türk lejyonlarına pek hor muamele etmeleri.. ve daha yüzlerce mânider vekâ, bu şenç iddiyi her an tekzib etmiyor mu? Umumi harpte bile. Bakû sokaklarında, Alman ve Türk askerleri - müttefik oðukları halde - çapışmamışlar muydu?

Hattâ, işte bizzet TAN gazetesine bile, - bizce meghul ve belki de yalan bir vak'a naklederken bunu sezindeden kaçırıyor:

«Almanyadan dönen bu (Türkçü) murahhasıların bir kısmı Almanyanın Rusyadaki Türklerin işrâklâını kabul etmediğini öğrenince, Türkçülük cerryarına sırtlarını çevirmiş, fakat diğer mühüm bir kısmı, ve Türkiye'de buna taraftar olan Türkiye Türkçülerini faaliyetlerine devam etmislerdir.» (Tan, 3.7.1943, sah. 3)

Öyleyse, nesil oluyor da bu herifler, hâlâ Türkçülüğü Alman kavnağı olarak gösterebiliverler? Nesil oluyor da, mehut broşürü, 15. ncı sahifede, «Türk bilâli kim istiyor ki? Tabii yabancı bir devlet» diyebiliyor? Bile bile yapılan bu elçakca iftirâlara rağmen hakikat bir tektir ve lekelenemez:

Türkçülük, sadece Türk milletinin bağından kopmuş, sırf Türk menfaatlarına davenan, ancak bu sayede var olan ezeli bir Türk ülküsüdür ve Türkler Türkten gavri fayda geleniyeceğini herkesten iyi bileyler Türkçülerdir.

Aksini iddia edenler, güneşin camurla sıvayıbileceklerini uman şartları ve müdafıklardır.

16.inci sahifede, Atatürkün nutkunun mânesi tabii edilmekte, Türkçülük iplehinde söylemiş gibi gösterilmektedir. Hâlbuki o sözlər: Atatürk, Millî Mücadele'nin hemen akabinde hâlâ kendimizi muazzam bir devlet bilib İslâmcilik emperyalizmini düşünenlere kars söylemiştir! (Nutuk, 1927, S. 432 - 433).

34. üçü sahifede bir tahrif deha: Güya Türkçülerin (Terakkî Maarif) Cemiyetleri vermiş.. Bozkurt Yayımları, Aylıkurt yayımı.. ilh. gibi nesriyatlar bu gizli teşkilâtın eserleriymiş! Ne gezer! Fakat, belki böyle anlatıldığı gibi olsaydı, herhalde kızıl-

ler bu şekilde azmazlardı. (1).

Bu tahrif üstadi, başkalarına yaptığı gibi, benim yazlarını da tahrif etmiştir. Meselâ, Gök - Börünün 4. üncü sayısında «makalelerde eski harfler hakkında da malumat verilmeli» cümlemi, «harf inkılâbını yakalı!» şeklinde göstermiş, 38 ncı sahife de, Gök - Börünün 5. inci sayısında yazdığım (Yeni Genç) makalesinde, hiç öyle bir şey söylemediğim halde, tırnak içinde, buna söyle bir cümle mal etmiş:

«Türkiyenin gençliğine Türkçülük dersi veriyorum».

İnsan, - Kızıllar gibi - namus kayıtlarıyle bağlı olmayınca, her hali işleyebilir. F. Erkman veya onun imzasını kullanan adamcağız bunlardandır!

Bu son azgınlıkta sonra, Kızıllar, Meclis kürsüsünden de hak ettikleri cevabı aldılar. Türk milletiyetçileri ise, bu alçakça tecavüzlere pabuç bırakmadıklarını, bunlara sağlam bir dayak atarak isbat ettiler. Nihayet bu kitapçık, onların içgrenç ve

kipkızıl içyüzlerini gösterebilmişse, vazifesini yapmış demektir.

(1) Bu herif, Bozkurtçulara (Zıpçık, sokak çiğirtkanları)... gibi tâbirlerle hakaret ederek, gülünç göstermeğe kalkıyor! Mecmuaları, kibesi Moskovanın Pravda, İsvetiya gibi gazetelerinde - tabii küfürle - sık sık mevzuubahis edilen Bozkurtçuları güya küümseyen bu Kızıl, varsin ağzını bozsun. Yazları, Fransanın yarı resmi (Le Temps) gazetesinde müteaddit defalar, Viyana ve Peşte gazete ve mecmualarında sık sık, 2 ecnebi profesörün eserinde uzun uzadıya mevzuubahis edilen, Polonya sefareti tarafından bir makalesi Londraya telgraflanan, mecmualarında en ağır ilim mevzularını işleyen ve bir profesörün fevkâlâde ehemmiyetli ilmi bir kitabını basan Bozkurtçular, şüphesiz bu serserinin (Zıpçık) demesiyle Zıpçık olmazlar. Buna cevap ta verilmez. Sadece rastlanıldığında, tokatlaştırmalı geçilir. İşte o kadar.

Son söz

Kızıllar, ideellerini milliyetçilikten büyük sarılar, «bütün beseriyeti kavırıyor» derler. Fakat 50 milyonluk büyük Türkçülük ülküsünü kalpleri fazla büyük bulur, «hayal!» diye dudak bükerler..

Esaret ve emperyalizme lânet ederler. Fakat Türk milletinin parçaları için bu hissi besleyenlere hücum ederler!

İrkçılara «millî birliği bozuyorlar!» diye saldırırlar. Fakat sınıfları birbirleri aleyhine durmadan kıskırtırlar.

Türk köyünün dertlerinin avukattı oldukları söyler, fakat köylüyü tanımazlar; «rejime sadıqız» derler, fakat Cumhuriyet Inkılâbını benimsemeler; «Terakkiperveriz» diye bağırır, fakat Terakki emellerini ve fikrini yılmak için uğraşırlar..

Artık, onların samimiyetine inanan tek kişi kalabilir mi?

Yabancı bir devlete satılmış oldukları artık gün gibi belli olan bu Kızıllar, sinsi maskeler altında, Türk milletinin yıkılması için dehsetli bir metod ve hareket beraberliğiyle çalışıyorlar. Bizi ayakta tutan bütün mesneleri, bütün getirmesi temelleri, vatan ve milliyet duygusunu, ordunu, aileyi, ahlaklı, namusu, mülkiyeti; millî birliği, herseyi, herseyi baltalıyor ve can alacak noktalarımıza kundak sokuyorlar. Bir mecmuanın dediği gibi, Tehlikenin cesareti, bizim ona ehemmiyet vermeyisi

mizden geliyor: «Adam sen de, bir fiskelik canı var!» diyoruz. Evet, bir fiskelik: tipki tifüslü bittiler gibi. Fakat isirdiği bünyeyi zehirliyor; bazan sapasağlam bir vücdü yere serebiliyor.

Kızıl Tehlike besbellidir. Kendi adını kitabına isim olarak koyarak milliyetçilere catan «En Büyük Tehlike» risalesi gibi, «Turan kahvehaneleri, Türkistan kırastaneleri, Turan berberleri, Türkülerin gizli toplantı yerleridir!...» tarzında boş iddialarda bulunuyoruz. Esaret ettiğimiz tehlikeyi, kendi yazı ve faaliyetlerinden derlenmiş en müsbet vesikalara şbat ediyoruz!

Yarın, bu sevinçin sonlarına doğru, düşyanın ne manzara alacağını bilmiyoruz. O gün için, Kızıllarımız muhit hazırlıyor, kara listeler tertip ediyorlar. Bugün matbuatın yardımına faza mecmuat onlarındır. Tehlike, küçük değil, büyük, hem de çok büyüktür. Maskeyi suratından atıp karşımıza dikildiği gün, belki de benim tahminimden bile fazla olduğunu göreceğiz. (Tantı o günü göstermesin!) demek yetmez. Türk milletini severler ve ülmemesin isteyenler, hükümetle ve Türkülerle élele verip, bu hain mikroba karşı amansız bir mücadele etmekdirlar.

Dikkat! Daima dikkat!

13-7-943

BÜYÜKADA

R. OĞUZ TÜRKKAN

**TÜSTAV
ARŞIV
BELGESİ**

Bu eser, ne kazanç, ne de şöhret için yazıldı.
Bu eser, bir tahrîk de değildir. Sadece,
bir Türk oğlunun millettaşlarına
sunduğu «rapordur»:
Türkiyedeki Kızıl Faaliyet hakkında
Vesikalı Rapor.
27.8.943 — Bozkurtçu Yayıncı

TÜSTAV

T A S H I H:

Kapakta, (Bozkurtçu Haberler) bahisinde
«La Republique» gazetesine dair olan
havadisin tarihi unutulmuştur. Doğrusu:
(7.6.943 tarihinden itibaren). Yanlışlıklara
boş kalan kısmın doldurulmasını dileriz.